DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BAL

EMRE GÜL

EPHESUS

8. BASKI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben küçük bir çocuktum, nice masallar dinledim. Ben küçük bir çocuktum, masumiyetini zırh diye kuşanıp sevdiklerine ilişmek isteyen kötülüklere savaş açtım. Ben küçük bir çocuktum, aşk uğruna fedakarlıklar yapan prenseslerden yüz çevirip masal gibi bir dostluk diledim.

Ve...

Ben büyüdüm. Masalları dahi kıskandıracak güzellikte, baldan tatlı bir dosta sahip oldum. Bal Kız'ımla birlikte büyüdüm. Yalnızlık nedir bilmez olmuştum onunlayken.

Bir yaz günü ilişti korktuğum kötülük, titreyen kalbimle korumaya çalıştığım hayatıma. İşte o gün buharlanmaya başladı camlar. Bir şeyler değişti, bir şeyler gelişti. Değişmeyen tek şey, birbirine kenetlenmiş parmaklarımız, birbirimize sahip çıkmamız için tembihlenmiş kalplerimizdi.

Zaman geçti... Kırıldı camlar, saçıldı dört bir yana. Büyükçe bir parça saplandı Bal Kız'ımla aramızdaki sonsuzluğa. Saplandı, saplandı ve saplandı. Prens ve Prenses'in kale duvarında çatlak vardı artık. Satırlarıyla çevremizi kuşatan düşman esir aldı Prenses'i. Gökyüzünden dilediğimiz sonsuzluğa sahip çıkamamıştım o gün. Direnmeyi ittim elimin tersiyle, terk ettim kaleyi çünkü... çünkü aşk denen zehirli elmadan ısırmıştım çoktan.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir ay sonra...

İnsan yaşardı. Kimisi yalnız olduğu gerçeğini kabullenerek, kimisi bu gerçeği inkâr ederek... Yalnızlık çoğu insanın umursamadığı fakat her daim korktuğu, kalbinin derinliklerinde karanlığa pusmuş bir düşman gibiydi. Ummadığın bir anda esir alırdı kalbini, ruhunu. Hayat ise bir terazi gibiydi. Bir kefesinde sen olurdun, diğerinde ise biriktirdiklerin. Edindiğin dostluklar, hislerin, yaptıkların... Onlar çoğaldıkça ağırlaşır ve nihayetinde bulunduğun kefe hafif kalır, yukarıya taşırdı bedenini; lakin an gelir, yaptığın tek bir şey kalbine öyle bir yük yüklerdi ki... Hayatın boyunca biriktirdiklerinden ağır gelir ve bulunduğun kefeyi dibe çekiverirdi. En acısı da buydu işte. Dibe vurmak...

Koca bir ömrün en değerli yıllarına şahitlik eden şehrin kaldırımlarında adım adım ilerlerken, attığım her adım bedenimi geriye sürüklüyordu sanki. Kalbim heyecanla çarpıyordu çünkü o olaydan beri ilk kez görecektim onu. Zihnim harekete geçip harflere emirler yağdırıyordu çünkü o olaydan beri ilk kez konuşacaktım onunla. Bir yanım haykırıyordu onu görmek için, diğer yanım utanç içinde ellerini yüzüne kapatıp kaçmak istiyordu. Yaşananlar cesaretimi köreltmişti sanki. Yıllardır her günümü yan yana geçirdiğim, yapacağı, söyleyeceği her şeyi aşağı yukarı bildiğim insandan öylesine korkuyordum ki... Belki de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hiçbir şey olmamış gibi yapıp sarılacaktı her zaman yaptığı gibi. Öyle bir sarılacaktı ki güzel olan her şeyin onun kollarında olduğunu hatırlayacaktım tekrardan. Yüzümü gömecektim boynuna, öyle büyük bir nefes soluyacaktım ki... Onun varlığını kazıyacaktım ciğerlerime.

Belki... Belki... Belki... Hayatımızın büyük bir bölümünü istila eden olasılıklar... Ah, bir de keşkeler var tabii. Kalıbımı basarım ki belkilerden kalan kısımları keşkeler ele geçirmiş durumda. Keşke, keşkeler olmasa... Değil mi? Gerçi keşkeler olmasaydı, yaptığımız hataları kim sırtlanacaktı ki? Her yaptığımız hatadan sonra keşke demiyor muyuz? Keşke yapmasaydım... O günden sonra keşkelerle dolu kaç gün geçirdiğimi sayamamıştım fakat emin olduğum bir şey varsa o da her gün biraz daha canımın yandığıydı.

Zihnime düşen her bir kelime siyah bir mürekkep gibi etrafa yayıldıkça, doğru düzgün düşünemez oluyordum. Sanki attığım her adımda yere saplanıyordum yavaş yavaş.

Kendi zihnimle girdiğim savaştan ağır yaralı kurtulmayı başardığımda, nihayet istediğim yerdeydim şimdi. Apartmanın önünde, evimizde... Öylece durduğum birkaç dakikanın ardından, apartman kapısına ulaşmak için çıktığımız basamaklarda gezindi bakışlarım. Sonrasında tamamen kapalı olan kapıdan üst katlara doğru bakındım ağır ağır ve tam orada, birçok şeyi içinde barındıran dairede durdu bakışlarım. Balkonumuza uzun uzun bakarken, gözümün önünde canlanıverdi sabahlara kadar orada oturduğumuz anlarımız.

İlk basamağa adımımı atacakken, içimde susmak bilmeyen bir ses, yapmamam gerektiğini haykırıyordu ve ona karşı koymak hayli zordu. Buraya gelme kararı aldığım andan şu âna kadar hep engel olmaya çalışıyordu bana. Her ne kadar inancımı kırmaya çalışsa da emin olduğum tek şey, ona ihtiyacımın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olduğuydu. Onu görmeye, belki her şeyi konuşmaya ve eğer tüm sorunlar hallolacak ise özür dilemeye ihtiyacım vardı.

Ağır ağır çıktım, geride bıraktığım her bir basamakta kalbim daha da hızlanırken. Apartman kapısının önüne geldiğimde, sırt çantamı tek omzumdan çıkarıp önüme doğru eğerek içinde anahtarımı aramaya başladım.

Anahtarı bulduktan sonra kapının açık olduğunu fark edince, usulca itip girdim apartmana. Çoğu zaman onunla birlikte neşe dolu kahkahalarla koşturarak çıktığımız merdivenleri, bir ölünün bacaklarıyla çıkıyordum şimdi. Korka korka...

Sado'nun kapısının önüne geldiğimde, kalbim artık yerinde duramıyordu. Konuşmaya kalksam sesimi bastıracaktı kalp atışlarım sanki.

Son bir gayretle dairemizin önüne gelebilmiştim. Gerginliğim öylesine artmıştı ki kapıyı açmak için çıkardığım anahtarı avcumda sıkmaktan canım yanmaya başlamıştı. Kapıyı çalmakla anahtarla açmak arasında gidip geldim bir süre. Habersizce girmemden rahatsız olabileceğini düşünerek zili çalmaktan yana kullandım şansımı ve bir adım geriye çıkıp kapının açılmasını bekledim. O sırada ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi ayarlarken, durum beklediğim gibi gelişmemiş, kapıyı açan kimse olmamıştı. Belki de kapı deliğine bakıp bilerek açmadı, dedi içimdeki ses. Seni görmek istemiyor, diye ekledi. Acıyla yutkundum kapının üzerindeki deliğe gözlerim dalarken. "Hiçbir şey eskisi gibi değil artık, anla!" Bir kez daha çaldım kapıyı. Yine karşılıksız kalmıştı umutlarım.

İç sesimin gazıyla elimde tuttuğum anahtarlardan kapının kini seçip hızlıca açmaya çalıştım. Anahtarı çevirdiğimde kapının açılmasını beklerken, yalnızca bir kilit açıldı. Sonra ikinci ve son kez çevirerek tüm kilidi açtığımda, içeride olmadığını anladım. Beni görmek istemediği için kapıyı açmadığını sö

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

içimdeki sesin haksız çıkmasının verdiği gururla anahtarı son kez çevirdim ve açılan kapıyı ittim usulca.

Uzaktan önce kendi odama bakınıp sonrasında salona doğru yürümeye başladığımda, tuhaf bir ağlama isteği dolmuştu içime. Her şey bıraktığımız gibiydi, hatta öyle ki çıkarken konuştuklarımızın, gülüşmelerimizin fısıltıları asılı kalmıştı havada ve sanki onlar ilişiyordu şimdi kulaklarıma; işte tam o sırada koridorun duvarına baktığımda, çıkmadan önce hiçbir sorun olmayacağına, bu ödevin sadece bir tatil olacağına dair verdiğimiz sözlerin ardından birbirimize sımsıkı sarılışımızın silueti kazınmıştı duvara. Alt dudağımı dişlerimin arasına alırken, biriken gözyaşları boğazımdan yukarıya yükselip nefesimi kesiyordu sanki. Evin her köşesi bizle doluyken, "biz" olmaya böylesine alışmışken, nasıl olur da hayatıma "ben" olarak devam edebilirdim ki?

Somutlaşıp tenime dokunacakmış gibi olan anıların arasında yürüyerek salona girdiğimde, topladığımızı sanarak çıktığımız odanın dağınıklığı içinde yürümeye devam ettim ağır adımlarla.

Koltukta uzandığında her zaman başının altına aldığı yastığı aldım elime. Kendimi usulca o koltuğa bırakırken, kollarımı yastığa çoktan dolamıştım. "Özür dilerim..." diye fısıldadım titreyen dudaklarımın arasından. "Özür dilerim..." Yastığa iyice sarılırken, koltuğa yüzüstü uzandım ve dizlerimi karnıma doğru çekip yüzümü yastığa gömdüm.

Kokusunun sindiği yastıkla sarmaş dolaşken gözlerimi kapatıp, birlikte geçirdiğimiz anları hayal ettiğimde, bir an olsun hissettiğim acı bedenimi terk etmiş, yerini huzura teslim etmiş gibiydi. Ta ki kapı çalana kadar...

Gözlerimi açmamla yerimden fırlamam bir olurken, kalbim katbekat fazla çarpmaya başlamıştı. Koşarak geçtiğim koridorun ardından kapıyı atılarak açmıştım, ne seslenme ne de delikten bakma gereği duymadan. Elbette onun gelmesini beklerken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

karşımda bir başkasını görünce yüzüm düşmüş olsa da gelen kişinin Sado olması bir nevi teselli niteliğindeydi.

Her zamanki sıcak ve şefkat dolu gülüşüne gölge düşmüş gibi olsa da o an öyle iyi gelmişti ki... "Sado!.." diye kendimin dahi zor duyduğu bir sesle fısıldamamla birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapatıp sarılmam bir olmuştu. Neredeyse saatlerdir tuttuğum gözyaşlarım Sado'nun kolları arasında terk etmeye başladı vücudumu.

Yaklaşık yarım saat boyunca sadece iç çekişlerim duyulmuştu. Hiçbir şey konuşmadan öylece uzanmıştım Sado'nun dizinde. En sonunda dayanamayıp, "Şey... Ne oldu anlatsanıza artık, vallahi ne zamandır gözüme uyku girmiyor! Ne oldu da ayrı düştünüz böyle?" diye sordu kendinden pek de emin olmayan bir sesle.

"Bir dakika..." deyip dizinden kalktım. "Ne zamandır gözüme uyku girmiyor derken?" diye sordum şüpheyle. "Olanları biliyor musun sen?" Hiç kimsenin anlatmadığını varsayarsak, Sado'nun yaşananları bilmesine imkân yoktu.

"Şey..." deyip anlamadığım bir şeyler homurdandı. "Söylemek istemiyorum ama..." Bana acıyan gözlerle bakmaya başladığında, işlerin yolunda gitmediğini anlamam zor olmamıştı.

"Sado, ne oluyorsa söyle olduğu gibi? Canım fazlasıyla sıkkın, bundan kötüsü olamaz herhalde?" diyerek cesaretlendirmeye çalıştım daha rahat söyler belki diye.

"Geçen ay Çınar buradaydı..." deyip, dudaklarını birbirine bastırdı. Şaşkınlıktan gözlerimi öyle bir açmıştım ki sanki dakikalar önce acıyan onlar değilmiş gibi.

"Eee? Ne oldu? Nerede şimdi?" diye sordum heyecanla. İçimde bir yerlerde net olmasa da bir mutluluk yeşermeye başlamıştı aldığım bu haberin üzerine. Çınar'dan haber alabilecek olmanın sevinciydi bu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şey dedi..." Benim aksime Sado'nun modu oldukça düşük görünüyordu. "Şey..."

"Ne dedi Sado? Şey, şey... Takıldın kaldın!" diye çıkıştım hafiften. "Ondan haber alamadığım için kafayı yiyorum ne zamandır! Anlat artık, ne olur!"

"Geldiğinde perişan bir hali var..."

"Nasıl yani?" diye atılarak lafını kestim. "Nasıl perişan? Başına bir şey mi gelmişti?" Hepten endişelenmeye başlamıştım.

"Hayır canım, bir şey olduğundan değil... Senin gibi işte. Biraz da sinirli... Yok, yok baya sinirli!" dediğinde, başına bir şey gelmediğini öğrenmek içimi rahatlatsa da sinirli olduğunu duymak midemin burkulmasına sebep oldu.

"Tamam, sonra?"

"Seni sordum ona..."

"Ne cevap verdi?" Yeniden kestim sözünü.

"Hiç... Hiçbir şey söylemedi. Eşyalarını toplamaya geldiğini, ertesi gün geri gideceğini söyledi." En az benim kadar Sado'nun da gözlerine çökmüştü aynı hüzün. Haklıydı da. Yıllardır bizim buradaki tek dostumuz o, onun tek dostu ise bizdik.

"Nereye gideceğini söylemedi mi?" Başını iki yana usulca sallayarak verdi cevabını. "Peki başka... Başka ne oldu?"

"İki yıllık ev kirasını peşin ödedi..." dediğinde, Sado'nun sesi uğultuya dönüşmeye başladı usulca. Damarlarımda akan kan bir volkan misali coşup kaynamaya başladı sanki. Duyduklarımı idrak edemeyip gözlerimi kırpıştırdım hızlıca. O sırada ise Sado söyleyeceklerinin devamını getirdi. "Artık burada yaşamayacağını, senin üniversitenin bitmesine iki yıl kaldığını ve zorlanmanı istemediğini söyledi bana." Sado'nun her söylediği bir yara açtı ruhumda. Kanadı, kanadı ve kanadı... Yaralarımdan akan her damla kan gözyaşı olup gözlerimden süzülürken, hepten uyuşmuştu bedenim. "Benimle vedalaştı ve..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sado'nun sesinin titrediğini duymuştum bir ara. Sanırım o da ağlamaya başlamıştı, emin değildim. "Sonra... Seni bana emanet edip gitti." Gözyaşlarım arasından fırsat bulup baktığımda, Sado'nun da ağladığını görebilmiştim.

"Nereye... gitti? Söyledi mi?" Hıçkırıklarım arasında güçlükle konuşabilmiştim.

"Söylemedi..." diye fısıldadı Sado da başını iki yana sallarken. "Söylemedi..."

"...ama ...ama..." daha fazla duramayıp Sado'ya sarıldığımda, sessiz iç çekişlerim haykırışlara dönüştü.

"Ağla... Ağla Bal Kız'ım, ağla!" derken, kendisi de benimle birlikte ağlıyor, bir yandan da saçlarımı okşuyordu.

"Sado!.." derken bir hıçkırık daha yükseldi. "Nerede... Çınar?" Kesik kesik çıkıyordu sesim. "Ben... onsuz... yapamam..." Hiçbir şey söylemedi Sado. Teselli etmedi. Ne diyecekti ki? Artık burada yaşamadığı gerçeğini mi tekrar edecekti?

Uzun uzun sarıldık birbirimize. O ağladı, ben ağladım. Gözlerim yanana kadar, iç çekmekten boğazım acıyana kadar ağladım. Süzülen her bir gözyaşı ayrı cezalandırmıştı sanki beni. Her biri ayrı yakmıştı canımı ve her biri ayrıca haykırmıştı hatalarımı yüzüme karşı.

Yatağıma hangi ara geldiğimi bilmiyordum fakat uyandığımda her yer karanlıktı ve çevrede kimse yoktu. Usulca yatağımdan çıkıp evin içinde yürümeye başladım, karanlıktan hiçbir yeri göremeyişimi umursamadan. "Sado?" diye seslenip sessizce cevap gelmesini bekledim. "Sado?" Tekrardan seslenmeme rağmen yine cevap gelmeyince, evde yalnız olduğumu anlayıp salona doğru yürüdüm.

Salona girdiğimde hâlâ ısrarla ışıkları açmamıştım. Etrafıma bakınarak koltuğa kendimi miskince bıraktığım sırada bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tıkırtı ilişti kulağıma. Muhtemelen otururken çıkan bir sestir diye umursamayıp, oturduktan sonra iyice yayılmaya başladım.

Birkaç dakika sonra aynı ses tekrardan çıktığında, ben hareketsizce koltukta oturuyordum. Merak içinde çevreme bakındım hızlıca. Odada kimseyi göremesem de aynı tıkırtıları yeniden duyduğumda, oturduğum yerden sessizce kalkıp yürümeye başladım. Kapıdan eğilip koridora baktım ilk önce. Karanlıktan başka hiçbir şey yoktu koridorda. Birkaç saniye karanlığa odaklandıktan sonra sanki karanlığın içinde bir şeylerin kıpırdadığını görür gibi olmuştum. Korkuyla tişörtümün alt ucunu kavrarken daha da kıstım gözlerimi. Sanki birisi yürüyordu koridorda. "Sado?" diye mırıldandım iyice korkmaya başladığımdan. "Sen misin?" İlk başta yanıldığımı sandığım kıpırtı gittikçe belirginleşmeye, bir insan siluetine dönüşmeye başlıyordu. "Kim var orada?" diye sorduğumda, sesim biraz öncekine göre daha net çıkmıştı.

Tüm sorularımı cevapsız bırakan siluet, sessizlik içinde bana yaklaşıyor ve sanki her adımında bedeni karanlıktan arınıyordu.

Sonunda yüzünü görebileceğim yeterlilikte ışık bedenine ulaştığında, şaşkınlıktan ağzımın açılmasına engel olamamıştım. Bir şeyler söylemek istesem de dilim verilen komutları yerine getirmeyerek konuşmamı engelliyordu. "Ç... Çınar?" Adını telaffuz ederken sesimin boğazımı yakıp geçtiğini hissetmiştim. "Sen... Buradasın?" Gözlerinin içine bakıyordum. Yüzüme yerleşen gülümsemeye baş kaldırırcasına bir ifade vardı yüzünde. Sert, soğuk... Gözleri ise bir yabancıya bakarmışçasına ifadesizdi.

Küçücük bir adım attım ona doğru. Hemen ardından bir adım daha attığımda, kuruduğunu sandığım gözyaşları yeniden akmaya hazırlandılar. "Çınar!.." Usulca fısıldarken eşzamanlı olarak bir adım daha yaklaştım. Aramızdaki mesafe gittikçe kapanırken artık gerçekten ağlıyordum. "Çınar, ben..." Bir şeyleri açıklamam gerektiğini biliyordum ve bu yüzden sesimin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

titremesini istemiyordum. Söylediğim ve söyleyeceğim ne varsa hepsini net bir şekilde duyması gerekiyordu. "Özür dilerim!" Yüzündeki ifade öylesine inatçıydı ki sertliğinden ödün vermiyordu. Beden Çınar'a aitti, evet fakat ruhu... Kesinlikle o buradan çok uzaktaydı şimdi çünkü benim tanıdığım Çınar değil ağlamama, yüzümü asmama dahi dayanamazdı.

Birkaç adım daha atıp iyice yaklaştığım anda elini havaya kaldırdı. "Çınar?" Ellerimin tersiyle gözyaşlarımı sildim daha net görebilmek için. "Neden böyle yapıyorsun?" diye sorduğumda, sesimde yer eden öfkeyi duyabilmiştim. "Konuşalım... Lütfen!"

Bir süre öylece baktık birbirimize. Ben ara ara gözyaşlarımı silerken, Çınar yalnızca çatık kaşlarıyla baktı yüzüme. Öylesine öfkeliydi ki kendimi bir katilin namlusunun ucunda son anlarını yaşayan kurban gibi hissetmemem elde değildi. Dakikalar sonra aralanan dudakları kurşununu sıkmıştı sanki. "Konuşmak istemiyorum!" Çınar'ın tek suçlu benmişim gibi böylesine öfkeli olmasının sebebini idrak etmeye çalıştığım sırada gözlerini gözlerimden ayırmadan birkaç adım geriye gitti. Sonrasında arkasını dönüp seri adımlarla kapıya doğru yürümeye başladı.

"Ne... Nereye gidiyorsun?" Peşinden gittim koşar adımlarla. "Çınar!.. Dur!" Tam kapıyı açacağı anda kolundan tuttum. Eli kapı kolunda bekledi bir süre. Sonrasında bakışları kolunu tutan elime döndü. "Gitme... N'olur?"

Bir an için yumuşadığını, kalacağını düşünmüşken, kolunu silkerek elimden kurtulduğu an açtı kapıyı. Tek adımla evden çıktıktan hemen sonra koşarak indi merdivenleri. Olduğum yerde kalakalmış, ne bir şey söyleyebilmiş ne de gitmesine engel olabilmiştim. Öylece baktım arkasından. Açık duran kapıdan güç alarak kendimi yere bırakırken, gözyaşlarım yeniden ilan ettiler özgürlüklerini. "Gitme..." Dudaklarımdan kopan bir inilttiydi yalnızca bu söylediğim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çınar!" diye iç çekerek yerimden sıçrarken, ilk iş etrafıma bakınmak olmuştu. Kapının önünde oturmuyordum. Koltukta öylece uzanmış uykumda ağlıyordum sadece. Kalbim öylesine hızlı çarpıyordu ki elimi üzerine koydum, sanki böyle yaparsam normal seyrine kavuşacakmış gibi. Rüyada gördüklerim arasından Çınar'ın gerçekten gelmiş olmasını diledim o an. Bunu dilediğim an gözümün önüne gelen yüz, içimin ürpermesine sebep oldu. Her ne yaşarsak yaşayalım, Çınar o hale gelmezdi. Bu kadar kötü olamazdı bana karşı, emindim.

Gözlerimi sildiğim sırada başucumdaki kâğıdı gördüm. Ağır ağır uzanıp aldım kâğıdı elime. Sado bırakmıştı notu.

"Tatlım, koltukta uyuyup kaldığın için rahatsız etmek istemedim. Uyandıktan sonra bize gel mutlaka. Evde yalnız başına oturup kendini daha fazla üzmeni istemiyorum. Yemekte görüşürüz, geç kalma sakın!"

Sado'nun varlığı tek tesellimdi. Çınar'dan sonra en iyi dostumdu o. Yeri geldiğinde dost, yeri geldiğinde anne olduğu için minnettardım ona ve doğruyu söylemek gerekirse, yaşlandığımda onun kadar iyi bir kadın olmayı diliyordum.

Evet, kendim çok fazla üzülüyordum. Sado'nun da ne kadar üzüldüğünü saatler önce görmüştüm ve onun üzülmesini istemiyordum. Bu yüzden kalkıp odama gittim hazırlanmak üzere.

Saçlarımı hızlıca tarayıp aynanın karşısına geçtim. Üzerimdekileri değiştirmeyi düşünmediğim için Sadolara gitmemde hiçbir sorun kalmamıştı. Tam odadan çıkacakken, Çınar'ın odasına ilişti gözüm. Bir yanım girmemem gerektiğini, yine kötüleşeceğimi söylüyorken, diğer yanım ona ait bir şey görmek istiyordu.

Odanın içinde durup kendi etrafımda döndüm yavaşça. Sonra giysi dolabına doğru yürümeye başladım. Orta bölümü açtığımda, karşımda bomboş bir dolaptan başka şey yoktu. İçten dudağımı dişledim yeniden ağlamamak için. Her şeyini alıp gitmişti gerçekten.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ağlamamak için kaşlarımı olabildiğince kaldırarak diğer tarafı açtım. Burası da boştu fakat tamamen değil... Bir tişört vardı yalnızca. Göz diktiğim bir boxerı, bir de tişörtü vardı Çınar'ın. Boxerı kendim ele geçirmiştim, tişörtü ise o bırakıp gitmişti şimdi. Elime alıp yatağa doğru yürüdüm.

Yatağın ucuna otururken tişörtü sımsıkı tutuyordum. Birkaç dakikamı öylece otururak geçirdikten sonra tişörtü hemen yanıma, yatağın üzerine bıraktım. Kendi tişörtümü uçlarından kavrayıp tek hamlede üzerimden çıkardıktan sonra Çınar'ın tişörtünü giydim. Evet... Böylesi, Nar Tanem'i daha yakın hissettiriyordu... ve bu... Güzeldi.

ꕥ

İki ay sonrası...

Kırıldı kalemin ucu, kurudu mürekkep. Ne yazılacak bir kâğıt vardı masamda ne de yazacak bir kalem. Rüzgâra boyun eğen kâğıt parçaları gibi savruldum masalın tam ortasında. Satırlara sığınmaktı en iyi yol belki... Sığınamadım. Dile getirmeliydim belki de? Beceremedim. Enkazımdan savrulan parçalar çökmüştü boğazıma çünkü; çıkmıyordu sesim. Belki bir fısıltı? Asla... Kelimeler doğru düzgün yan yana gelmiyordu bile zihnimde. Her biri kuytulara gizlenmiş, saklıyordu yüzlerini.

Sigaramdan sızan dumanın arasından çevirdim bakışlarımı gökyüzüne. Gecenin karanlığına boyun eğmişti tüm yıldızlar. Sadece, sadece bir tanesi ışıldıyordu tüm ihtişamıyla ve ben kalemimin ucunu daldırdım o parlayan yıldızın ışığına. Sonra... Sonra savurdum kalemi gökyüzüne, geceye bizi çizdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

...ve zehirli elmanın etkisi, müebbet yemiş hislerimin haykırışlarıyla hepten esir alırken vücudumu, daldığım derin uykudan araladım gözlerimi.

Değil saatler, günlerce uyusam dahi her uyandığımda yorgun hissediyordum kendimi. Kalemi kırdığım, defteri rafa kaldırdığım günden bugüne tıpkı onlar gibi zihnim de tozlanmıştı. Kelimeler bir araya gelemeyecek kadar tozluydular. Balın'a karşı olan hislerimin altında zaten eziliyorken, o günden beridir kahroluyordum. Bal Kız'ımı kaybetmiştim. Onu ihanetle suçlarken, asıl ihaneti ben etmiştim fakat... Bunu ben istememiştim ki? Aşk zehirliydi. Kim bile bile içerdi ki zehri? Ödev boyunca yaşadıklarımız, en çok da Balın'ı kaybetme korkusu körüklemişti tüm bu duygularımı. Aşk acımasızdı, aşkın yükü ağırdı. Aylar geçmiş olmasına rağmen her gün daha da katlanıyordu ağırlığı, dayanamadığımı hissediyordum. Hani kaçmak korkaklara göre derlerdi ya... Sanırım bu masalın kahramanı ben değildim. Korkak bendim. Çınar Duman... Birlikte yazmaya başladığımız bu masalın sonunu ayrı ayrı getirecektik. Benim masalım bitmişti mesela. Hani masallar mutlu sonla biterdi? Yalandı işte. Madem öyle, bizim masalımız neden mutsuz bitmişti? Kötüler Prenses'in kalbine girerken, Prens'in krallığına büyük bir yıkımda bulunmuşlardı. Prens ölmüş, Prenses gerçeği göremeyecek kadar kör olmuştu. İşte... Onlarca mutlu sonla kandırıldığımız, dinlediğimiz mutlu sonlarından yola çıkarak hayallerimizi kurduğumuz masalların gerçeği... Mutsuz son. Peki ya bu masalın diğer yüzü? Balın'ın finali nasıl olacaktı? Baran'ın yanında sonsuz güvende hisseden aptal bir Prenses'in kendini avutmasıyla sürüp gidecek olan bir son... Mutlu son. Yalanların üzerine inşa edilen mutluluklardansa mutsuz olmayı yeğlerdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Tuhaftı insan; verdiği sözleri tutamayacak kadar aciz, anılarına sırt dönecek, sevdiği insanları geride bırakacak kadar nankördü. Yani kısaca... Ben gibi.

"Çınar!" Adımı duyduğumda, tüm gücümü göz kapaklarıma yönlendirip onların açılması için direttim fakat öylesine yorgundum ki bir türlü açamıyordum gözlerimi. "Hey, Çınar!" Adımı telaffuz eden ses yakınlaştıkça daha da çatılıyordu kaşlarım. Bir kez daha adım tekrar edildiğinde, elimi gözlerime siper edip açmaya çalıştım. Göz kapaklarımın iç kısmında diken varmış gibi hissediyordum. Her yerim ağrıyordu, sanki bir fil ordusu tepeleyip geçmiş gibi. "Neden burada yatıyorsun?" diye sordu Eren, dağınık saçlarını karıştırarak daha da dağınık bir hale getirip salonun içinde yürürken. Cevap vermeden gözlerimi tekrardan kapatıp bir umut yeniden uykuya dalmayı bekledim. Eren konuşmamış olsa belki bu mümkün olacakken, uyanmam konusunda ısrarcı davranması yüzünden güçlükle koltuğun kenarından tutunarak doğruldum.

"Simit, poğaça falan aldım gelirken. Gidip onları yesen, ben biraz daha uyusam?" diye bir anlaşma öne sürerken, gözlerimi istemsizce hızlı hızlı kırpıp duruyordum ışığa alışması için. "Ha, olmaz mı?"

"Bekle, şimdi kalkıp bir çay demleyeyim, birlikte kahvaltı ederiz!" derken, çoktan soluğu mutfakta almıştı bile. "Sen ne diye salonda yattın onu söyle?" diye sordu mutfaktan seslenerek.

"Sabaha karşı geldim eve. Odaya gitmeye üşenip buraya oturmuştum. Öylece burada uyumuş kalmışım." diye açıklarken, akşam soğuğu yüzünden işten çıkarken giydiğim kapüşonlunun fermuarını açtım.

"Gündüz çalışıp akşam evde olabileceğin bir iş bulamaz mısın? Ya da..." Bir süre susup sessizce kahvaltıyı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hazırlamaya devam etti. Sanki aklına o an gelmişçesine ufak bir heyecanla, "Hiç çalışmasan?" diye bir seçenek sundu önüme. "Bak ciddiyim, paranın lafı olmaz, ödemesen de olur." Salonun girişine geldi söyleyeceklerinin devamını getirmek için. "Ha, çok ödemek istiyorsan, kaldır o kıçını git o dondurduğun üniversitene devam et. Sıçtırma ağzına!" Kaşları çatıldı bir anda. "Siktir git mezun ol, sonra gelir paşa paşa ödersin borcunu!" Eren çoğu zaman yaptığı gibi başımın etini yemeye başladığı an arkaya yaslanıp başımı geriye atarak gözlerimi kapattım. Söylediklerinin bir kısmı bir kulağımdan girip diğerinden çıktı, bir kısmı ise kulaklarıma uğramadan havada solup gitti. Yaptığım her şeyin ve aldığım tüm kararların arkasındaydım. Her ne kadar zaman zaman pişman olsam da...

"Sen karışmasana! Ben sana borcumu ödeyeceğim, gerisini de bana bırak." diye karşılık verdim başımı kaldırmadan, boğuk çıkan sesimle.

"Ben sana paradan mı bahsediyorum?" İyice öfkelenip hışımla yerine geçip oturdu.

"Bence bahsetmelisin!" dedim başımı kaldırıp alaycı bir tonda. "Yani bahsetmemen için ya fazla zenginlik ya da ileri düzeyde aptallık olması lazım sende. Ben ikisi de yok diye biliyorum?" O bana kızdıkça böyle umursamaz cevaplarla onu daha da kızdırmayı severdim. Peki Eren kim miydi? Kuzenim... Akrabalık bağına dayandırmayacak kadar büyüktü değeri, arkadaşlığımız... Balın'la tartışmamızdan sonra kalacak yerim yokken, tek telefonumla evini bana açmış, diğer evin iki yıllık kirasını vermek istesem de toplu bir param olmadığı için bunu gerçekleştiremeyeceğim sırada, Balın'ın zor duruma düşmesine göz yummak zorunda kalacakken, tek lafımla toplu para bulup vermişti elime. Buna mecbur muydu? Değildi tabii ki.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ailemin yanına gidebilirdim gayet fakat bazen ailesine anlatmak istemezdi insan bazı şeyleri. Balın'la yaşadıklarım da tam olarak böyleydi işte. Yani kısaca Eren, her koşulda sırtımı yaslayabileceğim yegâne dostumdu.

"Kardeşim!.. Bak söyleyeceklerimi yanlış anlama! Bir şeylere kızmış kalkmış gelmişsin, başımın üstünde yerin var ama aldığın kararların her biri öfkeyle verilmiş kararlar. Üniversiteyi bırakmak? Üç kuruş para için çalışıp bir arpa boyu yol gidememek? Alelade birisi yüzünden düzene girmiş hayatının içine sıçmak? Sevdiğin kızı hayatından silip atmaya çalışmak?" derken, birkaç şey daha sıraladı ama pek anlayamamıştım çünkü söylediğini duyduğum son şey geriye kalan tüm sesleri kulağımdan silip atmaya yetmişti. Eren dışında kimse böyle bahsetmemişti Balın'dan. Sevdiğim kız...

"Eren!.." deyip oturduğum yerde kıpırdanarak bakışlarımı Eren'in yüzüne çevirdim. "Bugün neden sabaha karşı geldim eve biliyor musun?" Cevap vermesine gerek olmamasına rağmen devam etmek için cevap vermesini bekledim.

"Neden?" diye sordu sustuğumu görünce.

"...çünkü düşündüm. Uzun uzun düşündüm hem de. Kaç sokak arkamda bıraktım bilmiyorum, sayamadım. Aylarımızı hatta yıllarımızı düşündüm, tekrar tekrar. Yaptıklarımı, istediklerimi, hislerimi... Hepsini gözden geçirdim ve... Hepsinin sonu Balın'a çıktı. Her yolun ucunda o bekliyordu beni ve ben..." Şaşkın şaşkın yüzüme bakışlarını yakaladığımda durdum birkaç saniye ve derin bir nefes soludum. Düşüncesi bile içimde tuhaf hisler yeşertip kalbimi heyecanla çarptırırken, dile getirmekten korkuyordum çünkü kalbim boğazımda atıyor, konuşmamı engelliyordu sanki.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eren merak dolu bakışlarla gözlerimin içine bakarken, "Eee?" diye sordu sabırsızca çıkan bir sesle. "Ne istediğini buldun mu?"

"Buldum..." dedim güçlükle. Gözlerimi gözlerinden kaçırıp yere diktim bakışlarımı.

"Neymiş?"

Tekrardan Eren'in gözlerine bakıp son bir kez daha soludum, ciğerlerimi sızlatan havaya rağmen ve o an kelimeler firar etti kuruyan dudaklarımdaki çatlaklardan. "Gitmek..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci Bölüm

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Neydi kolay olan? Kaçmak mı? Saklanmak mı yoksa? Olaylardan, insanlardan ve hatta hayatın kendisinden... Bunlardan uzaklaştığım her an mutlu olacağımı düşünürdüm. Kaçtığım her adımda üzerimden çekilen gölgelerin yerini huzur alacak diye bekledim. Peki ne mi oldu? Her gün biraz daha çekildim karanlığa, her an biraz daha soyutladım kendimi geride bıraktıklarımdan. Mutlu muyum? Asla. Geri dönmek istiyor muyum? Hayır. "Arafta kalmak" tabiri, ağızlarda sakız olmuş afili iki kelimeden ibaret sanırdım fakat öyle değilmiş. Anladım ve gördüm ki... arafta kalmak, içinde bulunduğum durumun ta kendisiymiş.

Bağırdım... Kaçtım... Saklandım... Sustum... Birbiri ardına dizilerek geçmişime ilave olan günlere dönüp baktığımda, onların sonbaharda dökülen yapraklar gibi olduklarını gördüm. Renklerini, ruhlarını kaybetmiş... Solgun... Boş... Cansız ve her an nereden geleceğini bilmediği bir hamle ile kırılmaya mahkûm... Geçmişinin güzelliğini yitirmiş aciz bir yapraktan başka bir şey değildim. Dalları gökyüzüne uzanan bir ağacın dalında can bulan, yeşeren ve büyüyen bir yapraktım. Büyüdüm, rengimi buldum, yönümü sevdiklerime döndüm, yaşadım. Sonra bir gün güneş çekildi üzerimizden. Yağmur yağdı, fırtınalar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

öfkeyle savurdu aciz bedenlerimizi. Sıkıca tutunduk geçmişimizle can bulan dallara. Çırpındık, haykırdık... Başaramadık, koptuk. Düştüğüm an bir yabancıdan gelmesini beklediğim adım en değerlimden, Bal Kız'ımdan gelmişti. Gözleri bir başka adamınkilere değil de benimkilere odalanmış olsaydı şayet, paramparça olacağımı bildiği halde atmazdı o adımı üzerime. Ayağının altında feryat ederek kırıldığım an, rüzgâr kattı önüne, savurdu parçalarımı dört bir yana ve şimdi ne geçmiş umurumdaydı ne de gelecek. Şimdilerle, kuşanmış ruhum dört bir yana savrulan parçalarından yeniden doğmak üzere çırpınırken, anılarımızın renkleri bulaştı ellerime. Zihnimin karanlığına düşen ışıkla çıktım yola. Geçmişimden kaçtığım yollara bıraktım kendimi, kaçtıklarıma yeniden kavuşabileyim diye. Geçmişimin karanlığını kattım peşime, gölgeme yoldaş, yarınıma sırdaş olsun diye.

"Ne yapman gerektiğini bildiğini biliyorum. Biliyorsun..." Kapıya yasladığı omzundan aldığı güçle kendini iterek doğruldu ve ayakkabılarımla verdiğim mücadelemin bitmesini bekledi. "Biliyorsun, değil mi?" diye sordu şüpheci bir tonda. Cevap vermeyip sessizliğimi koruduğum her an kendi kendine mırıldanmaya devam etti. "Biliyorsundur herhalde..." Başımı çevirdiğimde, hemen yanımdaki gölgesinden omuz silktiğini gördüm. "Oğlum, merak etmeye başladım lan!" Aynı basamağa diğer ayağımı koyup aynı mücadeleyi onunla da verdim. "Bak sormayayım, meraklı görünmeyeyim dedim dedim duramadım. Nereye gidiyorsun?"

Eren'in kendi oluşturduğu ciddi ortamı yine kendisinin bozmuş olması, yüzümde ufak bir tebessüme yol açtığında, "Sormak için niye acele ettin, gittikten sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sorsaydın nereye gittiğimi!" diye iğneleyip ayağımı basamaktan çekmemle doğrulmam bir oldu.

"Hadi be oğlum, boş yapma da söyle düzgünce. Nereye gidiyorsun?" diye sorusunu tekrarladığında, aynı soruyu kendi içimde yönelttim kendime.

Çınar Duman, nereye gidiyorsun?

Peki cevabı? Neredeydi? Bende olması gerekmiyor muydu bu sorunun cevabı? Yoktu. Ben gitmeye karar verdiğimde bir kapı açmıştım yalnızca. Ardında ışık olmayan bir kapıyı araladığım zaman, odaklandığım karanlık uçurumu gizlemişti ve ben belki de atacağım diğer adımda, uçurumun dibinde yok oluşuma şahit olacaktım.

Olabilecek en ağır şekilde başımı iki yana sallarken, "Bilmiyorum..." diye mırıldandım. "Ben de bilmiyorum..."

"Ne demek bilmiyorum?" diye sordu şaşkınlıkla kaşlarını çatarken. "Nereye gidiyorsun o zaman?"

"Bilmiyorum dedim ya!" Bir anlık yükselen sesim, Eren'e üzerime gelmemesi gerektiğini hatırlatmış olmalıydı ki geri çekildi fakat gereksiz çıkıştığımın farkında olduğum için usulca öksürerek boğazımı temizledikten sonra, "Sadece oralarda olmak istiyorum, o kadar!"

"Eve dönüyorsun yani?" Evden kastının Balın'ın yanı olduğu çok belliydi. Balın'ın yanına gidip gitmeyeceğimi öylesine merak ediyordu ve bunu öylesine belli ediyordu ki şu birkaç dakikadır... Eğer ne yapacağımı biliyor olsaydım, kesinlikle bunu ilk ona söylerdim.

"Belki..." deyip omuz silktiğimde, bu kadar kapalı kutu oluşuma içinden küfrettiğine o kadar emindim ki... "Neyse... Kaçıyorum ben!" Küçük bir kucaklaşmanın ardından merdivene yönelip miskince inmeye başladım.

"Dikkat et kendine!" diye seslendi arkamdan, birkaç basamak indikten sonra. "Haber etmeyi de unutma he!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diye ekledi ardından. "Şşş... Duyuyor musun lan?" Ben uzaklaştıkça daha da yükseliyordu sesi ve tüm apartman sabahın köründe Eren'in sesiyle inliyordu.

"Yeter, bi' sus a..." Sesimi sadece Eren'in duymayacağı aklıma geldiği anda ağzıma dolan küfrü yutup, "... artık!" diye düzelttim. Birkaç saniye sonra kapının kapanışını duyunca, ellerimi ceketimin ceplerine sokup öyle devam ettim inmeye.

Henüz apartmanın kapısından çıkmama rağmen yaptığım ilk şey merdivendeyken elime alıp hazırda beklettiğim bir dal sigarayı dudaklarıma götürmek oldu. Gökyüzü henüz aydınlanmış olduğundan hava oldukça serindi. Çakmağı ceketimin cebine attıktan hemen sonra ceketin kapüşonunu başıma geçirip sigaramdan ilk nefesimi doldurdum ciğerlerime. Birkaç saniye parmaklarımın arasında tuttuğum sigarayı yeniden ağzıma götürürken fark etmiştim de... Ne de çok içiyordum şu birkaç aydır, yemekten içmekten çok tüketiyordum hatta. Yine Balın geldi aklıma... *Bu kadar içtiğimi duysa ağzıma sıçardı,* diye seslendi zihnimde bir ses ve hemen ardından Balın'ın öfkeyle değişen yüzünü getirdi gözlerimin önüne. Hafiften bir tebessüm belirdi yüzümde ve bu kez sigarayı dudağımın kıvrılan kenarına yerleştirdim.

Benim dışımda kimsenin olmadığı boş sokakta ilerlerken, zaman zaman aklıma sızan düşünce yeniden yer etti zihnimde. İnsanlar en ufak sorunda silip atmaz mıydı çoğu zaman arkadaşım, dostum dediği insanı. Ne yaşanmışlıkları önemserlerdi ne de aralarındaki bağı. Belki de bu kadar önemsemek, her an düşünüp günden güne kendimi yıpratmak ve onsuz bir hayatı reddetmek yerine, onu tümüyle unutabileceğimi, başka bir insanla da pekâlâ güçlü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir bağ kurabileceğimi kabullensem, bu kadar yıpranmayacaktım... Kim bilir?

"...ama artık ona yalnızca dostluk bağıyla bağlı değilim ki..." diye hatırlattım kendi kendime. Tam da Balın'ın dediği gibi, yaşanan olaydan beri dışarıdan tek olarak görünsem de içimde binlerce kişi vardı ve her biri ayrı bir tezi savunuyordu. İşte yine bir diğeri atağa geçip fikrini atıverdi ortaya. *Balın'a eski bağınla bağlı olmayabilirsin ama Balın da eski Balın değil ne yazık ki!* Kendime yönelttiğim bu yeni fikir beni büyük bir düşünce dalgasına sürüklemişti. *Öyle ki ne demek Hazal ile ilişki, yan yana gelmemize bile şiddetle karşı çıkarken, neden benden yapmamamı istediği şeyi kendisi Baran'la olarak yapmıştı?* Öfkeyle kaşlarım çatıldı. *Aynı şey değil miydi ikisi de? Balın, Hazal'ı istemediği için ona en ufak bir şans bile vermeyip kendimi geri çekmişken, Balın o herifle geçirdiği iki ânın ardından körkütük âşık olup sonsuz sadakatle bağlanmıştı resmen!* Bir fikir yeni bir fikri beraberinde zihnime taşıdıkça nabzım yükseliyor, öfkem bedenimden taşıp bana ve çevreme zarar verecekmiş gibi oluyordu.

Bir dal daha yerleştirdim dudaklarıma bir öncekini henüz bitirmiş olmama rağmen. Sinirimi yatıştırmasını umarak doldurdum ciğerlerimi gri dumanla. Zihnimi sarıp sarmalayan duman bile engel olamıyordu öfkemi tetikleyen düşüncelerin gün yüzünde durmasına. Öyle ki geri dönmem için çabalayan bir yanı vardı sanki dumanın, Balın'ı görme isteğimi körelten bir şeyler...

Aklıma gelen bir ihtimal zihnimde kırbaç gibi şakladığında, beynim bacaklarıma verdiği yürü komutunu geri çekmişti saniyeler içinde. Eşzamanlı olarak gözümün önünde canlanan görüntü öylesine ağır gelmişti ki... Gözlerim usulca kısıldığında yapabildiğim tek şey, güçlükle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yutkunup yürümeye devam etmek olmuştu. Başka ne yapabilirdim ki? İnsanlar istediğini seçer, istediğini yaşardı ve bu seçimleri yapan kişi sizi seçimleri dışında tutuyorsa, yapabilecek ne bir şeyiniz ne de hakkınız kalırdı. Payınıza yalnızca izlemek veya kaçmak düşerdi. Kaçmak en kolay yöntem olarak görülse de işler öyle değildi aslında; çünkü yaşananları izlerken hemen hemen her şeyi tüm çıplaklığıyla görebiliyordunuz fakat kaçtığınız zaman... İşte o vakit ezeli bir düşman çıkıyordu karşınıza. Düşünceler... Öyle sinsi bir düşmandı ki onlar... Bir kez ele geçirince zihninizi, yaşanması ihtimal dâhilinde olmayan şeyleri dahi sunardı önünüze. Karşıdaki kişiden nefret edene kadar yakanızı bırakmaz, oyunlar oynamaktan vazgeçmezdi. Tıpkı şimdi olduğu gibi...

Balın ve Baran'ın ben gittiğimden beri bizim evimizde kaldıkları düşüncesi düşmüştü birkaç dakika önce aklıma. Balın'ın bu kadar ileri gitmeyeceğine adım kadar emin olsam dahi canlanan görüntüler öylesine gerçekçi oluyordu ki... Bedenimi saran nefrete engel olmam neredeyse imkânsızdı.

İyiden iyiye sinirden deliye döndüğümü idrak ettiğim an kendimle baş başa kalmamın yine kendime zarar verdiği kanısına varıp, en büyük kaçış noktasına sığınmak üzere çantamı karıştırmaya başladım. Karşında kim olursa olsun bir yere kadar ortak olurdu hislerine fakat şarkılar öyle değildi. Her zaman her koşulda sırtlanırdı üzüntünü, sarılırdı mutluluğuna... Ben de buna sığındım. Kulaklarımı kalkan bildim düşüncelerime, kafamın içindeki karanlığı da şarkıların huzuruna emanet ettim.

Otogara geldiğimde, kalkacak olan ilk otobüse aldım bileti. Yaklaşık on beş dakika sonra kalkacak olan otobüsün bulunduğu perona gittikten sonra hemen bitişiğindeki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kaldırıma attım kendimi. Mola verilene kadar sigara içme imkânımın olmayacağını bildiğimden, şarkıyı değiştirip telefonu cebime atar atmaz diğer cebimdeki paketi çıkardım. Paketi yeni almış olmama rağmen yalnızca birkaç dal kalmıştı içinde. Etrafıma bakındım hızlıca, yeni bir paket temin edebilmek için. Görüş alanıma giren ilk büfe çok uzakta olmamasına rağmen o an o kadar uzak gelmişti ki gözüme, elimde tuttuğum dalı dudaklarımın arasına götürürken, omuz silkip önüme döndüm tekrardan. Mola verildiği zaman alırdım ne de olsa. Çakmağı paketin içine koyup paketi de cebime attıktan sonra etrafıma bakındım öylece. Bir yanda insanlar banklara oturmuş, yolculuğa başlayacakları otobüslerini bekliyorlardı; diğer yanda, kulağımdaki şarkıya rağmen bilet satmak için etrafta bağıran adamlar dolanıyor, sesleri her yükseldiğinde cebimde hazırda bekleyen elim müziğin sesini bir kademe daha yükseltiyordu. Otobüsüme doğru döndüğümde ise muavinin henüz gelen yolcuların uzattığı valizleri uygun bulduğu yerlere yerleştirirken görüp, aynı zamanda da isimlerini sorup elindeki listeye bir şeyler karalayışını izledim. Bununla birlikte sigaramın son nefesini de çekip izmariti kaldırımın kenarına atmamla oturduğum yerden kalkıp arkamı silkeleye silkeleye otobüse doğru yürüdüm.

Henüz merdivenlerin ilk basamağındayken, muavinin sesi doldu kulağıma. "Aşağıda İstanbul yolcusu kalmasın!" Arkamdan ilk basamağa çıkıp bir kez daha aynı şekilde seslendi ileride bekleyen insanlara doğru. Nihayetinde otobüs geri geri hareket edip yönünü otogarın çıkışına çevirmesiyle kapılar kapandı.

Bana verilen koltuk orta kısımlardaydı fakat otobüsün fazla dolu olmayışını fırsat bilerek kendi koltuğumu geçip en arkaya doğru ilerledim. Arka dörtlüden bir sıra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

öndeki koltuklarda oturan, yaşları pek de büyük olmayan, belki de yaşıt olduğumuz çifti gördüğümde, kısa bir an duraksadım ve onlara baktım. Erkek, kolunu muhtemelen sevgilisi olduğunu düşündüğüm kıza sarmışken, kız ise erkeğin kolu arasında mutlulukla göğsüne sığınmıştı. Camdan dışarıya bakan genç adamın başının hareket ettiğini görmemle gözlerimi kırpıştırarak yürümeye devam ettim.

Birkaç adımın ardından otobüsün arka kısmına ulaştığımda, arka dörtlünün tamamen boş olmasını fırsat bilip kendimi cam kenarına atıverdim. Birkaç dakika sonra aynı çiftin gülüşme sesini işitmemle başımı onlardan tarafa çevirdim. Yazın başındaki halimiz geldi aklıma onlara baktıkça. Proje için bindiğimiz otobüste Balın'la birlikte bu haldeydik biz de. Dudaklarımı birbirine bastırırken, yaşanan her güzel anımızı gölgeleyen olumsuzlukların ağırlığını gidermek üzere yutkundum güçlükle.

Otobüs çoktan otogardan ayrılmışken, kulağımda sakince çalan şarkı eşliğinde başımı cama yaslayıp uykunun sızdığı bedenim, birkaç dakika içinde uykuya teslim oldu.

Molalar dâhil olmak üzere tüm yolculuk boyunca ölmüş gibi uyumuştum. Öyle ki eğer muavin uyandırmamış olsaydı belki hâlâ uyuyor olacaktım. Aslında bunun sebebi uykuya açlığımdan değil, huzura özlemimdendi. Zihnim yalnızca uyurken özgür kalıyordu çünkü. Uyumadan önce uyuşmuş gibi hissediyordum bedenimi fakat şimdi... Şimdi bir tuhaflık vardı. Anlam veremediğim bir rahatlık, hatta biraz mutluluk vardı içimde. Sebebi pek de muamma sayılmazdı aslında. Ait olduğum yerde olmaktı tek sebebi, belliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çantamı aldığım gibi otobüsten en son inen olarak, hemen sağ taraftaki büfeye doğru ilerlemeye başladım hızlıca. Önce raflardan atıştıracak bir şeyler seçip kasaya geldim, sonra bir paket sigara isteyip orta yaşlı adamın aldığım ürünleri poşetlediği sırada, cüzdanımdan ödeyeceğim tutarda parayı çıkarıp uzattım.

Bankların çoğunlukta boş olmasını fırsat bilerek kaldırım kenarına oturmaktansa, banklara oturmayı tercih ettim. Çantamı yanıma koyunca, birkaç saniye önce yaktığım sigarayı dudağımın kenarıyla sıkıca tutup diğer yandan çantamı karıştırmaya başladım hızlıca. Aylar önce sırt çantamın iç tarafındaki küçük bölmeye kaldırdığım eski sim kartımı aldım elime. Artık vakit gelmişti. Geçmişime ilk adımı buraya gelerek atmıştım ve şimdi bu sim kartı telefonuma takmak, atacağım ikinci adımım olacaktı. Tabii, irademle verdiğim mücadelede galip gelemeyip son anda telefonu açmaktan vazgeçmeseydim eğer... Bir an hazır hissetmemiştim kendimi. Gelmiş ve gelecek olan yüzlerce mesaj ve arama bildirimini düşününce bile beynimin karıncalandığını hissetmiştim ya da daha iyisi... Doğrudan gelmesini beklediğim mesaj ve çağrıların sahiplerinin karşısına çıkmalıydım. Aylar önce nasıl çıktıysam hayatlarından... Tam da şimdi yine öyle devam etmeliydim kaldığım yerden.

Apartmana girip basamakları adımlarken, kalbim öylesine tuhaf davranıyordu ki... Sıkışmasına anlam yükleyemiyordum bir türlü. Mutluluk muydu onu böylesine çarptıran, yoksa yaşadığım gerginlikten miydi göğüs kafesime geçirdiği tekmeler? Emin olamıyordum. Attığım her adım, daha da artıyordu bacaklarımdaki titremeyi ve sanki her an tüm bedenime yayılıyordu bu. Soluduğum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hava ciğerlerime köz gibi yapışıp yakarken canımı, parmak uçlarım dokunduğu yeri buza dönüştürecekmişçesine üşüyordu.

Geçen her saniye içimden bir şeyler alıp götürürken, en nihayetinde basamaklar da tükenmişti benim gibi. Şimdi, uyuşmuş bedenimin en ücra köşelerinde hapsolmuş hislerimle, kapalı bir kapının ardında öylece dururken, çaresizliğimin elini hissettim kolumda. Kulağımda ise fısıltısı... Vazgeçmem içindi gösterdiği tüm çaba. Güç bela geldiğim bu kapıdan eli boş dönmemi istediği apaçık ortadaydı. Kesin bildiğim bir şey varsa, o da ilk yaptığım hatayı yeniden yapmamam gerektiğiydi. Kaçmak yoktu bu sefer. Ne olacaksa olacaktı artık. Karşısında durduğun ne varsa aciz düşerdi bir süre sonra fakat kaçtıkların... Onlar katili olurdu düşüncelerinin.

Ancak havaya kaldırdığımda görmüştüm ellerimin titrediğini. Normal zamandan daha fazla güç sarf ederek uzandı kolum kapının ziline. Parmağım dokunduğu an bir şey canımı acıtmış gibi kaçırdım elimi hızlıca. Ayaklarım koşarak uzaklaşmak için haykırırken, bedenim kalmak için savaşıyordu onlarla.

Uzun süre açılmayan kapı, cesaretimi yerle bir etmişti. Bir adım geriye gitmek istediğimde sendelediğimi fark ettim. Kapıdan son bir adım daha uzaklaştığımda irkildim duyduğum ses karşısında. İsmime can veren tanıdık ses kulağıma çalındığında, tüm bedenim buz kesti sanki. İstemsizce yumruklarımı sıkarken buldum kendimi. Gözlerimi sıkıca yumup arkamı döndüğümde hâlâ açmamıştım gözlerimi.

"Çınar!.." İnilti gibi çıkan ses, tenimi yaladığında ürpermiştim. Gözlerimi güçlükle açtığımda ilk dikkatimi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çeken, yanaklarını ıslatan yaşlar olmuştu. Nasıl bu kadar kısa sürede idrak edebilmişti ki olan biteni?

Tanıdık gözlere çevirdim bakışlarımı ve ardından birbirine bastırdıktan sonra gözyaşlarıyla ıslanıp kızaran dudaklarına... Titreyen elleri dikkatimi çekti hemen sonra ve aralanan dudaklarında hapsolmuş onlarca sözcük... Haykırılmaya hazır, belki de dile gelmesi imkânsız cümleler... Ne onları işitmeye güç vardı bende ne de söyleyecek güç onda... Bunları karşılamanın tek bir yolu vardı elbet, o an asla aklıma gelmeyen. Eğer bu kadar zaman söylenmek istenen her şeye göğüs gerebilecek kadar güçlüyse dudaklar, onları anlatmakta da zorlanmamalıydı, öyle değil mi? Tam da öyle olmuştu o an. Birkaç adımla öldürdü aramızdaki mesafeyi. Hemen ardından ise dudaklarıma haykırdı dudaklarındaki geçmişi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kalp ne zaman sızlardı? Ya da sızlar mıydı? Yaptığın yanlışlardan bihaber mi kalırdı yoksa? Yapılan yanlışlar insanın ruhunu mu acıtırdı en çok, yoksa kalbini mi? Ne kadar dayanabilirdi hataların yüküne? Üstelik nasıl? Bunun cevabını biliyorum sanırım. Hissizleşerek! Öyle bir an gelirdi ki hisler körelir de kendini derin bir boşluğun ortasında bir başına bulurdun. Neydi hissizlik? İyi veya kötü tüm duygulardan azade olmak değil miydi? O zaman neden hâlâ bir yerlerde kalbimi tırmalayan bir şeyler vardı? Vicdanımın gürültüsü, kulağımdaki uğultunun öncüsüydü saatlerdir. Ne susturmaya ne de bastırmaya yetiyordu gücüm çünkü... çünkü yanlış olan bir şey vardı ortada.

Bir nebze olsun rahatlamak için derin bir nefes soluduğumda, ciğerlerime giden temiz havanın yanı sıra, zihnime de yeni bir soru koşuşturmaya başladı. Eğer huzursuzluğumun sebebi yanlışlarım ise, yapmam gereken, doğru olan şey neydi? Aklın doğru gördüğünü kalbin onaylayacağı nereden belliydi? Hüküm aklın, hisler kalbindi. Belki de tam tersi... Böylesine bir bağlantıya rağmen çelişki yaşanıyor ise kim karar verecekti asıl doğruya? Peki bu kadar çelişkinin arasında aranan netlik neyin nesiydi? Belki de olması gereken; insanın isteklerini yanlış dahi olsa doğru olarak yaratmasıydı. Huzurunu kaçıran

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vicdan ise bir ölünün ardından yas tutan yakın gibi... Bir süre sonra susardı elbet. İçinde bulunduğu durumu kabul etmek zorundaydı çünkü.

Üzerime serpilen bir avuç ölü toprağı tüm bedenimi sarıp sarmalarken, kendimi dipsiz bir kuyunun ortasında bulduğum uzunca bir sürenin ardından iyi gelmişti içinde yer aldığım bu anlar. Huzurun ortasında huzurumu kaçıran düşünceler, zihnimin duvarlarına kalıcı izler bırakıyorlardı. Bedenimde keşfe çıkan negatif düşünceler, uzun bir sürenin ardından yeşeren mutluluğu köşe bucak arıyor, bulduğu yerde acımasızca yok ediyordu. Anbean yitiriyordum mutluluğumu ve ruhum yeniden çekiliyordu yavaş yavaş karanlığa.

Düşüncelerin sesini bastırmak zor hatta çoğu zaman imkânsızdı, en çok da yalnız olduğunuz zamanlarda. Onların çıkardığı kargaşa içinde kaybolmak üzereyken, kalbimin üzerinde kıpırdanan el, ruhuma uzanan yardım eli oldu âdeta. Hislerimin çığlıklarına yumduğum gözlerim, bedenime sokulan bedenin sıcaklığıyla aralanırken, koltuğun kenarına yasladığım başımı kaldırdım. Doğrulduğum an burnuma dolan koku, saçlarından yayılan huzur dolu bir koku oldu. Başı göğsümde, saçları burnumun hemen önündeydi çünkü.

Doğrulduğumu anlamış olmalı ki başını geriye atıp gözlerini gözlerimle buluşturdu ve ardından küçük bir tebessümle karşıladı. Her ne kadar istesem de yapmam gereken ve onun benden beklediği karşılığı verememiştim ki bu, usulca silinen gülümsemesinden de net bir şekilde anlaşılıyordu.

"Neyin var?" diye sordu mahmurluğun hâkim olduğu bir sesle. Hafifçe dudağımı büzerken eşzamanlı olarak göğsümde uzandığı için çok sarsmadan omuz silktim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hafiften. Dile getirirsem daha da batacağımı biliyordum çünkü. Kendisini geçiştirdiğimi anlamış olmalı ki üstelemedi pek. Sessizliğin yeniden hüküm sürmeye başladığı sırada, koltuğun kenarına yasladığım kolumu kaldırıp saçlarımı karıştırdım. O an kalkmak, dışarıya çıkmak ve sadece temiz bir hava solumak istesem de yerimden kıpırdamamıştım bile. Tam o sırada belli belirsiz omzunun kıpırdadığını gördüm. "İyi ki geldin..." diye fısıldadı ardından, yüzünü iyice göğsüme saklarken. "İyi ki..." Daha da azalmıştı sesi. Biraz sonra sessizliğe bürünen oda, ciğerlerine gürültülü bir şekilde doldurduğu derin bir soluk ile yeniden bozulur gibi oldu. Neden aynı şeyi söyleyemiyordum bir çırpıda? İyi ki... Şu an dudaklarımdan dökülmesi beklenen tek kelimenin bu olması gerekirken, neden tutsak kalmıştı dudaklarımda pozitif kelimeler. Keşkelerimin duygularıma vurduğu bıçak darbelerine şu anların merhem olması gerekmez miydi? Peki neden iyikilerim duygularımın cenazesini taşıyorlardı şimdi? Bunun cevabı hemen önümde duruyordu aslında. Aylarca, döndüğümde karşılaşma ihtimalimin olduğu kurgularla kendime ettiğim eziyetlerin etkisi sürüyordu muhtemelen ve öyle görünüyordu ki bu etkiyi uzunca bir süre üzerimden atamayacaktım. "O kadar merak ettim ki seni!" Bunları dile getirirken, karnımın üzerindeki elinin belime doğru kaydığını hissettim. "Ama..." Söylemek istediği şeylerin geçişini yasaklayan dudaklarını birbirine bastırdığında, başını kaldırmadan gözleri gözlerimle buluştu.

"Aması ne?" diyerek yineledim, sustuklarını söylemesi için.

"Yokluğunda en az benim kadar üzülen ve yine en az benim kadar telaşlanan birisi daha var. Kim bilir... Dürüst olmak gerekirse, benden daha üzgün görünüyordu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hatta..." Yeniden omuz silkip gözlerini kaçırdı. Birkaç saniyelik bir süreçte çenesi yer arıyormuşçasına kıpırdandı göğsümde ama söylediklerinin alıp götürdüğü yerlerde kalbim öylesine sızlıyordu ki kıpırdanmayı hissetmeme fırsat dahi kalmamıştı o an.

Hissettiğim acıyla kırpıştırdığım gözlerime eşlik edercesine, yutkunduğum sırada boğazımdan yukarıya haykırarak koşuşturan harfler, dilimin üzerinde el ele tutuşup kalbimin özlemle çarptığı kelimeyi var ettiler.

"Balın..." Bir inilti misali dudaklarımdan kopan isim, ruhumda hissettiğim sızının haykırışı niteliğindeydi aslında. İstemsizce dişlerimi var gücümle sıktığımda, Hazal'ın başına dayadığım çenemde kaslar harekete geçtiği için az çok hissettiklerimi anlamış olmalı ki bakışları yeniden beni buldu.

Belimi sıkıca kavrayan eli yüzüme uzanıp, gerilen kaslarımı yumuşatmak istercesine yanağımı okşarken, aynı zamanda da eşlik etti acılarıma. "Balın..." diye tekrar ederek.

Dudaklarımızdan firar eden kelimeler havaya karışmış fakat diğer kelimelerin aksine yok olmamışlardı. Tüm çıplaklığıyla havada asılı duran bu gerçek, şimdi tam gözlerimin içine bakıyor ve bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibiydi. Balın'ın ismini telaffuz ederken çıkan sesimde çırpınan geçmişimin ellerini, Hazal'ın masumiyeti tutuyordu. Aralarında bitmek bilmeyen husumete rağmen daha ilk saatlerden ondan bahsetmesi... Her insan yapamazdı bunu. Ben mesela... Baran'dan bahsetmek bir yana, varlığını hatırladığım an bile sinirlerimi yatıştırmanın yolunu aramaya başlıyordum hemen. Hazal ise Balın'la aramızdaki olaylar karşısında onun ne kadar üzgün olduğunu,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yani bir nevi bana ihtiyacı olduğunu vurgulayacak kadar cesur bir harekette bulunmuştu.

Son konuşmamızın üzerine başka hiçbir konuşma gerçekleşmemiş, aramızda var olan sessizliğin kolları arasında uykuya dalmıştı. Hâlâ uyuyor olduğunu derin soluklarını işittiğim için anlayabiliyordum. Göğsümde uyuduğu için fazla kıpırdanmamaya özen göstererek, boşta olan elimi kaldırıp kendime olan öfkemin etkisi eşliğinde karıştırdım saçlarımı hırsla. Böylesine temiz kalbi olan bir insanı hırs ve öfkeme kurbanı ettiğim için kızdım kendime o an.

Yaptığım hatayı iyiden iyiye yüzüme gözüme bulaştırmamak uğruna takındığım soğuk tavrı kullanma gereği duymuyordum şimdi. Hazal uyuyordu çünkü. Yaptığım veya yapacağım hiçbir şeyin anlamı olmayacaktı onun için. Bunun rahatlığıyla başımı koltuğun kenarından kaldırıp yüzümü dağınık saçlarının arasına gömdüm ağır hareketler eşliğinde. Küçükken hayranlıkla seyrettiğim saçların kokusuyla mükafatlandırdım nikotin için çırpınan ciğerlerimi. Aylar önce bağımlı değildim aslında fakat geçirdiğim birkaç ay boyunca tek dostum olan sigara, ciğerlerimin de en yakını oluvermişti ki her fırsatta sigara içmem için savaş açıyorlardı artık bana.

Kalbimde durmak bilmeyen bir fırtına damarlarımı yakıp geçerken, bu acıyı, "Özür dilerim..." diye fısıldadığım iki kelimeyle dindirebildim. Hemen ardından kendimin dahi hissedemeyeceği kadar küçük bir öpücük kondurdum, küçük bir çocuğun en masum hislerle sevdiği o saçlara. "İnan bana Hazal!.." Kalbimden taşan kelimeler, gerçekleri yansıtmak uğruna dudaklarımdan sallandırdıkları halattan kendilerini aşağı bırakıp karanlığa düşüyorlardı tek tek, her biri sırtında hissettiğim acılarla. "Seni aramızda bir şeylerin olduğuna inandırdığım o günden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

beri..." Konuşmak iyi geliyordu sanki. Konuştukça azalıyordu kalbimin üzerindeki tahammül edemediğim yük. "Her gün dua ediyorum..." Dudaklarımı bir kez daha bastırdım saçlarına. "Seni eskisinden daha fazla sevebilmek için... Yeniden... Yeniden sevebilmek için!" Başımı kaldırdım cümlenin hemen ardından. "...ama yapamıyorum!" En zor olanı itiraf ettiğimde, birkaç saniye izin verdim kendime. "Sana gerçek duygularımla... Çocukken hissettiklerim kadar saf ve temiz hislerle gelemediğim için... Özür dilerim!" Bir an bu söylediklerimi onun da duymasını istemiştim fakat sonra... Sonra, üzerimdeki yükten kurtulmak uğruna dile getirdiğim ne varsa hepsinin acımasızca olduğu gerçeği, bu fikirden alıkoydu beni. Değil Hazal, kimse hak etmiyordu sevdiği insanda hislerinin karşılığı olmadığı gerçeğini duymayı.

Vicdanımın durulan gürültüsünü fırsat bilip derince bir soluğu defettim ciğerlerimden. Uzunca bir süre nefesimi tuttuktan sonra ciğerlerime dolan havanın huzuru yer etmişti içimde, itiraflarım sayesinde.

Ne tuhaf şeydi şu sigara. Sinirlenirsin, sinirini yatıştırmak için... Sevinirsin, sevincini yaşamak için... İçinde bulunduğun her durumun sonu parmaklarının arasında tuttuğun zehri, bile isteye vücuduna sunmakta bitiyordu. Tam da bunu yapacaktım şimdi. Ciğerlerime sunduğum zehrin verdiği zarar eşliğinde içimdekileri söylemiş olmanın huzurunu yaşayacaktım...

Altından çekildiğimde, başı düşmesin diye göğsümle başı arasına yerleştirdim elimi hafifçe. Hemen ardından bedenimi usulca kaydırarak koltuktan ayrıldım olabildiğinden de yavaş davranarak. Diğer elimi hızlıca beline sarıp önce başını, hemen ardından bedenini koltuğa bıraktım. İlk an kıpırdandığı için uyandırdığımı düşünsem de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yeniden derin derin solumaya başlaması, tuttuğum nefesimi bırakmama izin verdi.

Temkinli adımlarla parmak uçlarımda balkona kadar ilerledikten sonra gürültü yapacağım korkusunu, balkona attığım ilk adımla birlikte geride bırakmış oldum. Soğuk havayla buluştuğum ilk an, titrememe yol açsa da iyi gelmişti sanki. Başıma üstümdekinin kapüşonunu geçirdim ilk olarak. Sonrasında cebimdeki paketi çıkarmadan bir dal çekip ardından çakmağımla birlikte çıkardım elimi.

Etrafıma bakındım yavaşça. Gözlerim, tanıdık karşı binaları, komşularımı aradı istemsizce. Özellikle ezeli düşmanım, bir kaleyi bombalarcasına balkonuna izmaritlerimle savaş açtığım komşumu... Hiçbiri yoktu!

Biraz olsun rahata erdiğimden midir nedir, düşünceler yeniden başladı tüm huzurumu kaçırmak için çırpınmaya. Yine fırsatını bulduğu gibi anıları önüme sürerek tadımı kaçırmaya çalıştı. Bu hengamenin ne kadar yıpratıcı olduğunu bildiğimden, kendimi duvarın dibine bıraktım hızlıca. Tıpkı... Eski günlerdeki gibi! Böylesi... Nedensizce daha iyi hissettirmişti çünkü gecelik rutinlerimden birisiydi ve uzun süredir böyle bir ânın içinde bulunmadığımı fark etmiştim o an.

Sigaramın son demlerine geldiğimde, kalbimin normal seyrinden şaştığını hissettim net olarak. Bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibiydi ritmi ve... Anlatmak istediği şeyi net bir şekilde anlamıştım. Zihnimde yer eden geçmişe tepkisiydi aslında, seyrinin değişmesi. Soğuk duvara sırtını dayayıp içilen sigaraların ardında koltukta uyuyakalan Bal Kız'ı yerine taşımak, üşümesin diye üzerini örtmek ve iyi geceler dileğinde bulunmak yatıyordu altında. Sanki yine öyle olacakmış gibi hissetmek, kalbimin hızla çarpmasına sebep olmuştu. Zihnime düşen her hatıra daha çok körüklüyordu özlem ateşini içimde.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birkaç dakika boyunca öylece etrafımı seyretmekle harcadım vaktimi. Geçirdiğim o dakikalarda tüm düşüncelerden azat olmuştum sanki fakat hemen ardından öyle bir hücum etmişlerdi ki yeniden... Aydınlanma yaşamışçasına çatıldı kaşlarım. Duruşum dikleşiverdi.

Neden buradaydım? Kendime yönlendirdiğim bu sorunun cevabı fazla gecikmeden geldi yeniden kendim tarafından. Balın'la yüzleşmeye, karşısına çıkmaya ve yaşanacaklara hazır değildim henüz. Kim bilir, aklımda dönüp duran aptalca kurgulardan kurtulmadığım sürece de hazır hissedemeyecek gibi görünüyordum. Burayı Balın'ın karşısına çıkmadan önceki son durak olarak görmüştüm resmen. Aylarca uzak kalıp, belki de soğuyabilecek hisleri yeniden yeşertmiştim Hazal için. Bu... Bu hiç adil değildi, yapmamalıydım. Bu yaptığım, aptallığa ışık tuttu. Gitmeli... Yeniden kaçmalıydım. Son kez! Sığınacak son limanı da yakıp çıkmalıydım çünkü hislere yapılan darbenin acısını aylardır çekiyordum. Bu öylesine korkunç hissettiriyordu ki... Bunu Hazal'a yapmamam gerektiği düşüncesi o an yeryüzündeki en iyi düşünceymiş gibi geliyordu. Beni ne kadar seviyor olduğunu veya belki de olmadığım vakit daha çok üzülebilecek olma ihtimalini karanlık köşelere saklamıştım hatta.

O an yeni bir soru belirdi zihnimde hızlıca. Peki nereye gidecektim? Kim bilir... Belki de... Eski hayatımın tam ortasına! Bu fikir öylesine heyecanlandırmıştı ki beni, düşünmek bile küçük bir çocuğun neşesini filizlendirdi içimde. Balın'la birlikte diyorduk ya hani... *"Kendi evrenimiz var bizim. Kocaman bir evren. Satürn görse kıskanır, Jüpiter görse Neptün ile gıybetini eder."* diye... İşte! Kendi evrenimize çoktan dönmem gerekiyordu. Sanırım...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dördüncü Bölüm

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Olurdu ya... Karanlık bir yolda uzunca bir süre yürüdüğünü hisseder, aksiliklerin ne olursa olsun bir türlü peşini bırakmayışına şahitlik ederdin. Gölgelerin arasından uzanan eller yaka paça yakalayıp yere sererdi hatta seni. Sonra yürüdüğün bu yolda küçücük bir ışık parçası gördüğün an, gitmen gereken noktayı bulduğunu sanır, koşmaya başlardın. Oysaki gözlerin karanlığa alışmıştır, yalpalayıp yeniden düşer, ister istemez rotandan şaşardın.

İşte... Tam da buydu şimdi içinde bulunduğum durum. Aylarca karanlık bir yolda nereye gittiğimi bilmeden koşturup duruyor, her seferinde çarpana kadar fark etmediğim duvarların varlığıyla yön değiştiriyor ve yönümü değiştirdikçe daha da kayboluyordum. Ta ki şimdiye kadar. Hazal görmem gereken ışığı var etmişti bir nevi fakat... Onun sayesinde yanan ışık yine onun varlığıyla karanlığa esir düşmüştü. Doğru olduğunu sandığım yola gece gibi çöktü karanlık yeniden.

Sessiz sedasız kaçıp gitmek için tembihlediğim adımlarım, Hazal'ın bıraktığım yerde olmadığını gören beynimin yeni komutuyla kalakalmıştı olduğu yerde. Hareketsizce görebildiğim kadarıyla karanlık odayı taradı gözlerim. Bu sırada bir yanım salonda olmayan Hazal'ı diğer odalarda aramamı söylerken, başka bir ses yokluğunu fırsat bilip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hızlıca gitmem gerektiğini söylüyordu. Uzun zamandır yapmadığım bir şey yapıp, düşünceler arasındaki savaştan kendimi sıyırarak, yapman gerekenin ne olduğuna kanaat getirip hemen harekete geçtim.

Tekli koltuğun üzerine attığım ceketimi ve sırt çantamı apar topar kucaklayıp seri hareketlerle ilerledim dış kapıya doğru parmak ucumda.

Koridora çıktığımda, adımlarım daha da hız kazanmıştı, sessizliğe ihanet eden ses kulaklarıma dolana dek... "Çınar!" Sanki boş bir evdeymişçesine yankılanmıştı arkamdan seslenen Hazal'ın sesi. Olduğum yerde öylece dururken, ayak seslerini dinledim o sürede. Sonra koluma dokunuşuna ve hemen ardından duvarla aramdan yan geçip önümde duruşuna şahit oldum. Yüzünde gerçek olmayan fakat öyleymiş gibi göstermeye çalıştığı bir gülümseme yer ettiğinde, gözlerinde barınanları gördüm. *"Her şeyin farkındayım ama görmezden gelmeliyim!"*

Üç maymunu oynayan Hazal, belki de bu oyunda yerleştirilmiş en doğru roldeydi. Güçlükle gülümsemesine yüzünde daha çok yer verip, "Ne oldu?" diye sordu kaşları usulca alnına doğru uzanırken.

Gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdim fakat onunkinin aksine benim gülümsemem içtendi. Alt dudağım hafifçe kıpırdanırken, "Hiç..." diye geçiştirmeye çalıştım. Tam başardığımı düşünürken, salondan sızan ışığın yansıttığı yüzünde âdeta parlayan mavi gözleri, kucağımdaki ceket ve sırt çantama kaydı. Bu kez sorgularcasına hareketlendi kaşları.

"Bir sorun mu var? Nereye gidiyorsun?" Güç bela zapt ettiği gülümsemesi kayboldu yüzünde.

Birkaç saniyelik duraklamanın ardından hazırladığım cevabı tek çırpıda atıverdim ağzımdan. "Emir! Emir'le

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görüşeceğim." Gerçek düşüncemi saklamak için ortaya attığım yalan, bir anda gerçekten yapmak istediğim şey haline gelmişti çünkü tıpkı diğerleriyle olduğu gibi Emir'le de en son o olayın yaşandığı gün görüşmüştüm.

"Eski hayatına bu kadar hızlı dönmeni beklemiyordum." Sesinde anlam veremediğim bir burukluk sezdiğimde, söylediğine karşılık bir cevap bulamayıp öylece bakmakla yetinmiştim ilk önce.

Elimde tuttuğum çantam o an çok ağırmış gibi hissettirdiği için tek omzuma atıp, ceketi de düzeltip tek elimle tutmaya devam ettim. Bunları yaparken de aynı zamanda, "Ne yapmamı bekliyordun ki?" diye sordum, kaşlarımı belli belirsiz kaldırarak.

İlk anda önünde birleştirdiği ellerini iki yanına serbest bıraktıktan sonra aramızdaki bir adım kadar az bir mesafeyi usulca kapatıp ellerini göğsüme yerleştirdi. "Birkaç gün... Sen ve ben... Hayal işte!" Kesik kesik konuşmuş olsa da yüzünde yer eden ifadenin sebebini anlamış oldum. Hazal Karakaya, benim açımdan sahte, onun açısından son derece gerçek olan ilişkimiz içindeki ilk kıskançlık belirtilerini sergilemişti!

İlk günden beri masum mimiklerle süslenmiş halde gördüğüm yüzünde çok az da olsa kıskançlığı görmüş olmak hoşuma gitmişti açıkçası, hatta itiraf etmem gerekirse, şu an kıskanılan sevgilinin hissettiği hoşnutluk hâkimdi bedenimde!

Dudağımın kenarı memnuniyetle kıvrıldığında onu gizlemek için uğraşmadan Hazal'ın gözlerine çevirdim bakışlarımı. "Sen ve ben?" derken, alenen kur yapmıştım. Öyle ki saniyeler önce yüzümde var olan masumane gülümseme daha da yayılmış ve çapkın bir gülümseye dönüşmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şey..." diye mırıldanırken daha da sokuldu yanıma. Şu bir dakika içerisinde yaptığımı düşündüğüm her şeyi Hazal'da da görmüştüm. "Baş başa zaman geçirirdik işte..." Ellerini belimin üzerinde buluşturduktan sonra başını göğsüme yasladı. "Çok özledim!" Sesi az önceye göre daha boğuk çıkmıştı. "Mümkünse tam şu an zaman dursun hatta, böyle kalalım..." Hazal zaman geçtikçe daha da alışıyor, hislerini daha açık yaşıyordu benimle ve bu daha da huzursuzlanmama sebep oluyordu çünkü ne kadar çok bağlanırsa, ona karşı boş olduğumu öğrendiğinde de o kadar büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Küçükken sınıftan bir kız, Balın'la konuşmalarımı duyup sınıfın ortasında bağıra çağıra söylemişti, hatırlıyor musun?" O an hissettiğim sinir, kısa bir süreliğine içime dolmuş gibi çatıldı kaşlarım. "Çınar Hazal'ı seviyor, diye alay edercesine söylemişti herkese." Bir kez daha durakladım fakat bu kez anıların gülümseten acılarına istediğini verip gülmüştüm usulca. Anılar eşliğinde içime dolan melankolinin bir an ağır geldiğini hissedince, sesime canlılık katıp, "Hayır, o sorun değil ama üstüne sen de 'O nasıl beni sever?' diye ağlamıştın." Ağlak bir insan olsam muhtemelen şu an gözlerimden süzülüyor olurdu yaşlar. Neyse ki en kötü durumda bile kendimi zorlamazsam şayet, ağlamamın imkânı olmadığı için, şu anda da usulca gülümsemekle yetinmiştim sadece. Kısa bir duraklamanın ardından, "...ve ertesi gün öğretmenle konuşup yerini değiştirmiştin... Bak en çok bu acıtmıştı canımı. Allah'ın sümüklüsü, bulmuşsun mis gibi beni, beğenmemek ne demek?" Bunun üzerine başını hızla göğsümden kaldırıp gözlerimin içine bakmasıyla aynı anda gülmeye başlamamız bir oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gülmeyi benden önce bıraktığını, alt dudağıma uzanan dudaklarını fark ettiğimde idrak edebilmiştim ancak. Dudaklarıyla temasım yavaşça çekip almıştı gülüşümü. Ürkekçe dokunan dudakları bu kez utanıp kaçmak yerine, anıların kalbe doldurduğu hislerin imzasını bırakmayı seçmişti.

Alınlarımızı birbirine yasladığımızda azat etti tuttuğu nefesini. Sıcak bir hava dalgası olarak dudaklarıma ilişen titrek nefesi eşliğinde küçük bir gülümseme bahşettim gözlerinin içine bakarak.

"O aptallığım için her gün kızıyorum kendime!.." Nefes nefese kalmışçasına konuşmuştu. "...ama çocuktum, birisi başka birini sevdiğinde direkt evleniyorlar sanıyordum!"

"Benimle evlenmekten mi korktun?" diye sordum neşeli bir kahkahanın ardından.

"Evet, ne olmuş yani? Evlenmek için çok gençtim!" Utangaç ama bir o kadar da neşe dolu kahkahası doldurmuştu ortamı.

Bir süre bekleyip hazır gülüyorken boş ânını yakalayıp tek hamlede omzuma aldım Hazal'ı. "Çı... Çınar!" Bir yandan var gücüyle sweatime tutunup korkuyla çığlıklar atıyor, diğer yandan ise çığlık atmaktan fırsat buldukça kahkaha atıyordu. "Düşeceğim, dikkat et!"

Duymazdan gelmeye çalışarak salona doğru birkaç adım attıktan sonra neşeyle debelenmesi dengemi bozar gibi olmuştu. "Debelenmesene kızım!" diye bağırdım ciddiyetin pek uzak olduğu bir ses tonuyla. "Bak orada burada yayınlanan filmlerde, kızı kucağına alıp kilometrelerce taşıyan kaslı adamlara benzemem ben, atıveririm he!" diye tehdit ettiğim an sözümü dinleyip kıpırdanmayı bıraktı. "Bedenimin de bir sınırı var canım!" diye söylene

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

söylene salona girdim. Blöf yapmıştım oysaki çünkü taşımakta zorlanılacak bir kiloya sahip değildi Hazal.

Koltuğa usulca bıraktıktan sonra ellerimi koltuğun yanlarına koyup doğrulmak üzereyken, Hazal'ın kolları arasında buldum kendimi. "Gitme..." Küçük bir kız çocuğunun yalvarması gibiydi sesi, ifadesi. "Ne olur!" Karşı konulamayacak kadar masum bir hale getirdiği yüzü ve ona eşlik eden naif sesi... Kollarımdan aldığım güçle aramızdaki mesafeyi sabit tutup birbirimizi incelememiz için feda ettim kısa bir süreyi. "Lütfen..." İnlercesine çıkan sesi, istemsizce bakışlarımın dudaklarına kaymasına sebep oldu. Bakışlarımı fark etmiş olmalı ki dudaklarının kenarları çapkın bir ifadeyle kıvrıldı. Gözlerimi yeniden gözlerine çevirdiğim an fark ettim, geride bıraktığımız son yarım saat içinde düşüncelerle savaş içerisinde olmadığımı ve uzun süre sonra içten bir şekilde gülebildiğimi... Ne kadar özlemişim gülmeyi, düşüncelerden azade zaman geçirmeyi... Mutluluğa yabancılaşan ruhum ve kalbim yeniden tutunmaya, alışmaya başlıyordu belki de.

Bu durumun hissettirdiği sevinç, yüzüme küçük bir tebessüm olarak yansıdığında, Hazal durumu yanlış anlamış, yalvarmalarının etkili olduğunu düşünmüştü. "Gitmeyeceğini biliyordum!" derken, sesinde galip gelmenin gururu yer etmişti.

Her ne kadar yaşadığı gururu bozmak istemesem de şu an burada kalmayacağım için gerçeği söylemek zorundaydım.

"Gitmek zorundayım!" dediğim an, gülümsemesi odanın karanlığına karışmış, hemen ardından yüzü asılmıştı.

"Ama..." İtiraz etmek için araladığı dudakları pes etmesiyle birlikte yeniden kapandı. "Ben de geleyim o zaman?" Hayal kırıklığıyla belimden çekilmeye başlayan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

elleri, aklına gelen bu yeni fikirle yeniden buluştular arkamda. Emir'le buluşacağımı sandığı için önüme sunduğu bu teklifini düşünmek adına birkaç dakika harcamak zorunda kalmıştım. Bu sürede bir yere bakıyordum, bir de sabırsızlıkla benden cevap bekleyen Hazal'a. Alt dudağımı biraz sıktım: *Ama planım... Emir'le buluşmak değildi ki!* Zaten aklımda olan sorunu içimden bir ses dile getirdiğinde, hızlıca Hazal'ın evde kalmasını sağlayacak bir bahane aramaya başladım.

"Bence... Gelmemen daha iyi olur diye düşünüyorum." dediğimde, umutla bakan gözleri, yeniden asılan yüzüyle birlikte hüzünle doldu.

Neredeyse dudak büzecek diye beklerken, "Neden?" diye sordu buruk bir sesle. Gözleri gözlerime bakmıyordu bile...

Hazal'a sunabileceğim en sağlam bahaneyle karşılık vermek üzere araladım dudaklarımı. "Beren!" Aynı anda çevirdik başımızı birbirimize doğru. Yüzünde hafifçe kıpırdanan mimikler, Beren'e karşı sinir barındıran ifadelere dönüşmeye başlarken, "Onunla aranızdaki durum malum. Bir araya gelmenizin pek doğru bir fikir olacağını sanmıyorum." diye açıklamada bulundum. Bu kez düşünme sırası ondaydı ve önümüzdeki birkaç dakikayı düşünmek üzere harcarken, o sırada kollarının arasından kendimi kurtarıp hemen ayak ucuna attım kendimi.

Kollarımı göğsümde birleştirmiş bir şekilde tavanı seyrederken, Hazal bir anda doğruldu yattığı yerden. "Beren umurumda bile değil!" Bunu söylerken sanki karşısındaki ben değil de Beren'miş gibi başı ve omuzları dikleşti birden ve ardından kibirli bir tavırla çenesi yükselip başını yana çevirdi. Bir an kapıldığı bu anlamsız gururla birlikte kalkıp odayı terk edecek sandım. "Bundan sonra senin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yanında olmaktan, seninle mutlu olmaktan başka hiçbir şey umurumda değil Çınar Duman!" Tekrardan bildiğim Hazal'a dönüştüğü an yanıma sokuldu sinsi bir gülümsemeyle. Bu söyledikleriyle bana olan bağlılığını dile getirmiş olması, huzursuzca yerimde kıpırdanmama sebep olsa da bozuntuya vermeyerek, ufak sahte bir gülümsemeyle karşıladım.

Göğsümün üzerinde bağlı duran kollarımdan kendi tarafında olanı çekip ayırdıktan sonra sarılıverdi, o sırada ben ne yapacağımı düşünürken. Pes edip kabul etmekten başka şansım yok gibi görünüyordu. "...ama daha Emir'le haberleşmedik, önce onu aramam gerekiyor!" dedim hâlâ tavana bakarken. Belki kendime kazandırdığım bu sürede başka bir bahane bulabilirdim.

"Emir'le haberleşmeden mi gidiyordun yani? Kaçar gibi..." Başı omzumda olduğu için nasıl bir ifade eşliğinde konuştuğunu göremesem de ses tonundan seziliyordu az çok.

"Yolda arayacaktım." diye cevapladım tüm konuşmalarımızın aksine ciddi bir tonda. Karşılık vermediği için yeniden sessizlik oluştu aramızda. İçimde sürekli dönüp duran ne yapacağım sorusuna cevap bulmaya çalışıyordum. Emir'le görüşmemiştik, nerede olduğunu bilmiyordum bile. Bir de Beren'i bahane etmiştim ama Beren'le durumlarından da bihaberdim.

Bıkkınlıkla gözlerimi yumup öylece durdum biraz. Kolumda hissettiğim kıpırdanmayla birlikte gözlerim aralanırken, Hazal'ın sesi ilişti kulağıma. "Aç mısın?" Yalnızca başımı hafifçe sallayarak olumlu anlamda cevap verip yeniden kapattım gözlerimi. Hazal sıçrarcasına kolumdan çıkıp salonun içinde koşturmaya başladığında, yeniden açılmıştı gözlerim. "Peki o zaman... Yemekler benden!" dedi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

benim aksime canlı bir şekilde. Benim aksimeydi çünkü birkaç dakika içinde yeniden ölü toprağı serpilmişti sanki üzerime, ağırlık çökmüştü.

Başımı koltuğun kenarından kaldırıp, "Ne yani? Sen yemek yapmayı biliyor musun?" diye sordum arkasından seslenerek.

"Hayır!" deyiverdi bir çırpıda.

"Yuh! Bu kadar net olmasaydın keşke." Bu söylediğime karşılık içeriden güldüğünü duydum. "Madem öyle, yemekler nasıl senden oluyor?" Merakla, gittiği yöne doğru bakmaya başladım.

Yeniden odaya girene kadar cevap vermemiş, odaya girdiğinde ise elindeki telefonu göstererek, "Siparişleri ben vereceğim!" demişti. Göz kırpıp neşe dolu bir gülümsemeyle birlikte telefonu kulağına götürdü.

Odanın karanlık olmasının yanı sıra o an yüzüme bakmadığı için de göz devirdiğimi görmesi mümkün değildi. Kendimi boylu boyunca koltuğa bırakırken, ellerimi başımın altında birleştirip tavanla ilişkime kaldığım yerden devam ettim. Ben ona baktım... O bana bakmadı. Bakamazdı çünkü!

Hazal'ın sipariş vermek üzere telefonda konuşmasını iç sesim bastırdı bir anda, hatta saniyeler önce net bir şekilde anlaşılan konuşmaları bir uğultuya dönüşmüştü. Şimdi ise iç sesimle boş bir arazideydik sanki. Yüksek sesle bir şeyler anlatıyor ve söyledikleri peşi sıra birkaç kez tekrarlanıyordu.

"Belki de... Yapman gereken, Balın'ın karşısına yalnız değil, Hazal'la çıkmaktır!"

Beşinci Bölüm

Sigarayı hep yalnız içerdim... Balın'ın tehditlerine maruz kalmamak için. Eğer ben içersem, kendisi de başlayacağını söylerdi çünkü. Sigara yüzünden hastalanıp erken ölürsem hayatta tek başına sıkılırmış, öyle derdi. *"Seninle sıkılmak daha eğlenceli Nar Tanem!"* Bana göre gelmiş geçmiş birbirine en bağlı ve en aptal arkadaşlığa sahiptik. Öyle ki aramızda geçen beş diyalogdan dördü boş muhabbet olmak zorundaydı sanki. Başkasına göre boş, bizim içinse doğal halimiz...

Dudaklarımı birbirine bastırarak tuttuğum sigara, aniden gelen gülümsemeyle düşer gibi olsa da son anda engel oldum buna. Çok sürmedi zaten. Böylesine güzel bir arkadaşlığın bu kadar çabuk bitmesini sorgulamaya başladığım an kayboldu gülümsemem yeniden.

"Çınar?" Hazal'ın seslenmesiyle anıların zihnime dolanan ellerinden kurtulup bakışlarımı ona çevirdim, gözlerimi kırpıştırarak. "Nerede olduğumuz hakkında bir fikrin var mı?" Hazal'ın yanı sıra üzerimde hissettiğim bakışların sahibi, bizi buraya getiren taksiciden başkası değildi. Dikiz aynasından göz göze geldiğimizde, Hazal'ın sorusuna cevap beklediğini anlamıştım. "Emir'i arayıp adres sormadın bile. Nereden biliyorsun burada olduğunu?"

Sokak ışıklarının aydınlattığı kadarıyla çevredeki binalar üzerinde göz gezdirdim hızlıca, sanki daha önce gelmişim de Emir'in yaşadığı evi tanıyacakmışım gibi. Oysaki taksiciye buranın adresini vereceğim sırada, yazın otelde sohbet ettiğimizde Emir'in üstünkörü bahsettiği kadarıyla hatırlıyordum. Birkaç saniyemi harcayarak konuşmaları iyice aklıma getirmeye çalıştığımda, zihnimin içinde Emir'in sesi yankılandı sanki. Cebimdeki cüzdanı çıkarmak için kalçamı hafifçe kaldırırken, "Evet... Evet, eminim burası!" diye cevap verdim Hazal'a.

Hâlâ dikiz aynasından bana bakan taksiciye, "Biz burada inelim." dedikten sonra taksimetredeki tutara bakıp ödemem gereken parayı cüzdanımdan çıkardım ve taksiciye uzattım. Ödemem gereken tutarı tam verdiğim için para üstü beklememe gerek duymadan indim taksiden.

"Neden aramıyorsun Emir'i?" Diğer taraftan inip kapıyı kapatmasıyla koşar adımlarla yanıma geldi. "Sürpriz mi yapacaksın?" Cevap vermedim. Amacım buraya gelmek değilken sürpriz yapmak kimin umurunda olurdu ki? Ellerimi ceplerime koyup kendi etrafımda dönerek, ilk kez geldiğim caddeye boş boş bakmaya başladım. O sıra Hazal da telefonuyla ilgileniyordu.

Taksiden inmeden hemen önce yaktığım sigara son zehrini de dudaklarıma bırakıp hayatına son verdiğinde, naaşını kaldırımın kenarına yuvarladım.

Hazal'ın telefondan başını kaldırdığı gibi, "Pardon! Bakar mısınız?" diye seslenip yürümeye başlamasıyla fark ettim sokağın başında beliren kişiyi. Çok uzak olmadığı için Hazal'ın peşinden gitme gereği duymadan sadece izlemekle yetindim.

Bir kadın olarak gördüğüm kişi, Hazal'ın seslenişini üstüne alınmadan yürümeye devam etti. Hazal aralarındaki

mesafeyi iyice azalttığında, "Pardon!" diye tekrarladı. "Bir şey sorabilir miyim?"

Siluet nihayet Hazal'a kulak verip yolun ortasında durdu ve Hazal'ın kibarlığına naif bir ses tonuyla, "Tabii!" diyerek karşılık verdi. "Ne?.." Sokakta yankılanan çığlık sesiyle irkilmemek elde değildi. Ne olduğunu anlamasam da kopan çığlığın hemen ardından oluşan ölüm sessizliği beni onların yanına koşuşturmaya itti.

"Ne işin var senin burada ya?" Yabancı kadının böyle bir şey söyleme nedenine hiçbir anlam yükleyemeyerek attığım birkaç adımın ardından nihayet Hazal'ın yanındaki yerimi aldığımda, şaşkınlıktan, abartmam gerekirse çenemin yere değmesini bekledim. "Çınar?" Sokak lambasının aydınlattığı yüzünde net bir şekilde belli olan solgunluk dikkatimden kaçmamıştı. Saniyeler içinde şaşkınlık mimiklerine, gözlerine ve hatta sesine bile yansımışken, güçlükle konuşmaya çalıştı. "Sen..." Şaşkınlığın hüküm sürdüğü sesinden de anlaşıldığı üzere, aklından geçirdiği cümleleri dile getirmekte epey zorlanacaktı.

Başını ellerinin arasına alırken hâlâ şaşkınlıkla açtığı ağzını kapatmadan gözlerimin içine bakıyordu. "Ay, inanamıyorum ya, nasıl?" Dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

İyiden iyiye özlem duygusunun kalbimin üzerine binlerce tonluk bir yük gibi çöktüğünü hissediyordum artık. Hazal bizim şaşkınlığımızın aksine küçük bir tebessüm eşliğinde koluma girdiğinde, sessizlik yeniden bozuldu. "Iyy, bu da!.." Gözlerini devirip bakışlarını bana çevirerek, "Bu belediye işini hiç iyi yapamıyor, bıktım gerçekten!" diye söylenmeye devam etti. Tiksindiği bir şeye bakıyor gibiydi şimdi Beren'in yüzündeki ifade, hatta "gibi" demek fazla gelirdi çünkü görünüşe göre açıkça tiksiniyordu Hazal'dan.

İkili arasında geçen birkaç saniyelik gergin bakışmanın ardından Beren'le göz göze gelmemizle küçük kahkahalar eşliğinde sarılmamız bir oldu. Geçirdiğimiz süre boyunca hayatındaki tek gayenin insanlar hakkında konuşmak, olanı biteni eleştirmek ve hor görmek olan Beren'in anlattığı hiçbir şeye tahammül edemezken, şu an onu hasretle kucaklamak öylesine tuhaf hissettirmişti ki...

"Seni çok özledik!" Sevinçten titreyen sesi kulaklarıma Balın'ın sesini yansıttı o an. Zihnim o an tüm düşünceleri defedip boşalttığı sahnesinde Beren yerine Balın'ı koyup kavuşma sahnemizi sundu gözümün önüne.

"Ben de..." diye karşılık verdiğimde, bu, iradem dışında gelişmişti çünkü o an önüme sunulan zihin tiyatrosunun en içler acısı perdesine şahitlik ediyordum. Aylar sonra bir araya gelen Bal Kız ve Nar Adam'ın büyük buluşması... Ne sahne ama!

Beren heyecanla kendini geri iterken, "Şoke halindeyim hâlâ! Hadi ne duruyorsun, çıkalım yukarı." deyip elini koluma attı. Yüzünde yer eden devasa gülüş Hazal'la gölgelendi her zamanki gibi. "Çınar'ın bu sürprizi üzerine aynı evde sana tahammül etmeye zorlayacağım kendimi ama asla üzerime gelmeyeceksin, yoksa atıveririm aşağı!" Misafirliğe gitmeden önce bir yerleri kırıp dökmemesi için çocuğunu azarlayan anne edasıyla Hazal'a kendince uyarısını yaparken, Hazal'la birbirimize baktık. Beren'i umursamazmış gibi yeniden gülümsedi bana bakarken. Hazal'a yapma dediği her şeyi kendisinin yaptığını üçümüz de iyi bildiğimizdendi belki de ona kulak vermeyişi. "Hadi gelin benimle!"

Beren'in ardından basamakları onun aksine koşar adım değil, sakin sakin çıkıyorduk.

"Kaç aylık yokluğumun ardından sıradan bir giriş yapamam!" deyip en öne geçerek kapıya yapışık halde beklemeye başladım.

"Hazır mısın?" diye sordu Beren, sevinçle kıpırdanırken. Kapıya yapışık durduğum için temkinli davranıp çok hafif bir şekilde başımı sallayarak cevap verdim sorusuna. "Umarım yanlışlıkla sevgilimin namusunu zedeleyecek kazalara sebep olmazsın Çınar Duman!" Aniden değişen duruşu ve sesi karşısında şaşırmak istesem de içinde bulunduğum durumun uyumsuzluğu bu isteğimi sonraki bir vakte ertelemişti.

"Çalıyorum!" Eli kapı zilinin üzerinde bekliyordu. Yeniden başımı salladığım anda parmakları var gücüyle dokundu düğmeye. Önce bir kere çalıp birkaç saniye bekledikten sonra heyecandan gaza geldiğinden midir nedir, anlam veremediğim bir şekilde peş peşe zile basmaya başladı. Bu yaptığı yüzünden gelişimi karşılayacak tek kişi Emir olmayacak gibi görünüyordu. Apartman ahalisinin saydıracağı küfürler yüzünden kulaklarım şimdiden kaşınmaya başlamıştı bile.

Kapıya yasladığım kulağım, içeride gittikçe netleşen Emir'in homurtularını işitmeye başladığında, ritminde değişikliğe giden kalbim daha da hızlı hareket etmeye başladı. "Ne oluyor lan?" Emir'den önce öfkesi karşılamıştı beni içeriden gelen sesiyle.

Kapıyı açtığında üzerine atlayıp olayın iyice bokunu çıkarma düşüncem henüz karara geçemeden kapı açılmıştı. Aralanan kapıyla birlikte duruşumun sabitlenip yüzüme sinsi bir gülümseme yerleştirdiği saniyeler, aynı zamanda yediğim darbeyle geriye fırlamama ev sahipliği yaptılar. Göğüs kafesi ve omuz arasına aldığım darbenin acısını yerdeyken hissetmeye başladığımda kulaklarımda

Emir'in, "Has... Siktir git!" diye feryat edip kapıyı çarpması yankılanıyordu. Canımın acıması gülmeme engel olamıyordu. Öyle ki omuzlarım kadar karnım da acımaya başlamıştı gülmekten.

Hazal dizlerinin üzerine çöküp endişeyle yanıma oturdu. Tek elimle yerden destek alıyor, diğer elimle de karnımı tutuyordum. Beren şaşkınlıkla kapıya doğru koşup yeniden zile basmaya başladı. Evet, üçümüz de Emir'den bir tepki bekliyorduk ki her insan böyle bir şaşkınlıkta bir tepki verirdi mutlaka fakat Emir'inki tahminimizden fazlasına kaçmıştı biraz.

"Emir!" diye seslenirken, bir eliyle kapıyı yumrukluyordu. "Ne yapıyorsun ya? Açsana!" Saniyeler içinde, yüzüme çarpılan kapı usulca aralandı.

Emir'in şaşkın bakışları tek tek hepimizin yüzüne uğrayıp en sonunda benim gözlerimde durdu. Yaşadığı şaşkınlık içinde kırpıştırdı gözlerini. "Oğlum, alay mı ediyorsunuz benimle? Senin ne işin var burada?" Sanırım bu, hayatımda karşılaşabileceğim en agresif karşılama olabilirdi. "Şaka gibi!" Hayretle yukarıya kayan kaşları, öfkesinin durulduğuna işaretti.

Hazal'ın sözde destek çıkmak için koluma girmesinden faydalanma gereği duymadan, yerdeki elimden aldığım güçle doğrulurken, Emir yaptığını yeni idrak etmiş olmalıydı ki koşarak yanıma geldi. "Kardeşim!" Yaptığım masumca bir şakanın karşılığında beni yerden yere vurmasına tepki göstermeyecektim tabii ki çünkü bunu hak ettiğimi biliyordum.

Yere düşen insan alışkanlığı... Doğrulduğum an yaptığım ilk şey üstümü silkelemek oldu. Birkaç çırpışın ardından başımı kaldırıp Emir'in hâlâ şaşkınlığın hâkim olduğu gözlerine bakarak neşeli bir kahkaha attım. Benimkinin

ardından aynı şekilde güldüğünde, kollarımı açmamla birbirimize doğru iyice yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapattık. Sarıldığım an özlemin zirvesini yaşadığımı net olarak anlayabilmiştim ancak. Birbirimizin sırtını sıvazlarken, büyük buluşmanın büyüsünü bozmak istemesem de kendime sadece birkaç saniye hâkim olabilmiştim. Daha söyleyeceğimi dile getirmeden yalnızca aklımdan geçirmekle yüzümde alaycı bir gülüş yer etti.

Birbirimize karşılıklı sarılmamızda yön değiştirerek diğer taraftan da sarıldığımız an, "O kadar yatırdın, bir de sikseydin be kardeşim!" Yalnızca Emir'in duyabileceği yükseklikte fısıldadım. Emir'in güldüğünü, kollarımın sarılı olduğu bedeninin titremesiyle anlamıştım. Gülüşüm yüzümde daha da yayılırken, "Alt tarafı bir sürpriz yapalım dedik, ağzımıza sıçtın!" dedim.

Bedenlerimiz birbirinden ayrıldığında, Emir'in elleri hâlâ kollarımı tutuyordu. "Kabul et, hak ettin!" Ciddiyetle kalkan kaşlarını ışıltıyla bakan gözleri ve neşeyle kıvrılan dudakları gölgeliyordu. "Oğlum ya!.. O kadar özlemişim ki..." Kısa süreli olmak üzere birkaç sarılma serüveni daha yaşadıktan sonra nihayet içeriye girmek aklımıza gelmişti.

"Güya, kız arkadaşımızla eve çıktık ama şu evin haline bak!" diye söylenerek önümüzde yürümeye devam etti Emir. "Kusura bakmayın evin dağınıklığı için!"

Hemen yanımda yürüyen Hazal konuşmaya başladığında, bakışlarım ona yönelmişti. "Bir erkek olarak evin düzeninden gayet sen de sorumlusun yalnız?" Emir arkasına dönüp baktığında, Hazal'ın kaşları söylediklerinin arkasında durduğunu belli edercesine kaydı yukarıya doğru.

Hemen arkamızdan gelen Beren, "Yazıklar olsun sana Emir!" diye serzenişte bulundu. "Şunun söylediklerine hak verecek duruma düşürdün ya beni, daha ne diyeyim!"

Hazal'ın bakışlarının bana döndüğünü anlayıp yeniden gözlerimi ona çevirdiğimde, aynı anda sesli olmayacak şekilde güldük Beren'in söylediklerine.

Hazal yanımda yürümeye devam ederken, bir anda iyice sokuldu kulağıma doğru. Bir şeyler söyleyeceğini anlayıp hafiften eğilerek konuşmasını beklemeye başladım. "Arayı kızıştırdığım iyi oldu. En azından bir süre Emir'le uğraşıp bana bulaşmaz..." Hafifçe kıkırdadı. "En azından öyle umut ediyorum!" Yeniden geriye çekilip yüzündeki gülümsemeyi saklamaya çalıştı, muhtemelen Beren'den laf yeme ihtimalini düşünerek.

"Ayrıca ne var evin halinde?" Hızlı adımlarla yanıma gelerek omzumu dürttü hafifçe. "Çınar! Cevap ver, ev dağınık mı sence? Dürüst ol ama!" Salon olduğunu tahmin ettiğim odanın girişinde duran Emir'e kısa bir bakış attıktan sonra Beren'e döndüm tekrardan. Beren'in mükemmeliyetçi kişiliğini zedeleyecek bir cevaptan sakınmamın, hepimiz için en doğru karar olduğunu düşünerek bir cevap hazırladım hızlıca zihnimde.

"Kesinlikle gözle görülür bir dağınıklık yok! Emir hep gördüğü için öyle sanıyor sadece. Hem... Dağınık olsa ne olur? Bizim..." Öfkeyle çarpılan kapı misali kapanıverdi dudaklarım çünkü söylemek istediklerimin peşi sıra gelecekler, son bir saat içinde yaşadığımız mutluluğa gölge düşürecek gibiydi. Balın'la evimizin dağınıklığını dile getirecektim çünkü. Terk ettiğim hayattan bahsedecektim... Kaçtığım ya da... Belki gitmek zorunda olduğum ama artık ait olmadığım hayattan...

Aklıma gelen her neyse bu yüzden sustuğumu anlamış olmalılar ki Hazal'ın tuhaf bakışları beni düşüncelerden çekip aldı hızlıca. Tamamlamam gereken bir cümlemin olduğu gerçeğiyle sanki saniyeler içinde kuruyup çatlamış

gibi hissettiğim dudaklarımı yaladıktan sonra devam ettim konuşmaya. "Her gencin evi böyle değil mi? Emekli evi mi burası, ne o öyle derli toplu!" Söylediğim her kelimenin Beren'in modunu yükselttiğini yüzündeki memnun olmuşluk ifadesinden anlayabiliyordum.

"Bu nankörlüğünün bedelini misafirlerimiz gittikten sonra; dünyayı dar, evi zindan ederek ödeteceğim sana Emir Ataş!" Beren, söylediklerinin ardından kibirle kaldırdı başını ve ona eşlik etti dikleşen omuzları.

"Aşk olsun! Biz yabancı mıyız Berenciğim? Keyfine bak!" Emir'in gözlerime dikilen bakışlarının sessiz haykırışlarını... Daha doğrusu sessiz haykırışlara bürünen en ileri seviye küfürlerinin tamamını öylesine net algılayabiliyordum ki... Sanki küfrederken kullandığı sözde kalan eylemleri fiziksel olarak hayata geçirmişçesine bir acı düştü içime.

Salonun girişinde, Emir'in yanında durup pis pis sırıtmakla kaldım. Emir ise önce Hazal'ın yeterince uzakta olup olmadığını kontrol edip sonrasında kulağıma eğildi. "Kapıda kulağıma fısıldadığın şey var ya kardeşim... Onu yapmam için sebep veriyorsun elime. Senin yüzünden Beren beni... Ben seni, yani bilesin!" Başımla alaycı bir onaylayışın ardından gülerek salona girdim. Beren'i memnun etmek için dile getirdiklerimi bir kenara koyarsak, evin geneline bakıldığında gerçekten rahatsız edecek kadar bir dağınıklık yoktu. En azından bizim eve kıyasla...

Her ne kadar tekli koltuk daha cazip gelse de Hazal'ın da yanımda olduğunu hatırlayıp onun da yanıma oturabilmesine imkân tanımak için geniş koltuğa attım kendimi. Tam da tahmin ettiğim gibi Hazal hemen yanımda yerini aldıktan sonra Emir ve Beren de tekli koltuklara yerleştiler.

"Anlat bakalım!" dedi Emir, sağ ayak bileğini sol dizinin üzerine yerleştirirken. "Dua et kapıda yumruk falan yemedin!" Şaşkınlıkla kaşlarım yukarıya kayarken, Hazal'ın bakışlarının bana döndüğünü fark etsem de bu kez ben bakmadım. "Sarılıp güldüğüme falan bakma!" Konunun nereye geleceğini tahmin edebiliyor, Emir'in her kelimenin ardından biraz daha yükselen sesinin iyi bir sitemin habercisi olduğunu anlayabiliyordum. "O kadar dert ortağı, sırdaş, arkadaş olduk. Aylarımızı, yediğimizi içtiğimizi paylaştık birbirimizle. Bir adam yerine koyup haber etmeye tenezzül etmedin lan resmen!" Öfkeyle bakan gözleri gözlerime mıhlanmış gibi asla başka yöne bakmıyordu. Normalde birisi tarafından azarlanmaktan veya karşımdaki insanın bağırmasından nefret ediyor olsam da içinde bulunduğumuz şartlar, karşımda olan insana bunları yapma hakkı verdiğinden sesimi çıkaramıyordum. Haklılardı çünkü. Emir de... Hazal da... Suçlu olmasına rağmen hatta Balın bile. Ama olan olmuştu artık. El mecbur biraz başım ağrıyacak sonra her şey yavaş yavaş yoluna girecekti. En azından umut ettiğim şeyler bu yöndeydi.

"Hayır, gerçekten anlam veremiyorum olanlara!" Kendine tanıdığı kısa sürenin sebebi, öfkeyle ağzından ağır şeyler çıkmasını istememesinden kaynaklanıyor olmalıydı. "Balın'a... Sana... Her şeyi sakince konuşacağız elbet. Hepsinin bir açıklaması vardır illaki ama... ama benim hazmedemediğim şey, hiçbir değerimiz yokmuş gibi arkada bırakılmak!" Emir yetmiyormuş gibi Hazal'ın da göz hapsindeydim ve her ne kadar gözlerinin içine bakamasam da Emir'in söylediklerinin harfi harfine katıldığını tahmin edebiliyordum. "Neden?" Dik oturuşun rahatsız etmesiyle kendimi geriye bırakıp sırtımı koltukla

buluşturdum. Ardından kollarımı göğsümde birleştirirken, Emir yan tarafta duran sigara paketine uzandı. Önce bir dalı çekip dudaklarının arasına yerleştirdi, hemen ardından paketi bana uzatıp "Alır mısın?" diye sordu, sanki daha bir dakika önce bağırıp çağıran kendisi değilmiş gibi. Aslında içmek gelmiyordu o an içimden... Ta ki Emir'in başını şişirmeye başlayıp içindeki efkâr ateşini körükleyene kadar.

"At!" deyip doğruldum atmaya hazırlandığı paketi tutabilmek için. Paketten bir dal çıkarırken, Emir sigarasını yakıp ardından çakmağı da attı hemen yanıma. Kendi paketim ve çakmağım ceketimin cebinde kaldığı için Emir'den geçinmek zorunda kalmıştım fakat bunun Emir'in açısından pek sorun olmayacağını bildiğimden kendimce de sorun etmiyordum. Yaz boyu birçok şey gibi sigaralarımızı da paylaşmıştık defalarca çünkü. Yazın otelde sabahlara kadar sohbet ettiğimiz günlerde birimizden birinin paketi bittiğinde, o saatte yeni paket alabileceğimiz bir yer olmadığından diğerimizden geçiniyorduk. Yani sitem etmekte çok haklıydı Emir, kızmıyordum ona. Birlikte geçirdiğimiz zaman birkaç ay olsa da samimiyetimiz ve paylaşımlarımız çok fazlaydı.

Çektiği ilk nefesini serbest bıraktıktan sonra yeniden bana döndü bakışları. "Adam gibi olanı biteni konuşup halletmek varken, çekip gitmek neden?" İlk anki öfkesinin azalmış olması şu an sesinin normal seviyede çıkmasından anlaşılabiliyordu. "Hem ne gerek vardı abi? Gittin herife geçirdin yumruğu. Tamam eyvallah, ellerine sağlık. Ben olsam aynı boku ben de yerdim ama soruyorum şimdi: Ne gerek vardı? Değdi mi bir yılını gereksiz mevzular için çöp etmeye?" Söylediklerine hak veriyordum sonuna kadar çünkü yalnız kaldığım tüm süre zarfında

bu soruları kendi kendime kaç kez sorduğumu bilmiyordum bile. "Neredeydin? Ne yaptın bu zamana kadar?"

"Kuzenimin yanına gittim. Onunlaydım." Resmî açıklamalar yapmaya devam edecekken, bunu yapmak hiç içimden gelmediği için, "Geçimimi pavyonlarda çalışarak sağladım..." diye ortaya atıverdim aklıma gelen bu cümleyi, biraz olsun ortamı da yumuşatmak için. Pek içten olmasa da söylediğimin ardından sırıtırken, Emir dik dik yüzüme bakıyordu. Normal şartlarda söylediğim şeyler pek fazla gülünecek olmasa bile Emir o söylediğim şeyin en şerefsizce yönünden bakarak pis pis şeyler düşünüp gülerdi fakat şu anki durumun ciddiyeti, onu asabi bir beyefendiye dönüştürmüş olmalı ki mimik kıpırdamamıştı yüzünde.

"Bilseydim pezevenkliğini yapardım!" Öyle güzel laf sokmuştu ki... Bana olmasaydı alkışlardım Emir'i fakat lafın alıcısı ben olduğum için öylece bakakalmak gelmişti elimden. "Her neyse. Ben asıl şeyi merak ediyorum. Derdin ne ya da... Derdiniz ne? Nedir sizi bu hale getiren?"

Birkaç nefeslik susma payı verdim kendime, söylemem gerekenleri önce aklıma toparlayabilmek için. "Biliyorsun zaten başımızdaki asıl belayı..." Kastettiğim şeyi söyleyerek lafımı kesti Emir.

"Şu mesaj mevzusu?"

"Aynen." diyerek onayladım.

"Sahi... Ne oldu o? Uğraşıyor mu hâlâ?" diye sordu Beren, merakla oturduğu yerde kıpırdanırken. İzmariti koltuğun kenarına koyduğum küllükte söndürürken, olumsuz anlamda başımı sallayarak verdim cevabımı. "İyi bari, ondan kurtulmuşsunuz en azından."

"Amacına ulaştı, neden uğraşmaya devam etsin ki?" diye karşılık verdi Emir. "Şerefsiz!" Konuşulanlar öfkemi

körüklemeye başladığında, sinirle dişlerimi sıktım hiçbir şey söylemeden çünkü şu an konuşmaya kalksam, dudaklarımdan dökülecekler küfürden başka bir şey olmayacaktı, emindim. Bu yüzden birkaç dakika müsaade ettim kendime, sakinleşebilmek için.

Bir süre dirseklerimi dizlerime dayayıp bakışlarımla halıda oyalandıktan sonra kendimi geriye bırakıp derin bir nefes saldım havaya. Başımı geriye yaslayıp, "Bir oyunun içindeyiz resmen!" dedim bir çırpıda, fazla sesli olmayacak şekilde. Öfkelenmemek için düşünceleri olabildiğince uzak tutmaya çalışıyordum zihnimden. Hazal birkaç saniyeyi ufak bir tebessüm eşliğinde yüzüme bakarak harcadıktan sonra ellerini koltuğun üzerinde kaydırıp koluma sarıldı. Hemen ardından da bedenini kaydırarak başını omzuma yaslayıp, "Bu oyunda ben hangi roldeyim?" diyerek sırnaştı. O an böyle bir şeye tahammül edemeyecek olsam da ses etmeden öylece durmaya devam ettim. Başımı kaldırmadan gözümün ucuyla önce Emir'e, sonra Beren'e bakınca, Beren'in Hazal'a tiksinircesine bakışlarına şahit oldum. İkili arasındaki negatif enerji akışı ve tahammülsüzlük öyle netti ki... Yine başımı kıpırdatmadan gözümü aşağıya kaydırıp Hazal'a baktığımda, Beren'e karşı yüzünde yer eden gülümsemede apaçık bir meydan okuma vardı. Hazal normalde hiçbir şey yapmadığında bile Beren'in oklarından kurtulmazken, şu anki durum onları yeni bir atışmanın eşiğine sürükleyecek gibi görünüyordu.

Beklediğim hamlenin, Beren'in oturduğu yerde kıpırdanmasıyla gelme vakti olduğunu anladım. "Sen o kuru götünle yeryüzünde bile bir yere sahip değilken, tüm hacimsizliğinle Çınar'ın hayatında bir yere sahip olabileceğini mi sanıyorsun?" Kaşları alayla yukarı koşarken, dudakları

ise tıpkı Hazal'ınkiler gibi hatta daha fazlasını haykıran bir gülümsemeyle belirdi. Yine kısa bir bakışma ve eşzamanlı sessizliğin ardından, üstelik bir de başını omzumdan çekip doğrulduğunda, Hazal'ın karşılık vermek için atağa geçeceğini anladım. Konuşmak için dudaklarını araladı fakat Beren ondan önce davrandı ve "Sakın o üç oda bir salon ağzını açıp fazladan olan birkaç kiloma laf edeyim deme!" diye atıldı bariz olan bir öfkeyle. "İstesem veremez miyim sanıyorsun onları?" Birden oturuşu dikleşiverdi. Tek omzu usulca öne doğru hareketlenirken hemen ardından, "Elbette veririm!.." diye yanıtladı kendi söylediğini, kibirli bir ses tonuyla. "...ama vermiyorum, vermeyeceğim de! Neden biliyor musun? Senin gibi hacimsizlerin kaplayamadığı yerleri de doldurmak için!" Hafifçe kıpırdanan çenesi söylediklerini noktalar gibiydi. Kızıl saçlarını kaprisli bir tavırla tek omzuna savurduktan hemen sonra, "Malum... Kalite kolay bulunmuyor hayatım, o yüzden ne kadar fazla, o kadar iyi!" diye ekledi. Beren ve Hazal arasındaki bu saçma atışmalara hiçbir zaman anlam veremiyordum ve sanırım hiçbir zaman da veremeyecektim. Daha önce defalarca tartışmalarına şahit olmuştum fakat hatırladığım kadarıyla en saçma olanı buydu ya da... Sanırım şu âna kadar hiçbir tartışmaları mantıklı bir konu üzerine olmadığı için bu ayrımı yapmamalıydım.

Öyle saçmaydı ki tartışma sebepleri, beni dahi öfkemden ve kafamın içini savaş alanına çeviren düşüncelerden alıkoyuyorlardı ki bu da yetmezmiş gibi tuhaf bir şekilde kendimi bahsettikleri üzere ikiliyi incelerken buluverdim. Gördüklerim doğrultusunda, ne Hazal bahsedildiği kadar zayıftı ne de Beren bahsedildiği kadar kilolu... Bunların hiçbiri, üzerine konuşulduğu kadar olmamasına rağmen, bu sebeple bile dakikalarca tartışma yaşayabilecek kadar

sevgisizlik problemi yaşıyorlardı aralarında. Her defasında ilk sataşan Beren'di ve bunun sebebinin Balın olduğuna emindim. Öyle ki tümüyle Balın'a kulak versem, benim de Hazal'dan nefret etmem gerekirdi. *Gerçi arkadaşım deyip biraz da olsa söylediklerine kulak vererek o kadar zaman Hazal'la samimiyet kurmadım da ne oldu,* diye geçirdim içimden. *Ona verdiğim değerin karşılığını alamadım bile! Aynı şeyi ben ondan isteyip, Baran'dan uzak durmasını söyledim de...* Gerisini ne düşünmek ne de dile getirmek istemiyordum fakat içimde bir ses bana ihanet ederek devamını dile getirdi bir çırpıda. *Baran'ı sana tercih etti!*

"Bu saatten sonra benim ne kiloya ne de zayıflığa ihtiyacım yok Berenciğim, üzgünüm. Kaliteden bahsedecek olursak eğer..." Ellerini, dizimin üzerinde duran elimin üstüne koyduktan sonra konuşmaya devam etti. "Yanımdaki adam... Kalbi de sevgisi de paha biçilemez. Yani... Asıl kaliteyi kalbimde taşıyorum ben!" Bu soğuk savaşın bir tarafı olduğu için bakışlarındaki meydan okuma, Beren'e bakarken beliriyordu yalnızca. Söylediklerinin ardından bakışları gözlerimle buluştuğunda, görebildiğim tek şey masumca seven bir kıza ait gözlerdi, biriyle laf dalaşına giren asabi bir kızın gözleri değil. Yaz boyunca ne Balın'ın ne de Beren'in sataşmalarında Hazal'ın onlara karşılık vermesine pek alışık değildim. O yüzden şu anki Hazal beni her ne kadar şaşırtsa da biraz hoşuma gitmişti sanki bu hali. Kendi açımdan değil tabii ki çünkü Beren arkadaşımdı ve onu da seviyordum, bu yüzden hiç tartışma olmasın isterdim fakat eğer bir atışma söz konusuysa, Hazal'ın pasif bir karakter sergilemesindense, gereken cevabı uygun bir dille söylemesi daha iyiydi.

Beren cevap veremediği için belli etmemeye çalışsa da öfkeden parlıyordu gözleri. Beren'den çektiğim bakışlarım

Emir'e döndüğünde göz göze geldik. Onun gözlerinde de çaresizlik görüyordum. Bu tartışmalarda ne yapacağını bilmediği açıkça okunuyordu.

Beren'in öfkesini görmüş olmalıydı ki "Tamam kızlar, bırakın şimdi kiloyu, aşkı..." diye atıldı Emir. "İkiniz de çok güzelsiniz!.." Bir Hazal'a bir Beren'e baktı bunu söyledikten sonra gülümseyerek. "...ama şimdi tartışmaya ne gerek var? Hem Çınar da yeni gelmiş. Aylardır görmüyoruz çocuğu! Yazık, değil mi?" Sesini öyle bir hale getirmişti ki insanın kalkıp avcuna para bırakası gelirdi. Beni acındırarak ortam yumuşatma operasyonunu ses etmeden izledim sadece çünkü bir yerde haklıydı. Başımı şişiren yeterince düşünce varken bir de ekstra bir atışmaya gerek yoktu gerçekten.

"Kardeşim, bir şey soracağım!" deyip yeniden bana döndü Emir. "Kızmazsan eğer..." Söylemesi için usulca başımı sallayıp konuşmasını bekledim. "Şey..." Kızacağım bir şey söyleyeceğini anlamıştım karşımda duran halinden ama yine de sakinliğimi bozmadan dinlemeye devam ettim. "Balın ile..." Yutkundu, boğazında konuşmasına engel olan şeyden kurtulmak istercesine. "Baran ne oldu? Bir şey biliyor musun?" Başımı salladım yalnızca, bilmediğimi söylemek için. Kızdım mı? Evet ama ilişkilerinin olmasına veya başka bir şeye değil... Her zaman olduğu gibi yine Balın'ın bu denli nankör oluşuna sinirlenmiştim.

Saatler peşi sıra geçmiş, laf lafı açmış, bazen hoş bazen boş bazen ise can sıkıcı konulara dalmıştık. En uzun sessizliğimiz, sipariş ettiğimiz yemekler geldiğinde her birimizin ne kadar aç olduğunu o an idrak edip, önümüzdekileri yerken olmuştu.

Yemekten yaklaşık bir saat sonra eve gitmeye niyetlensek de Emir ve Beren bize engel olmuş, güç bela yerimize oturtturmuşlardı tekrardan bizi, hatta uzunca bir süre bu gece burada kalmamız için dil dökmüşlerdi. Rahatsızlık vermek istemeyen yanımın sesini dinlemek istesem de Emirlerin sesi baskın gelmişti. Hazal'ın yüzünde kalmak istemediği açık ve netti. Ben de istemiyordum, evet ama arkadaşlarımı da kırmaya niyetim olmadığından kabul etmiştim.

Sabah uyandığımızda, Beren ve Emir çoktan kahvaltı hazırlamışlardı. Gözlerimi açtığım an ikisini karşımda dikilirken gördüm.

Bizim, uyandırılıp yataktan kalkışımızı görmelerinin ardından masadaki ufak tefek eksikler giderilmeye devam ederken, hızlıca elimi yüzümü yıkamak için banyoya gidip gelmiştim ve hemen sonra kahvaltıya oturmuştuk.

Öylesine acıkmıştım ki pek bir şey konuşmayıp sadece kahvaltı etmeye odaklanmıştım. Benim aksime az yiyip masadan en erken kalkan Hazal oldu. Biz hâlâ yemeye devam ederken, o çoktan koltuklara geçip oturmaya başlamıştı bile.

Birkaç dakika sonra telefonumun sesi geldi uzaktan. Muhtemelen onu da ceketimin cebinde bırakmıştım. Kuzenim Eren'in yanında geçirdiğim süre boyunca iletişim halinde olduğum tek kişi o olduğu için telefonu günlerce elime almadığım bile oluyordu. Bu yüzden pek umursamamış, ceketimde bırakmıştım çünkü kimsenin bana ulaşmayacağını biliyordum.

Elimdeki bardağı telaşla masaya bırakıp kalkmaya yöneldiğim sırada Hazal yerinden hışımla kalkarak beni oturtturdu. "Sen devam et yemeye, getiririm ben!" Bir şey dememe gerek kalmadan salondan çıktı koşar adım.

Ağzımdaki lokmayı çiğnemeye devam ederken, bir yandan da ısrarla telefonumu çaldıran kişiyi merak etmeye başlamıştım.

"Hattını mı değiştirdin?" diye sordu Emir. "Malum... Bizden kaçtığın günden sonra defalarca arayıp ulaşamadık da!" İğnelemesini duymazdan gelip asıl soruya cevap vermek için bir yudum daha aldım içeceğimden.

"Yeni hat almıştım kuzenimin yanındayken ama bugün eski hattımı taktım seni aramak için." Gereken açıklamayı yapmama rağmen Emir hâlâ kızgınlıkla bakıyordu yüzüme.

"Hayret, nasıl aklına geldik! Adımızı sanımızı unutmanı beklerken... Gözlerimizi yaşatıyorsunuz Çınar Bey!" Üzerime gereğinden fazla geldiğini anlamış olmalı ki Beren, önce Emir'e, ardından bana baktığında gözlerinden az çok anlamıştım neler düşündüğünü.

Geriye yaslanarak sesli bir şekilde nefesimi dışarıya bırakıp, "Yeter be oğlum!" diye çıkıştım en sonunda dayanamayarak. "Sinirliyken ne yapmamı bekliyordun? Gelip lay lay lom mu yapsaydım?" Bu kez sesi yükselen ben olmuştum. "Ben sinirlenince yalnız kalmak istiyorum, anlayış göster!"

"Tamam ya! Tartışmayın boşuna. Olabilir elbet, herkes aynı tepkiyi göstermez sonuçta..." Bu kez ortam yumuşatma işi Beren'e düşmüştü.

Beren'den sonra başka bir şey söylenmemişti. O sırada Hazal belirdi salonun girişinde. Eşzamanlı olarak telefon sustuğunda, bakışlarımı Hazal'a çevirdim. O ise şaşkınlık içinde bana bakıyordu. Kimin aradığını merak etsem de çok fazla değildi merakım fakat Hazal'ın yüzündeki ifade, içimde devasa bir merak dalgası oluşturmaya yetmişti.

"Ne oldu?" diye ilk soran Beren oldu. Ben ise konuşmamıştım çünkü aklıma direkt mesajcı gelmişti. Hoş, mesajcının kalkıp beni arayacak hali yoktu ama nedensizce aklıma o gelmişti ve bu huzurumu kaçırmaya yetmişti.

"Söylesene Hazal, kim arıyordu?"

Dudaklarını birbirine bastırdı fakat merak ettiğimizin farkında olmalıydı ki hemen cevap vermek üzere aralandı dudakları. "Şey... Arayan... Balın'dı!"

Altıncı Bölüm

Çaresizlik en büyük prangasıydı insanın. Kurtulmak için uğraşır, çabalar... Sonucunda ise prangaların oluşturduğu acıdan başka şey kalmazdı elinde. Bileklerine baktığında gördüğü, kanayan yaralardan ibaret değil, yaptıklarının bedeli olan birer mühürdüler âdeta.

Genç kız çoğu zaman yaptığı gibi yine görsel olarak boş olan fakat anıların tıka basa doldurduğu sessiz odaya girip kendine mesken tuttuğu yatağın köşesine bıraktı bedenini. Başını bir şeylerden çekiniyormuşçasına kaldırırken, karşısındaki aynaya çevirdi bakışlarını. Aynadaki yansımasıyla göz göze geldiği an tedirginlikle başka yöne döndü yüzünü. Çekindiği şey kendisinden başkası değildi belli ki. Bir şekilde kalbini, zihnini susturabilirdi doğruları inkâr ederek fakat... Gözleri... Kendisine suçlayarak bakan gözleriyle nasıl yüzleşebilirdi ki?

Tüm gününü geçirmek niyetiyle girdiği odada aşağı yukarı bir saat duramadan çıkmak zorunda kalmıştı çünkü aynadaki yansımasına bakmamasına rağmen sanki yansıması gözlerini dikip onu izliyormuş ve en ufak hareketinde üstüne atlayacakmış gibi hissetmeden duramamıştı.

Olabilecek en ruhsuz adımlarla koridorda ilerlerken, sessizliğe karışan ses, genç kızın duraklamasına neden oldu. Doğrudan karşıya bakan gözleri sesin geldiği yöne, karnına döndü. Evet, ses karnından geliyordu. O an ne kadar süredir bir şeyler

yemediğini düşündü. Ortada cevap veremeyeceği kadar uzun bir süre zarfının olduğunu bilebiliyordu yalnızca. Hemen ardından dağınık görüntüsünü hatırladı. Altında, eve geldiği ilk günün akşamında eline gelen ve bakmaya bile tenezzül etmeden giydiği bol bir pijama, üzerinde ise neredeyse omuzlarından kayıp ayak dibine düşecek kadar salaş olan beyaz bir tişört vardı ve bu savrukluğa eşlik eden saçları... İki gün önce yaptığı dağınık topuz üzerine daha ne kadar dağılabilirse o kadar dağılmış fakat her şeye rağmen azimle tokaya tutunan saçları topuz görünümünü bozmamıştı.

Balkon kenarlıklarına ellerini dayadıktan sonra öylece sokağı seyretmeye başladı. Evin havası o kadar bunaltıyordu ki onu... Temiz havaya hasret kalmışçasına soluyordu. Fazla büyük olmayan balkonun köşesinde tozlanmaya yüz tutmuş sandalyeye bıraktı yorgun vücudunu. Evet, yorgundu fakat fiziksel değildi bu çünkü neredeyse geldiğinden beri yaptığı tek şey boş boş oturmak veya uyumaktı. Ruhen çökmüş hissediyordu kendini.

Üzerinin tozlanmasına aldırış etmeden geriye bıraktı bedenini ve ellerini bacaklarının üzerinde buluşturdu. Geriye her zamanki yaptığını yapmak kalıyordu şimdi. Bakınmak... Boş ve anlamsız bakışları balkonda gezinmeye başladığında yapacağı tek şey Çınar'ın da dâhil olduğu anıları zihninde canlandırmak olacaktı.

Bitmesini istemediği bir film şeridi, balkonda dolaşan boş bakışlarının anlam kazanmasına sebep olurken, çoğunlukla gülümsemişti çünkü hep tatlı didişmelerine şahit olurdu burası. Bu duvar, bu sandalye, bu komşular... Zamanında gürültülerinden rahatsızlık duyan ne varsa şimdi hasret kalmıştı belki de onlara. Tıpkı kendisi gibi!

Taşındıkları ilk günün akşamı heyecanla çıkmışlardı balkona. İlk günün taşınma yorgunluğunu burada atmak istemişlerdi. Yerler kirliydi, üstleri kirli... İlk o zaman yere oturup

dayamışlardı sırtlarını duvara. Ne kadar mutlu olduklarından, yeni evlerinde yaşayacakları güzel günlerden bahsederken, kendisinin çığlığıyla sıçrayan Çınar geldi gözünün önüne. Yüzündeki tebessüm daha da yayıldı yanaklarında.

"Ne oluyor Balım?" *Çınar'ın tatlı telaşının yansıdığı sesi yankılandı kulaklarında ve sonra kendisinin çığlıkları... Sevinçle el çırparken, tüm şaşkınlığıyla gökyüzünü işaret ediyordu... Yeni evlerinin balkonunda ilk kez yıldız kaymasına şahit oluyorlardı. O an gökyüzünde, kendinden yitip giden bir yıldızın hüznü varken, Balın ve Çınar mutluydular. El ele tutuşuverdiler hemen ve çoktan gökyüzünden ayrılan yıldızın gözden kaybolmasını beklediler çünkü onlar için önemli olan tek şey sadakatti. Bu yüzden gökyüzüne sadık kalan yıldızlara sundular dileklerini, ihanet eden yıldız görünürken kaybolduğu anda.*

Dilekler sesli tutulmaz, derler. Eğer sesli söylersen kabul olmazmış. Ona da inanmıyorlardı. Öyle ki dilek tutmadan önce ilk olarak birbirlerine dönmüş ve gözlerini buluşturmuşlardı. Yine aynı anda birbirlerini usulca başlarını sallayarak onayladıktan sonra gözlerinin içine bakarak sesli bir şekilde sonsuz olmayı dilemişlerdi.

"Lütfen... Lütfen sonsuz olalım!"

Aklına gelen bu anı gözlerini buğulandırdı. Nemli gözlerini gökyüzüne çevirdi, boğulduğunu hissedip derin bir nefesi daha ciğerlerine doldururken. Hiç bulut yoktu o gece gökyüzünde. Simsiyah bir zemine serpiştirilen ışık parçaları gibi duruyordu yıldızlar. Üzüntüyle birbirlerine bastırdığı dudaklarını araladı güçlükle. "Bir yıldızın kaymasını beklemeye ihtiyacım yok bu sefer. Gökyüzü Çınar'dı ve ben ona ihanet etmiştim." Suçluluk duygusu saniyeler içinde kanına karıştığında, başını yere eğmekte buldu çareyi. Birkaç dakika boyunca, uzun süredir evde olmadıklarını belli edecek yoğunluktaki tozların üzerindeki ayak izlerini seyretti.

Bu kez inanılanı yapacaktı. Belki doğru şekilde yaparsa, her şey yoluna girerdi. "Lütfen..." Sesinin çıkmamasına özen göstererek yalnızca dudakları kıpırdanır şekilde başladı dileğine. "Lütfen sonsuz olalım!"

Hiçbir şey yapmak gelmiyordu içinden. Yıldızları seyretmek için balkona çıkmasının üzerinden kaç saat geçtiğini bilmese de epey bir süre geçtiğini tahmin edebiliyordu. Üşümüştü fakat bu ona iyi gelmişti. Belki üşürse donardı düşünceler, dinerdi acısı. Belki üşürse kendisini cezalandırmış olur, içindeki mahkemede hafiflerdi suçu. Kendisi değil de zaman üşüseydi keşke. Üşüse, donsaydı. Eğer zaman donarsa, yitip giden her bir dakika ağırlık olarak binmezdi acılarının üzerine belki. Geçirdiği her an kızgın bir demirin ucuyla çentik atıyordu bedenine sanki. Acıtıyordu... Düşünceler, pişmanlıklar ve yaşananlar... Bunlar... Çok fazlaydı onun için. Ağırdı, taşıyamıyordu. Kurtulamıyordu da... Ne yapması gerektiğini bilmiyor, güçlü sandığı kişiliğinin sığınacak bir limana ihtiyaç duymasını kabullenemiyordu. Bu kadar zayıf değildi çünkü; olmamalıydı.

Geçirdiği saatler içerisinde kendisini mutlu eden tek şey gökyüzü ve sessizlikti. Nerede olduğunu bilmediği telefonunun içeride bir yerlerde ısrarla çalıp sessizliği bozuyor oluşu delirtiyordu şu an kendisini. İnat etmişti, arayan kimse kimdi, bakmayacaktı. Umurunda değildi!

Birkaç kere daha çaldı peş peşe. Tüm keyfini kaçırsa da inat etmişti bir kere, kollarını göğsünde buluşturup dik dik öylece bakıyordu karşıya. Ne zaman susar bilmiyordu fakat susacak gibi durmuyordu da. Son bir seferin ardından, arayan kişi sonunda pes etmişti.

Yeniden sessizliğe erişebileceği düşüncesiyle geriye yaslanıp gözlerini kapattı sıkıca. Başını avuçları arasına aldı. Kafasının içinde birileri koşturuyor gibi hissediyordu ve bu...

Dayanamayacağı kadar yüksek bir boyuttaydı. Birkaç dakika boyunca iki parmağını şakaklarına bastırarak masaj yaptı kendisine, ağrıyı biraz da olsa azaltabilmek için.

Sessizliğin huzur dolu kollarında mest olmak istiyordu fakat dış dünya buna bir türlü müsaade etmiyordu. Şimdi de kapının zil sesi ve yumruklanma sesi duyuyordu. Öfkeyle açtı gözlerini. Bu saatte önce telefonunun, sonra kapısının böylesine ısrarla çalınmasına tahammül edemiyordu. Hışımla oturduğu yerden kalkıp karanlık salonda öfkeli adımlarla yürürken, diğer yandan homurdanıyordu kendisini rahatsız eden her kimse. "Neden kurtuluş yok bu insanlardan!" diye bağırdığında, sesi boş evde yankılandı. "Doğru düzgün yalnız bile kalamıyorum resmen, kafayı yiyeceğim!" Yüzüne düşen saçlarına bile tahammülü yoktu. Sinirle yüzündeki bir tutam saçı kulağının arkasına tararken, diğer eli çoktan kapıyı açmıştı. "Ne va..." Kapıya geleni görüp öfkesini içinde tutarak yarım kesti söyleyeceğini. "Sado?"

Sado, "Kızım!.. Ne bu hâl?" diye endişelenirken, bir anne şefkatiyle sokuldu Balın'a. "Yüzünde renk kalmamış, şu haline bak. Ruh gibi olmuşsun!" Balın'ın yüzünü avuçları arasına aldı. "Aradım o kadar! Cevap vermeyince bir de üstüne kaç gündür de görmüyorum, endişelendim." diye açıkladı. Balın, ev tümüyle karanlık olduğundan bitkin halini fark edebileceğini düşünmemişti fakat apartmanın koridorundan yansıyan ışık, ne halde olduğunu ortaya serebilecek kadar aydınlatıyordu ruhsuz yüzünü. "Hadi... Hadi gel bize gidelim!" Elini tuttu kadın fakat Balın yalnız kalmak istediği için ve kimsenin şefkatine, acımasına tahammülü olmadığı için elini geri çekip başını salladı isteksizce. "Ama... Yapma böyle hayatım, olmaz ki!" Genç kızın haline üzüldüğü öyle net okunuyordu ki kadının yüzünden... Israr etmekten vazgeçmeyecek gibi görünüyordu. "Hayatta bırakmam seni kızım!" Genç kızın hâlâ isteksizce yüzünü buruşturduğunu görünce, taktik değiştirerek ısrar etmesi gerektiğini

düşünüp sesine biraz kızgınlık katarak konuşmaya çalıştı. "Aaa! Olmaz ki böyle, kızıyorum ama! Bana bak küçük hanım!.." Yüzüne oturttuğu sahte öfkeli ifadesiyle gözlerinin içine baktı. "İtiraz istemiyorum, yürü gidiyoruz!" Yeniden tuttu elini.

Balın, yıllardır birlikte oldukları için Sado'nun en az kendisi kadar inatçı bir kadın olduğunu bildiğinden, bu savaşa bir son verip beyaz bayrağı çekmeyi seçti. "İyi bari!" deyip ofladı hâlâ isteksiz olduğunu göstermek için. "Sen git, ben de üstüme başıma çekidüzen verip gelirim!" Bıkkınlıkla birbirine bastırdı dudaklarını.

Sado'nun bakışları hızlıca Balın'ın üzerinde gezindikten sonra başını hafifçe sallayarak kabul etti kızın söylediğini. "Bak beni başından savmak için böyle söylüyorsan?"

"Geleceğim!" diye üsteledi Balın.

"Yarım saat içinde gelmezsen yine dayanırım kapına!" diye kesin bir ses tonuyla tehditvâri bir tavır sergileyip merdivene yöneldi. "Görüşürüz, şekerim!" dedi arkasını dönüp giderken de eski günlerindeki neşeli halleri gibi.

Gürültülü bir şekilde nefesini apartman koridorunda bırakıp kapıyı kapattı. Ölgün adımlarla karanlık koridorda ağır ağır ilerlerken, bir an bedenini bir yük gibi taşımak zorunda olduğunu hissetti. Bulduğu ilk yere yığılıp orada günlerce, belki aylarca kıpırdamadan durabilecek halde hissediyordu kendini. Hiç kimseye, hiçbir şeye tahammülü yoktu. Kendisine bir zahmeti olmayan saçlarının arasına karışmış tokayı çekip çıkardıktan sonra evin karanlık bir köşesine atıverdi. Bu sefer de omuzlarına düşen saçlarına tahammülü olmadığını hissetse de uğraşmayıp görmezden gelmeyi seçti.

Odadaki aynanın karşısına geçip karanlıkta ne kadar görebiliyorsa o kadar kendine baktı. Üzerini değiştirse iyi olurdu fakat... Umurunda değildi nasıl göründüğü. Eliyle sağını solunu

çekiştirerek üstünü başını düzelttikten sonra telefonunu da alıp dairenin çıkış kapısına doğru ilerledi.

Hâlâ içinde bir yerlerde eve gidip sessizliğe ve karanlığa gömülmek istediğini haykıran bir ses vardı fakat ısrarlara katlanamayacağı için bir süre o sese kulaklarını tıkamaya karar verdi.

Zili çalıp kapının açılmasını bekledi Balın. İçeriden sesler geldiğinde, kapının açılacağını anlayıp küçük bir tebessüm yerleştirdi yüzüne. Kapı açıldığında görmeyi umduğu şey, Sado'nun samimiyet dolu gülüşüyle kendisini karşılaması iken, karşısında bambaşka bir şey buldu. Yabancı bir adamla karşı karşıya gelince bir adım geriye çıktığı sırada yüzündeki tebessüm kaybolmuştu çoktan. "Hatırladığım kadarıyla burada yaşlı bir kadın ve eşi yaşıyor olmalıydı?" diye kekeledi, aynı zamanda kaşlarını hayret içinde kaldırarak.

Hafif dalgalı saçları olan, oldukça uzun boylu genç bir adamdı karşısındaki. Genç adam usulca gülümseyip çenesini kaşıdığında, sakallarının yeni yeni uzamaya başladığı detayı dikkatini çekti anlamsızca. O esnada, "Doğru hatırlıyorsun..." diye yanıtladı genç adam, hâlâ gülümsemeye devam ederken.

Nezaketen karşısındaki adamla aynı şekilde gülümsediği süre içinde onaylarcasına başını salladı. "Peki... Siz?" Üzerinde hızlıca göz gezdirdi, onu incelediğini belli etmemeye özen göstererek. Adamın altında bir şort ve üzerinde yakası oldukça geniş olan salaş bir tişört vardı. Bu rahat giyimin, bir misafire ait olamayacak kadar ev hali olduğunu düşündü Balın. O halde aklına tek bir ihtimal geliyordu. Genç adamın da bu evde yaşıyor olma ihtimali... Sado'nun oğlu mu vardı ya, diye geçirdi içinden. İyiden iyiye merak etmeye başlıyordu nedensizce. Öyle ki çekinmese kim olduğunu, bu evde ne işi olduğunu soracaktı fakat genç adamın bakışlarının da kendisinin üzerinde dolaştığını fark ettiğinde, pasaklılığından utanıp ne yapacağını bilemedi.

"Ben..." diye arkasından ne söyleyeceğini kestiremediği bir cümleye adım attığı sırada Sado göründü çocuğun arkasından.

"Aaa... Şekerim, hoş geldin!" Daha Balın'ın bir şey demesine zaman tanımadan elinden tutup onu içeriye çekti. Genç adam arkalarından kapıyı kapatırken, Sado ve Balın çoktan salona girmişti bile. "Geç otur şöyle sen, biz de tam yemek yiyecektik, yemekleri getireyim ben de." deyip mutfağa gitti koşar adımlarla.

Normal zamanda olsa... Yani Balın, moralinin yerinde olduğu ve evde bir yabancının olmadığı bir zamanda, salonda boş boş oturmak yerine koşarak mutfağa giderdi. Sado'ya yardım için değil elbet... Sado iş yaparken sohbet edip oyalanmak, Sado'yu da istemeden de olsa oyalamak için fakat o an yapabildiği tek şey tekli koltuğa oturmak oldu. Birkaç saniye sonra hâlâ kim olduğuna dair hiçbir fikrinin olmadığı genç adam da salona girince, huzursuzca kıpırdanarak oturuşunu düzeltti. Halbuki genç adamın umurunda değil gibi görünüyordu, elindeki telefonla uğraşıyor olmasını göz önünde bulundurursa eğer. Hemen karşısındaki koltuğa kendini attı telefondan başını kaldırmadan. Kim olduğunu merak ediyor olsa da moral bozukluğu ağır basıyordu Balın'ın ve bu yüzden hiçbir şey sormaya niyeti yoktu. Ayrıca, nasılsa birazdan Sado kim olduğunu söyler, diyerek merakını bastırıyordu.

Biraz sonra Sado, elinde tabaklarla salonun girişinde durup gençlere bakındı birkaç saniye. "Eee... Hadi çocuklar, ne oturuyorsunuz hâlâ?" diyerek, masaya servisleri hazırlarken, Balın ise karşısındaki yabancı genç adama bakmaya devam ediyordu. Merak ettiğinden değil, öylesine... Gözü daldığı için. "Hadi aman ayol, altınıza mı yaptınız? Ne o öyle oturduğunuz yere yapışıp kalıyorsunuz, aaa!" dedikten sonra acele adımlarla mutfağa koşturdu yeniden.

"Buyurun, küçük hanım!" Elindeki telefonun ekran kilidini kapatıp koltuğun kenarına koydu genç adam. "Önden buyurun."

diye tekrar etti muzip bir gülümsemeyle. Balın nezaketen dahi olsa mimik kıpırdatmadı yüzünde. Kimseye "iyiyim, her şey yolunda" imajı vermekle uğraşmak istemiyordu.

Öylece genç adamın yüzüne bakarken, Sado girdi içeriye yeniden. "Ama gerçekten kızacağım şimdi size!" Ellerinin tersini bel boşluğuna yerleştirip kapının girişinde dikildi. "Ayol, sağır mısınız? Kalksanıza!" Söylenenlerin ardından genç adam oturduğu yerden kalkıp masaya doğru yürümeye başlasa da Balın oturmaya devam etti.

Balın, üzerinde hissettiği bakışların sahibine, Sado'ya döndü yavaşça. "Canım hiçbir şey istemiyor Sado, lütfen zorlama!"

"Peki tatlım, nasıl istersen ama en azından arkada kalma öyle, gel masada beraber oturalım bari!" Ilımlı yaklaşarak kendisini yormadığı için minnettardı Balın, bu yüzden isteğini kırmayarak kalkıp masaya yöneldi.

"Ay, tüh!" dedi Sado, kendi yerine oturmaya giderken bir anda durup. "Ben sizi tanıştırmadım, değil mi?" Ayakta duran genç adam sırıtarak Sado'ya bakıp başıyla onayladı söylediğini. "Gün boyu ev işlerine koşturmaktan akıl mı kaldı bende!" Neşeli bir kahkahanın ardından seri adımlarla ayakta duran ikisinin ortasına geçti. "Bak hayatım!.." Elini genç kızın sırtına koyup gülümsedi. "Bu benim yeğenim, Çağrı. Artık bizimle birlikte yaşıyor." Genç kız adının Çağrı olduğunu öğrendiği çocuğa çevirdi yüzünü. "Çağrıcığım, bu da benim resmiyette kiracım... Manevi açıdansa kızım, Balın."

Sado'nun ikisi arasında olmasının çıkardığı engelle Çağrı hafifçe öne eğilip elini uzattı Balın'a doğru. "Memnun oldum!"

Beyni o kadar yorgundu ki... Çevresinde yaşananları ve hatta yapması gerekenleri idrak etmekte geç kalıyor, güçlük çekiyordu. Yaptığı tek şeyin düşüncelerle boğuşmak olduğunu var saydığında, bunun gayet normal olduğunu düşünüyordu. Bir süre

kendisine uzanan ele boş boş baktıktan sonra silkinince, kendine gelip telaşla önündeki eli tutarak, "Ben de!" diye karşıladı.

Yemek boyunca masaya dayadığı dirseklerinden güç alarak yüzünü avuçları arasına yerleştirmişti ve bakışları, hemen karşısında oturan Çağrı ve sağ tarafında oturan Sado arasında mekik dokudu. Birkaç soru–cevap dışında pek konuşma geçmedi ortamda. Ara ara Sado'nun endişeli bakışlarına denk gelip ona verdiği değer yüzünden usulca gülümsemek zorunda kaldı, endişelenmesini istemediği için.

Nihayet Balın'ın yemek masasındaki hapsi bitmiş, koltuklara geçmişlerdi ama burada da değişen pek bir şey olmamıştı. Yine Sado'nun bakışlarına esir düşmüştü. Göz önünde olduğu için Sado sanki sürekli kendisinin üzerine titriyormuş gibi hissediyordu ve bu son derece rahatsız ediciydi kendisi için çünkü hem kendisinin huzuru kaçıyordu hem de Sado kendisinin bu bitkin halini görüp üzüldüğü için ona üzülüyordu.

Sessizliği bozan Sado oldu. "İlaçlarını aldın mı tatlım?" Balın, Sado'nun kendisine olan düşkünlüğü yüzünden bir an kendisine söylediğini sanıp ne ilacından bahsettiğini sorgulamaya başladı fakat başını çevirip, Sado'nun karşısındaki çocuğa bakmakta olduğunu görünce, ses etmeden devam etti bakınmaya.

Çağrı önce Balın'a, sonra Sado'ya dönüp önemli bir şeyden bahsetmiyormuşçasına elini havada savurdu. "İçerim birazdan!"

Balın, sessizliğin bozulmasını fırsat bilip, "Ben gideyim artık!" deyip diken üstünde oturduğu koltuktan kalktı hızlıca. Sado da ayaklanıp yanına geldiğinde, bakışlarından gitmesine itiraz edeceğini düşünüp buna engel olmak için erken davrandı. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Başım da ağrıyor biraz..." Burada minik bir yalan söylemişti Balın. Biraz değildi çünkü ağrısı. Gerçeği söylemek gerekirse ölecek gibi hissediyordu!

"Pekâlâ canım!.. Git güzel bir uyku çekip dinlen iyice." dedi Balın'ın arkasından çıkışa doğru ilerlerken. Çağrı, Sado'nun

aksine yerinden kalkmamıştı bile. Bunun Balın için pek bir önemi de yoktu zaten.

Balın dış kapıyı açıp tam çıkmak üzereyken, Sado, "Ama itiraz yok..." dediğinde, oflamamak için kendini zor tutarak önüne dönüp devamında söyleyeceği şeyi bekledi. "Yarın güzelce bir kahvaltı yapacağız birlikte. Hazırladığım vakit seni çağırırım, gelirsin. Oldu mu?" Balın sadece başını salladı ayakkabılarını giymekle uğraşırken.

Genç adam ağır adımlarla basamakları teker teker çıkıp nihayetinde dairenin kapısına geldiğinde durdu. Önce kapı ziline basıp bir adım geriye çıkarak kapının açılmasını bekledi. Beklediğinin aksine kapıyı açan kimse olmayınca tekrardan yöneldi zili çalmak için. Birkaç denemenin ardından hâlâ kapı açılmayınca sanki bir şey değişecekmiş gibi birkaç sefer de kapıyı eliyle çalarak bekledi.

Anahtarın dışarıda, kapının üzerinde olmasına rağmen kapının açılmayışı, genç adamın merak içine girmesine sebep oldu. İçeriye girip girmemek arasında yaşadığı gelgitler sonucunda belki de yanlış olacağını düşündüğü şeyi yapıp usulca anahtarı çevirerek açtı kapıyı.

Eşikten içeriye bir adım attığında hâlâ bunu yapıp yapmamak konusunda kararsızlık yaşıyordu. Ta ki sonraki bir adıma kadar. Ardından ağır basan merak duygusu, onu boş evin içinde ilerlemeye itmişti.

Önce koridorda tam karşısına çıkan odaya göz gezdirdi. Yatak odası olan odada kimseyi göremeyince, dönüp salon olduğunu gördüğü yere ilerledi ağır adımlarla. Sanki birinden gizleniyormuş gibi farkında olmadan parmak ucunda yürüyordu genç adam.

Salonda da kimseyi görememiş, artık hepten merak etmeye başlamıştı. Tüm odaların boş olduğundan emin olduktan sonra salona yeniden geldiğinde ne yapacağını bilemeyerek kapısı açık olan balkona doğru ilerledi. Son çare orasıydı çünkü. Eğer orada da kimse yoksa evden çıkacaktı.

Daha balkona adım attığı an korkuyla irkildi genç adam. Yerde boylu boyunca uzanan kızı beklemediğinden olsa gerek, korkmuştu. "Hey!" diye seslenirken hemen yanına koşup dizlerinin üzerine çöktü. "İyi misin?" Yüzünü kapatan saçları kulağının arkasına sıyırdı. Sonra dört parmağının tersiyle yanağına dokundu. Teni buz kesmişti. O an yapılacak tek şeyin kızı içeriye geçirmek olduğunu düşünüp hızlıca onu kucakladı.

Genç adam, kızı sıkıca tuttuğuna emin olup doğrulduğunda, kızın üzerindeki telefon yere düştü. Buna aldırmadan hemen içeriye geçirip yavaşça koltuğa yatırdı kızı. Sonrasında koşarak balkona çıkıp telefonu düştüğü yerden aldı. Hemen tuş kilidine bastığında, ekranda şifre olmadığını görmek rahatlatmıştı genç adamı. Ekran açıldığında, direkt galerinin açık olduğunu gördü. Bir erkekle çekildiği fotoğrafları açıktı ekranda. Mutlu görünüyorlardı. Çok mutlu... Genç adam ekranı kaydırarak birkaç fotoğrafa daha baktı. Sonrasında orta tuşa basarak galeriden çıkıp son aramalar kısmına geldi. Yüzlerce ulaşılamayan arama gördü aynı kişide. Merak edip tıkladı arama yapmak için. Bir tuhaflık vardı... O kadar arayıp da ulaşamadığı numara neden şimdi çalıyordu?

Nar Tanem aranıyor...

Yedinci Bölüm

Virüs gibi kanıma karışan merak, tüm vücuduma saniyeler içinde yayılmıştı. Hepimizin merak ettiğini biliyordum fakat karşımdaki şaşkınlık, merak konusunda zirveye taşımıştı beni.

"Ne oldu?" diye ilk soran Beren oldu. Ben ise konuşmamıştım çünkü aklıma direkt mesajcı gelmişti. Hoş, mesajcının kalkıp beni arayacak hali yoktu ama nedensizce aklıma o gelmişti ve bu durum huzurumu kaçırmaya yetmişti.

"Söylesene Hazal, kim arıyordu?"

Dudaklarını birbirine bastırdı fakat merak ettiğimizin farkında olmalıydı ki hemen cevap vermek üzere aralandı dudakları. "Şey... Arayan... Balın'dı!"

"Nasıl?" diye sordu Beren tuhaf tuhaf bakarken. "Hattını daha yenilerde takmadın mı, nasıl arıyor sanki haberi varmış gibi?"

"Bilerek değildir muhtemelen. Sürekli arıyordur, şimdi de denk gelmiştir?" Emir ile Beren arasında fikir üretimi devam ederken, telefonu Hazal'dan alıp boş boş ekrana bakmaya başladım.

"Arayacak mısın?" diye sordu Hazal. Sesinde duymazdan gelemeyeceğim bir burukluk vardı. Kıskanıyor muydu? Muhtemelen ama şu an zaten normal olmayan ilişkimizin kıskançlık boyutunu ne düşünmeye ne de uğraşmaya

tahammülüm olmadığından, üzerinde durma gereği duymadım. Hazal'ın sorusunu cevapsız bırakarak kendi içimde düşünmeye başladım. Tüm gözler üzerimdeydi şimdi, ne yapacağım merak ediliyordu herkes tarafından.

"Ne yapacaksın Çınar?" Bu kez merakına yenik düşen Beren oldu. Emir manalı bir bakış attığında, sormaması gerektiğini anlamış olsa da iş işten geçtiği için mahcup bir şekilde başını yere eğdi bir süre.

"Hayır!" deyip, avuçlarımın arasında tuttuğum telefonumdan çektim bakışlarımı. Önce Hazal'a, sonra diğerlerine baktım sessizlik içinde. "Aramayacağım!" Hazal'ın bu kararım karşısındaki rahatlaması ne kadar net ise, Beren'in yaşadığı üzüntü de bir o kadar belli oluyordu. Telefonu hemen yanıma, koltuğa yuvarlayıp geriye bıraktım kendimi. Yine soluğu tavanla bakışmakta aldım hemen. Bir tek o bir şeyleri merak etmiyor, konuşmuyor ve yönlendirmeye çalışmıyordu çünkü. Sonra birkaç dakikayı da gözlerim kapalı harcadım. Bu sürede ise içimde yine sonunda kendime ceza kesmek zorunda kalacağım mahkemeyi kurmuştum. Yargılayacak olan da düşüncelerimdi, sorgulanacak olan da.

Nihayetinde kendine daha fazla hâkim olamayan Beren, sessizliği bozup huzursuzca kıpırdandı yerinde. "Ama..." Söyleyeceklerini ağzına tıkayan, Emir'in biraz önceki bakışların aynısını takınması olmuştu. "Ya da... Sen bilirsin!" diyerek yeniden susup karışmamayı seçti. Emir'in zoruyla tabii...

Hiçbir şey söylemeden oturduğum yerden kalktım. Kimin neyi merak ettiğine aldırış etmeden yürümeye başladım salonun çıkışına doğru ve kapının eşiğinde duran Hazal'a çok kısa bir bakış attıktan hemen sonra ona değmemeye özen göstererek yan bir şekilde çıktım odadan.

Salondan çıkma sebebim, ceketimin cebinde bıraktığım paket ve çakmağı almak olsa da asıl amacım bir anlığına bile olsa yalnız kalmaktı.

Ceketimden almam gerekenleri aldıktan sonra koridorun sonunda durdum birkaç dakika. Kendi sessizliğimi dinlemek istiyordum çünkü; hatta şu an zifiri karanlık bir ortamda derin bir uykuya dalmayı arzuluyordum delicesine.

En basitinden yalnız kalma isteğimin dahi yerine gelemeyecek oluşunu kendime itiraf ettiğimde, çaresizce adımlamaya başladım koridoru. O sırada paketten bir dal çıkarıp yakmıştım bile.

Aklım hâlâ dakikalar önce gelen aramayla önüme çıkan iki yoldan hangisinde devam etmem gerektiğini tartıp biçiyor fakat hiçbir şekilde bir sonuca varamıyordu. Öyle ki düşünceler dahi firar etmişti kafamın içinden. Ayların birikmişliği ile bir kuşun kanat çırpması gibi heyecanla çarpan kalbim... Yapılanları bir an bile unutturmadan öfkemi taze tutan aklım... İkisinden birine kulak vermem gerekirdi. Baskın olan birine. Fakat ikisinin de sesi öyle gürdü ki... Birine kulak vermek yerine ikisine de sağır olmuştum.

Sessizliğin hükümdarlığına bıraktığım salon, kaynağını bilmediğim bir kasvetin gölgesine esir düşmüştü. Salona girdiğim ilk anda aldığım nefes ciğerlerime kara bir bulut misali çökmüştü. Havada asılı duran gerginliği koklamıştım âdeta.

Beren telefonda yaşadığı hararetli görüşmenin eşliğinde odanın bir ucundan diğerine doğru mekik dokurken, Emir öylece ortada durmuş, gözleriyle Beren'i takip ediyor, aynı zamanda da konuşulanları anlamaya çalışıyordu. Hazal ise... Yaşananlar umurunda değilmiş ama yine de olaylara hâkim olması gerekliymiş gibi oturduğu

yerde kollarını göğsünün altında birleştirmiş, Beren'in konuşmalarını dinliyordu.

Sadece birkaç dakikalığına sakin bir şekilde bırakıp ayrıldığım salonun bu curcunalı ortama bürünme sebebini sormak için Emir'in yanına doğru yürümeye başladım. Neler olduğunu soracak ve Emir'in cevabından sonra belki tıpkı onun yaptığı gibi detayları öğrenebilmek için Beren'in konuşmalarına kulak kabartacaktım; veya... Beni alakadar etmeyen gereksiz bir konuyu merak ettiğimi öğrenince, Hazal'ın yaptığı gibi umursamayıp bir köşeye çekilecektim.

Daha birkaç adım atmışken, olduğum yerde duruverdim, henüz Emir'in yanına varmadan. Doğrusu durmak zorunda kalmıştım. Sanki çivilenmiş kalmıştım ve buna sebep olan şey Beren'in ağzından çıkan bir soruydu yalnızca. Aniden hücum eden şaşkınlık ve o an yaşayıp da tarif edemediğim birçok duygu, bedenimde âdeta narkoz etkisi yaratırken, tıpkı kulaklarım gibi gözlerimin de yeni hedefi Beren olmuştu.

Endişeyle çarpan kalbin yoğurduğu kelimeler, Beren'in dudaklarından firar edip havaya karıştığı gibi delip geçmişti kulağımı sanki. Saniyeler içinde çınlamaya başlayan kulaklarım yalnızca kendi sesimi işitebilmişti o an. Beren'in ardından tekrar ettim içimden aynı soruyu.

"Balın... O iyi mi?"

Hastanenin önüne geldiklerinde, otomatik kapının tamamen açılmasını beklemeden daldılar binaya. Polikliniklerin olduğu binanın içinde dakikalarca koşturdular nereye gitmeleri gerektiğini bilmeden. O an yaşadıkları panikle, ne birini aramak geldi akıllarına ne de birine sormak... Bu amaçsız koşuşturmanın saçmalığını ilk idrak edip engel olan kişi Hazal oldu.

İlk andan beri zaten koşmazken, durumun farkına vardığında yürümeyi de bırakıp diğerlerinin biraz daha ilerlediğini izledikten sonra arkalarından seslendi. "Hey!" Hazal'ın bu seslenişi yetmedi onları durdurmaya. "Boşuna koşturuyorsunuz!" diye yeniden seslendiğinde duyurabildi ancak sesini. Onlar nefes nefese kalıp elleri dizlerinde nefes alıp verişlerini düzene sokmaya çalışırlarken, Hazal sakin adımlarla yanlarına gitti. "Yüksek ihtimal acile almışlardır. O da bu binada değil!" Gereken açıklamayı yaptığında, diğerlerinin bakışları birbirini buldu.

"Madem biliyorsun, ne diye koşturuyorsun bizi? Baştan söyleseydin ya!" Kesik kesik alıp verdiği nefesleri arasından fırsat buldukça konuşabilmişti Beren. Zaten hâlâ burada ne senin işin olduğunu anlamış değilim, diye o an cevap vermeyerek içinden kendine sordu bu soruyu Hazal. Neden gelmişti sahi? Balın'a çok değer verdiği için mi? Hiçbir suçu yokken, muhatap bile olmazlarken, aylarca kendisini nefretlerinin hedefi yaptıkları için kızgındı onlara; Beren'e de Balın'a da... Bu yüzden umurunda bile değildi aslında; fakat tuhaf bir şekilde merak etmişti olanı biteni, olayların içinde yer almayı istemişti.

Acilin kapısından girdiklerinde, Beren'in kulağında telefon, Balın'ı arıyordu. Daha doğrusu Balın'ın telefonundan haber vermek için kendisini arayıp da komşusu olduğunu bildiği kişiyi.

Koridordan sağa döndüklerinde, koridorun ilerisinde, bir yandan etrafına bakınıp diğer yandan telefonla konuşan yaşlı kadını görüp Balın'ı buraya getiren komşuları olduklarını tahmin ettiler ve yanlarına doğru yürümeye devam ettiler. Beren telefonunu ceketinin cebine atıp, hep beraber yaşlı kadın ile yanındaki genç adamın yanına gittiklerinde, "Nerede? İyi mi?" diye sordu telaş dolu bir ses tonuyla. "Ay... O kadar korktuk ki!"

"Odada şimdi, doktor yanında." diye yanıt verdi yaşlı kadın. Her ne kadar yüzünde sevecen bir gülümseme var olsa da gözleri hâlâ endişeli bakıyordu.

"Biz Balın'ın arkadaşlarıyız." diyerek toplu halde kendilerini tanıttı Emir. "Ne olmuş? Bir şey söylediler mi durumu hakkında?"

"Vücudunun zayıf düştüğünü söylediler sadece." Yaşlı kadın gibi yabancı oldukları genç adam cevap verince, bakışları ona dönmüştü hepsinin. "Kendine geldi ama... iyi olacak."

Koridorda sessiz bekleyiş başladıktan birkaç dakika sonra Beren, aklına gelen bir ihtimal yüzünden içinde baş gösteren huzursuzlukla, birkaç adım ilerilerinde duran Hazal'ın yanına doğru ilerledi sakince.

Hazal, Beren'in kendisine doğru geldiğini fark ettiği an ofladığı sırada nefesini dışarıya bırakıp gardını alırmış gibi kollarını göğsünde birleştirerek beklemeye başladı. "Eğer sataşacaksan, hiç yeri değil Beren!" Peşin peşin uyarmak istedi.

"Bir şey söyleyeceğim sadece. Yoksa seninle uğraşacak durumda değilim, merak etme!" diye açıkladı Beren, terslenerek.

"Dinliyorum!" Hazal, tahammülsüzlüğünü belli edecek mimiklerini takınmıştı bunu söylerken.

"Sakın, içeriye girdiğimiz zaman Balın'a, Çınar'ın geldiğini söyleyeyim deme!" İşaret parmağını Hazal'ın yüzüne doğru sallayarak konuştu.

Hazal kaşlarını çattı öfkeyle. Beren'in uyarmasına ihtiyacı yoktu. Böyle bir şey yapacak değildi ya! Kendi kendini sorguladı o an ve dürüstçe cevap vermek istediğinde, Beren'in bu söylediğini yapmak istediğini hatta belki de buraya gelme sebebinin bu olduğunu kendine itiraf etti. Kendisi hakkında türlü tartışma, hakaret ve Çınar'ın gözü önünde laflarıyla kendisini küçük düşürmek için epey çabalamıştı Balın birkaç ay önce. Hazal, eline böylesine büyük bir fırsat geçmişken neden değerlendirmesindi ki?

"Anladın mı?" diye üsteledi Beren. "Bak, sakın!" Tok çıkan sesi, konu hakkındaki ciddiyetini rahatlıkla karşı tarafa geçirebiliyordu.

"Böyle bir amacım yok zaten! Ben sizin gibi, insanların kalbini kırmaktan duyduğum hazla beslenecek kadar kötü kalpli değilim. Keşke beni uyardığın kadar aynanın karşısına geçip kararmış kalbinin ve sivri dilinin yaptıklarının farkına varabilsen!" Hazal, içinde olanları söyleyebileceği uygun bir zaman bulmuş olmanın mutluluğunu yaşarken, Beren kızgınlıkla dudaklarını birbirine bastırdı.

"Seni ilgilendirmiyor. Sadece seni uyarmak istedim, o kadar!" Hazal'ın cevap vermesini beklemeden Emir'in yanına dönmek üzere yürümeye başladı.

Birkaç dakika sonra odadan çıkan doktordan, Balın'ın durumu hakkında bilgi aldıktan sonra ciddi bir şey olmamasının verdiği sevinçle odaya girdiler. Açlık ve uykusuzluk yüzünden zayıf düşen bedeni daha fazla dayanamamıştı yalnızca, olan buydu.

"Beren?" Şaşkınlığının yanı sıra neşeyle parladı Balın'ın gözleri. Beren'e sarılırken, arkada Hazal ve Emir'i de görünce, aynı gülümsemeyle Emir'e de seslenip, Hazal'ı görmezden gelmeyi tercih etti. Sado ve Çağrı kendisini hastaneye getirip orada bulunanlar olduğu için haliyle onları yeni görmüş değildi.

"Geçmiş olsun Balıncığım!" diye seslendi Emir, Balın'ın ayak ucunda durduğu yerde.

"Korkuttun bizi ya!" Arkadaşını iyi halde gördüğü için telaşının tamamı gitmiş gibi görünüyordu Beren'in. "Kendine dikkat etsene kızım, ne aptal aptal iş yapıyorsun?" Sesi sinirli çıksa da bunun sahte bir kızgınlık olduğu belliydi. "Hem yemek kadar güzel bir şey varken, açlıktan bayılmak da ne demek?"

"Bir şey olmaz! Sıradan hayatıma hareket katmış oldum, fena mı?" Durumunun kötülüğünü şakaya vurarak geçiştirmek istemişti Balın.

Karşılıklı gülüşürlerken, serumlu olmayan elinin tarafında duruyor olsa da yine de yavaş davranıp Balın'ın elini avuçlarının arasına aldı Beren.

"Tekrardan geçmiş olsun hayatım! Gerçekten ödümüz koptu, ciddi bir şey oldu sandık!" Sado konuşurken, Beren'in tam karşısına, yatağın diğer tarafına geçip elini Balın'ın omzuna koydu usulca. "Deli kız!" Mutluluğunu belli eden tatlı bir gülümseme vardı yüzünde. Tıpkı hepsinde olduğu gibi. Hazal hariç tabii... O an, neden böyle aptalca bir şeye kalkıştığını sorguluyordu kendi içinde çünkü. O hastane odasında olmaması gerektiğini düşünerek kendini kötü hissetmesine sebep oluyordu aklından geçenler.

Balın, bakışlarını odada bulunan herkes üzerinde dolaştırıp iyi olduğunu anlamaları için hafifçe gülümserken, bakışlarının son durağı Beren oldu. "Sizin nereden haberiniz oldu? Kim aradı sizi?"

"Ya sen Çınar'ı arayınca..." Balın'ın dehşete düşüp kocaman açılan gözlerini fark ettiği âna kadar idrak edememişti her şeyi berbat ettiğini. Hemen susup durumu kurtarmak için yol ararken, alt dudağını dişleri arasına alıp ısırdı hafif acıtacak kadar.

"Ne demek o? Ben ne zaman Çınar'ı aramışım?" Tüm hastalığı gitmiş gibi ayılmış, uzandığı yerde toparlanarak oturmuştu hemen. "Ayrıca Çınar'ı aramış olsam bile bunu sen nereden bileceksin ki?"

"Şey..." Emir'e dönüp baktığında, öfkeli gözlerle karşılaştı kendisine bakan. "Yani..." Ağzında bir şeyler geveliyor fakat Balın'ı geçiştirecek veya durumu kurtaracak hiçbir şey söyleyemiyordu.

"Bana neler döndüğünü düzgünce söyler misin Beren?" Yaşadığı şokun yanında sinir de yerini almıştı artık. Çatılan kaşları altında dolan gözlerini kıstı ağlamak istemediği için. Beren bir Emir'e, bir Balın'a bakmaktan başka hiçbir şey yapmıyor, verilmesi gereken hiçbir cevabı veremiyordu. Odanın içinde

oluşan gerginlik had safhaya ulaşmıştı artık. "Beren!" diye bağırdı Balın, sorularının cevapsız kalmasına daha fazla tahammül edemediği için fakat uzun sürmemiş, beklediği cevap gelmişti; evet ama beklediği cevap beklediği kişiden gelmemişti yalnızca.

Şaşkınlıktan vücudunun uyuştuğunu hissederken, yaşlarının süzülmesini engelleyemediği gözleri, mavisi gölgelenmiş gözlere, Hazal'a döndü. Tüm gözler cevap vermesinin üzerine Hazal'a döndüğünde, söylenenler tekrar etti kendini Balın'ın zihninde.

"Çınar... Burada!"

Sekizinci Bölüm

Sesler vardır her daim fakat işitemezdin bazen. Sağır olur, duyamazdın. Çoğu zaman duyar fakat anlayamazdın. Uğultudan ibarettir yalnızca. Uğultular çığ gibi artar, artar ve sonra yıkıp geçerdi... Kalbin, hislerin, bu yıkım altında can çekişir, elinden bir şey gelmezdi.

Duyduklarımın enkazı altında yardım dilenen kalbim, ölüme terk edilen kazazedeydi şimdi. Balın için öylesine endişelenmiştim ki... Öfkem, endişemden ağır bastığı için hastaneye gitmeyi reddetmiştim ama... Eğer gitmezsem onu cezalandırmış olacaktım güya. Halbuki, geldiğimden haberi bile yoktu ki!

Zihnim aniden yeni bir sahne hazırladı gözümün önüne; sebebini bilmediğim nedenden ötürü hastaneye kaldırılan Balın'ın karşısına çıktığımı ve sonrasında tıpkı eski günlerdeki gibi sarıldığımızı canlandırdı. Hastalık, insanlar ve ortam umurumuzda olmadan kocaman sarılışımız... Balın hüngür hüngür ağlardı, biliyorum. Ben ise o ağladığı için ağlardım.

Sırf inat ettiğim için, gurur yaptığım için, orada olmadığım için dile getirme gereği duymadan içimden saydırıyordum kendime. Kaçıncı sigaraydı yakıp söndürdüğüm... Emin değildim fakat şu an beni yatıştıran tek şey bu olduğundan, içmemek için zorlamaya çalışmıyordum kendimi.

Bir an içimden kalkıp gitmek gelmişti. Her şeye, kendime ve öfkeme rağmen oraya gitmek... Sadece birkaç saniyelik kısa bir sürenin ardından kendimi vazgeçirmiştim bu düşünceden.

Biraz sonra yeni bir düşünce aklıma düştüğünde, elimdeki sigarayı küllüğe sabitleyip, hemen yanımda duran telefonu aldım hızlıca. Orada olamıyorsam bile en azından durumunu öğrenip biraz da olsa rahat edebilirdim. Mesaj bölümüne girip, Emir'e, olan biteni sordum. Cevap gelene kadar, saatlerce türlü türlü kurgular aklımda canlanarak hücum etti yine. Trafik kazasından, intiharına kadar... Ürpererek düşündüğüm bu ihtimalleri önce tüm detaylarıyla Balın'ı başrolüne koyarak zihnimde canlandırıp, sonrasında her birinin imkânsız olacağını söyleyerek anında def etmiştim kafamın içinden.

Çok geçmeden Emir mesajıma karşılık verdi. "Zayıf düşmüş bedeni ama şimdi iyi, bir sorun yok."

"Sebebi neymiş?"

"Aç ve uykusuz bırakmış kendini. Sonra da dayanamayıp bayılmış. Komşularınız bulmuş."

"Sado da mı orada?" Bir an için her şeyi unutup sadece Sado'yu ne kadar özlediğime odaklandım. Kalbimde anlam veremediğim hızlanma, şu son zamanlarda alışmaya başladığım bir tepki haline gelmişti. Yakın olduğum insanlar hakkında duyduğum, gördüğüm her şey özlemimi aklıma getiriyordu ve bu şekilde heyecanlanmaya başlıyordum. Tıpkı şimdi olduğu gibi...

"Evet. Yanında da genç bir çocuk var!"

Mesajı okuduktan sonra kaşlarım şaşkınlıkla kaydı yukarı doğru.

"Kim o?"

"Bilmiyorum. Genç bir çocuk. O da komşunuzmuş sanırım."

Hızlıca apartman ahalisini göz önüne getirmeye çalıştım. Emir'in bahsettiği kişinin komşumuz olmasına imkân yoktu çünkü oturduğumuz apartmanda tüm daireler doluydu ve apartmanın tek gençleri Balın'la bendik.

"Adı neymiş?"

"Söylemedi."

Bir anlığına asıl konuyu unutup, Emir'in kimden bahsettiğini merak etmeye başlamıştım. Cevap verme gereği duymadan telefonu koltuğa bırakıp arkama yaslandım derin bir nefesi ciğerlerimden atarken. Balın'ın iyi olduğunu öğrenmek rahatlatmıştı içimi. En azından yanında olmadığım için az önceki kadar çok kızmayacaktım kendime.

Üzerinde olan bakışları tek tek karşıladı gözleriyle. Her biri şaşkınlıkla parlıyor, sanki dehşete düşen bedenlerinin rengi her an daha da soluyordu. Hazal gerçekten yapmak isteyip de Balın'ı bu şekilde halsiz durumda gördükten sonra o isteğini törpüleyip vazgeçmişti. Bilmişlik taslayarak parmak sallaya sallaya daha yarım saat önce kendisini uyaran Beren tarafından bu kozun altın tepside kendisine sunulmuş olmasının haklı sevincini yaşıyordu içten içe.

"Sen ne saçmalıyorsun?" Cılız sesini duyurmak için aralanan dudaklarını ıslatıyordu gözyaşları. Titriyordu sesi. Her daim nefretle baktığı yüzü görmesine engel oluyordu ağlaması. Bulanıktı etrafı şimdi. Tıpkı zihni gibi, bulanık... "Olmaz... Öyle olsa... evine, yanına gelirdi... Yalan söylüyorsun!" Kelime kelime konuşabilmişti ancak. Boğazını sıkan bir çift el var olmuştu o an sanki. Söylemek istediklerinde boğuluyordu.

Hazal'ın ifadesiz yüzünden çektiği bakışlarını Beren'e çevirdi. "Beren!.. Söylesene, ne diyor bu kız?" Balın şoke içinde bir yandan ağlayıp, diğer yandan güç bela konuşmaya çalışıyordu. Sürekli hareket ettiği için gerilen serumunun zarar vermesinden korkan Sado, Balın'ı omuzlarından tutup sakinleştirmeye çalıştıysa da pek yararlı olamamış gibiydi.

"Balın!.." Başkalarını tembihlerken kendi diliyle yakmıştı arkadaşının canını. Balın duyduklarının şaşkınlığıyla, Beren yaptığı hatanın yükü altında ezildiği için ağlıyordu o an. "O... Geldi!" Küçük bir hıçkırık yükseldi Balın'dan.

"Nasıl?" diye sordu hayret içinde, kendisinin bile zor duyabileceği yükseklikte. "Nasıl?"

Beren iki eliyle sıkıca tuttu Balın'ın elini. "Özür dilerim!" diye fısıldadı pişmanlık içinde. "Balın, çok... Çok özür dilerim!" Onun da sesi titriyordu.

Şiddetli bir şekilde burnunu çeken Balın, "Peki..." diye mırıldanıp sustu. Ağladığından için güçlük çekmesinden ziyade çekindiğinden dolayı sözünü yarım kesmişti bu kez. "Hastanede olduğumdan..." Aslında alacağı cevabı öyle iyi biliyordu ki... Belki de aklındaki soruyu dile getirmekten korkmasının sebebi de buydu. "Bu halde olduğumdan... Haberi var mı?" Dudaklarının titremesine engel olmak için birbirlerine bastırıp, odada bulunanlardan birinin cevap vermesini beklediyse de kimseden ses çıkmamıştı ki bu asıl cevap demekti zaten. İyice şiddetlendi ağlaması, durduramıyordu asla.

"Balın!.." Tam gözlerinin içine baktı Beren. "Lütfen... Yapma böyle ne olur!" Yaşadığı suçluluk duygusu ayrı, Balın'ın üzüntüsü ayrı yakıyordu canını.

"Balın, üzme kendini!" dedi Emir, yatağın kenarına ellerini dayamış şekilde dururken. Herkes gibi o da üzgün görünüyordu.

"Bitmiş..." Daha da yükseldi ağlaması. Yanaklarından çenesine kadar çizdikleri yolların sonuna geldiklerinde, bırakıyorda

kendilerini boşluğa gözyaşları. Boğazını parçalarcasına tırmanıp özgürlüğüne kavuşan hıçkırıklar, ardı arkası kesilmeyen yaşlar... Balın'ı asıl yıpratan bunlardı artık. Açlık, uykusuzluk değil... "Silmiş beni!" Korktuğu gerçeği dile getirdiğinde, dudakları alev alev yanmaya başlamıştı sanki. Can acısıyla ısırdı dudaklarını. Hislerinin acısının yanında, ısırdığı dudaklarında oluşan acılar hiç kalıyordu o an.

"Ağlama kızım, hadi!" dedi Sado, avuç içleriyle Balın'ın yanaklarındaki yaşları silerken. "Yıpratma kendini daha fazla!" Sado'nun da dolan gözleri, dudaklarını ısırması... Ağlamamak için verdiği mücadelesini belli ediyordu. "Bak dönmüş işte sonunda. Buna sevinmelisin!" Ağlamasına engel olamasa da yine de dikkatle dinliyordu Balın. "Zamana bırak... Her şey olacağına varır!"

"Nasıl üzülmeyeyim Sado?" Söylediği çoğu kelime hıçkırıkları arasında karışıp gidiyor, haliyle net anlaşılmıyordu.

"Bak görürsün, yakında iyi olacaksınız tekrardan!" diye destek çıktı Beren, Sado'nun söylediklerine.

Hazal duydukları karşısında huzursuzlansa da öylece dinlemekle kaldı. Emir de Çınar'ın öfkesinin ne denli olduğunu bildiği için söylenenlerin olmama ihtimalinden korkuyor olsa da sadece dinlemeyi tercih ediyor, diğer yandan arada bir telefonuyla ilgileniyordu.

Birkaç dakika süren mesajlaşmanın ardından odadan çıkıp koridorda bulunan koltuklardan birine attı kendisini. Aklında dönüp duran şey canını sıkıyor, ne yapması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu. Bir süre elindeki telefonun ekranıyla bakıştıktan sonra daha fazla düşünmekle zaman kaybetmeyip arama tuşuna bastı ve telefonu kulağına götürüp beklemeye başladı.

Birkaç çalışın ardından, "Efendim?" diyerek yanıtlandı araması.

"Çınar, ne yapıyorsun?" Normal günde yapılan arama tarzındaki konuşmayı saçma bulduğu o an konuşmaya nasıl başlayacağını bilemediğinden pek sorun etmedi.

"Oturuyorum öyle. Bir şey mi oldu?" Çınar da bir an aynı soruyla karşılık vermeyi düşünse de içinde bulundukları durum için gereksiz zaman kaybı olduğunu düşünüp vazgeçti.

"Şey... Bunu söylemeli miyim bilmiyorum fakat..." Emir'in sesi hiç hoşuna gitmemişti Çınar'ın.

Telaşlı bir ses tonuyla tekrarladı sorusunu. "Bir şey mi oldu, Emir?" Yüksek çıkan sesindeki endişe rahatlıkla anlaşılabiliyordu.

"Balın... Döndüğünü biliyor!"

"Siktir!" Dudaklarında çıkmak için hazırda bekliyor gibi, kendisi bile ne ara söylediğini idrak edemeden çıkıvermişti ağzından. "Nasıl lan?"

"Kızlar."

"Hazal, değil mi? O söyledi. Neden ısrarla gitmek istediği belli oldu!" Düşündüklerinin yanlış olduğunu, her şeyin Beren'in suçu olduğunu doğru bir dille izah etmeye kalkışmaya kalmadan telefon yüzüne kapandı Emir'in.

"Hay sıçayım böyle işe ya!" Telefonu avcunun içinde sıkarken, aynı zamanda öfkeyle dişlerini sıktı. Sevgilisinin bu hatası yüzünden arkadaşıyla uğraşmak zorundaydı şimdi ki onun yanı sıra bir de Beren'in hatası yüzünden Hazal'la Çınar karşı karşıya gelecek hatta belki de araları açılacaktı.

Yalnızca dakikalar içinde sanki yılların derdini yaşıyormuşçasına yorgun hissedip geriye bıraktı kendini Emir. Oflayarak kollarını göğsünün altında birleştirip bir süre koridordaki koltukta kalarak kafa dinlemeye karar verdi.

"Efendim canım?" İçinde bulunduğum durumdan bihabermişçesine çıkan sevecen ses, sanki öfkemi daha da körüklemişti.

Hışımla oturduğum yerden kalkıp odanın içinde seri adımlarla yürümeye başladım. "Bırak şimdi efendiyi, canı!" Bu ters tepkim karşısında yüzündeki gülümsenin soluşu gözümün önüne gelmişti. "Sen ne yaptığını sanıyorsun Hazal!" diye bağırdığımda, sesim öylesine yüksek çıkmıştı ki... Ben bile korkacaktım neredeyse. "Sırf Balın'ın canını yakmak için gittin oraya değil mi?"

"Çı... Çınar!" Afalladığı için doğru düzgün cümle kuramamıştı bile. "Ne diyorsun sen?"

"Neden söyledin geldiğimi?" Tek çırpıda sorduktan sonra, "Neden Balın'a geldiğimi söyledin?" diye tekrar ettim, bu kez her kelimeyi bastıra bastıra söyleyerek.

"İyi de be... Ben söylemedim ki!"

"Nasıl?" Ses tonumu olabildiğince azaltmıştım birkaç dakika önceki sesime göre. "Ne demek ben söylemedim? Kim söyledi peki? Balın'ın üzülmesinin umurunda olmayacağı tek kişi sensin!" Öfkeme hâkim olmam gerekirken ileri gidip kalbini kırıyordum muhtemelen.

"Gerçekten inanamıyorum sana Çınar!" Ağlamaklı çıkan sesini saklamaya çalışsa da netlikle duymuştum son söylediklerinden. "Böyle bir şeyi yapacağımı... Üstüne bir de başkasının üzülmesinden mutlu olacağımı nasıl düşünürsün?" Şimdi bağırma sırası Hazal'daydı ve... Hakkını veriyordu. Ciddi anlamda ilk tartışmamızdı bu, haliyle ilk kez onu bağırırken görüyordum. Şaşırtıcıydı!

"Ben..." Söyleyecek bir şey bulamamıştım. Kalbini kırmıştım, ne diyecektim ki? Şu an yapmam gereken şey özür dilemekti, o da içimden gelmiyordu.

"Madem ortaya benim ismim atılmış. Dinle ve gerçeği öğren o zaman!" Sesinin titremesinden anladığım kadarıyla ağlamaya başlamıştı artık. "Balın'ın üzülmesi bir tek senin umurunda olmaz dedin ama onu üzen kişi Balın'ı asla sevmeyen ben değildim, biricik arkadaşı Beren. Evet, geldiğini o söyledi!" Öfkeyle çatılan kaşlarım şaşkınlıkla normal haline döndüler. Sessiz kalmayı tercih edip sadece dinledim. "Unutuyorsun Çınar!" Burnunu çekti. "Bazen kim olduğumu unutuyorsun..." Kısa bir sessizlik oluştuğunda, söyleyeceklerinin bitmediğini anlayıp konuşmaya devam etmesini bekledim. "Arkadaşın için kırdığın kişinin alelade biri değil, sevgilin olduğunu unutuyorsun!"

Yine kısa bir duraklayışını fırsat bilip söyleyeceklerinin bitip bitmediğini önemsemeden, "Hazal!.." diyerek sözünü böldüğümde, sesimin olabileceğinden çok daha sakin çıkmasına uğraşmıştım. "Tamam ileriye gittim, belki kalbini kırdım..."

"Belki mi?" Kırgın bir gülüş geldi söylediğinin ardından.

"Her neyse, dinle!" Sahte, küçük bir öksürükle boğazımı rahatsız eden gıcıklanmadan kurtuldum önce. "Kim olduğunu unuttuğumdan bahsediyorsun fakat senin de unuttuğun şeyler var!" Neyden bahsettiğimi soracakmışçasına susup, konuşabileceği süre kadar bekledikten sonra devam ettim sözlerime. "Mesela... Balın'ın bendeki yerini, değerini! Her ne kadar sinirlensem de uzak kalsam da kalbimdeki en özel köşenin ona ait olduğunu unutuyorsun!" Öfkeyle söylenen sözler belki de çıkmaz yolun duvarlarına eklenen birkaç tuğlaydılar şimdi. Özlemle çarpan kalbin gürültüsü, söylediklerine sağır ederdi insanı. İşte şimdi o anki hislerimin ardına sığınarak sarf ettiğim sözler, Hazal'da belki de hiç kapanmayacak yaralardan ilk kanı akıtmıştı.

Dokuzuncu Bölüm

Ardımızda bıraktığımız her bir günün sabahında küllerinden yeniden doğardı zaman. Güneşin selamladığı her bir gün yeni bir başlangıçtı insan hayatı için. Peki, tozlanmaya yüz tuttuğu halde her şeye rağmen gerçekleşmeyi bekleyen umutlar, yaşanan acılar ve hisler hiçbir zaman ödün vermezken kalpteki yerlerinden, her yeni gün nasıl insan hayatında temiz bir sayfa olabilirdi ki? Nasıl ki bir kâğıda attığın ufacık bir noktayı bile sildiğinde izi hep kalıyorsa orada, her yeni gün de böyleydi işte. Karalanmış, yıpranmış ve kirli... Yalnızca üstünkörü baktığında temiz görülebilirdi.

Balın, diğer insanlara göre daha kirli bir sayfa açmıştı yeni güne. Sanki diğerleri kurşun kalemle karaladığı sayfalarını silerek olabildiğince temizlerken, kendisi silinmiş kurşun kalemle yıpranmış sayfasını tükenmez kalemle kullanılmaz hale getirmiş gibi hissediyordu.

Üzüntü, depresyon, uyku bozukluğu, açlık... Bunları göz ardı ederek geçirdiği günler bedenine savaş açtığı günlerdi. Açtığı savaş karşısında yenik düşen vücudu, yeniden savaşın başladığı yere, evine sürüklenmişti.

Hastanenin, insanların rahatsız etmekten başka işe yaramayan telaşından kurtulduğu için, bitkin haline rağmen koridorda seke seke gitmek istiyordu neredeyse ama bunu yapamayacak kadar güçsüz olduğunun farkında olduğu için denemeye

tenezzül dahi etmeden usulca yürüdü, adım atarken bile ayakları zeminden ayrılmadan.

Hastaneye kaldırılma sebebini gayet iyi biliyordu fakat bildiği başka bir şey daha vardı ki o da kaldığı yerden devam edip kendisine dikkat etmeyecek oluşuydu. Karnının gürültüsünü evin sessizliğiyle birlikte çok daha net duyabiliyordu ama yine de bir şeyler yemeyi düşünmüyordu. Gözleri acıyordu ama uyumayacaktı. Kendini düşünmekten alıkoyabilse belki biraz rahata ererdi ama buna da imkân yoktu. Yaşananları düşündüğü yetmiyormuş gibi bir de şimdi yepyeni bir dert çıkmıştı başına. Muhtemelen haftalar, belki aylarca bunu düşünerek üzecekti kendini.

"Ne yapacağım?" Karanlık koridorun sonundaki sokak ışıklarının aydınlattığı salona çevirdi bakışlarını.

"Ne yapıyor acaba?" Yeni bir soruyu kendine yönlendirdiğinde salonun girişindeydi.

"Nerede ki?" En çok bu soruyu merak etmeye başladı.

"Hâlâ öfkeli midir ki?" Diğer sorular gibi kalmamıştı bu soru... Cevapsız sorular denizine atılmadan önce zihninin derinliklerinden kopup gelen bir ses gereken yanıtı verdi hemen. "Öfkeli olmasa evine döner, karşıma çıkardı!" Usulca başını salladı içinde dönen bu soru–cevaba karşılık.

Salona girdiğinde hiç oturmadan direkt balkona yöneldi çünkü hastanede yeterince kapalı kalmış, bir an temiz havaya ihtiyaç duymuştu.

Balkona çıkmadan önce koltuğun kenarındaki şalı almıştı üşümemek için. Fazla olmasa da akşam soğuğu vardı yine de. Şalı omuzlarına örtüp uçlarını göğsünün üzerinde, ellerini de kapatarak birleştirdi. Hâlâ ne yapması gerektiğini düşünüyor fakat bir türlü işin içinden çıkacak yolu bulamıyordu. Gördüğü kadarıyla Çınar'ın döndükten sonra iletişim kurduğu, detaylar hakkında bilgi sahibi olan üç kişi vardı. Emir, Beren ve Hazal... Son isim kaşlarının çatılmasına sebep oldu.

Beren'i aramayı düşündü önce ama Çınar'ın geldiğini kendisinden sakladığı için tavır yapması gerekiyormuş gibi hissediyordu. "Aramayacağım!" deyip dudaklarını birbirine bastırdı sinirle.

Hazal... Aklına gelmesiyle aklından def etmesi bir oldu. "Iy!" deyip yüzünü buruşturdu. "Ondan yardım isteyeceğime bir başıma otururum evimde daha iyi!" Kibirle başını dikleştirdi ama içinden bir ses, kibri daha kanına karışmadan yok ediverdi. "Hazal'dan yardım istesen de istemesen de sonuç aynı değil mi zaten? Her iki türlü de yalnızsın!" Gerçeğin acımasız sesi canını acıtmıştı. İçindeki bu çatışma üşütmüştü vücudunu sanki. Şalı biraz daha sardı bedenine.

Geriye kalan son ihtimal aklına en yatkın olanıydı. Genel olarak sakladıkları için Beren'e de Emir'e de kızgındı aslında ama olaya mantıklı bakması gerektiğinde, bunu yapmalarını Çınar'ın istediğine emindi, bu yüzden kızmaması gerektiğini düşünüyordu. Beren'le samimiyetlerini düşündüğünde, yine de Çınar'dan gizli kendisine söylemesini beklerdi. Bu düşünceyle yeniden kızmaya başladı Beren'e. Hastaneden çıkarken, Beren'in ısrarlarına rağmen bu yüzden istememişti zaten kendisiyle gelmesini.

Şalın iki ucunu tek eliyle tutup boşta kalan eliyle cebindeki telefonunu çıkardı. Rehberde Emir'in adını ararken aklına gelen düşünce, Emir'i aramaktan itti kendisini. Şu an Çınar'ın yanında olabilirdi ve böyle bir durumda araması, ne Çınar'ın ne de kendisinin hoşuna gitmezdi. Haksız olsa da içten içe Çınar'a da kızgındı çünkü. Evet, suçlu olduğunu biliyordu. Evet, özür dilemesi gerekiyordu fakat bunun için Çınar'ın olanak sağlaması gerekirken kaçıyor olması... Bu kadar zaman geçtikten sonra geri dönmesine rağmen hâlâ kendisinden uzak duruyor olması...

Tüm bu olanları düşündükçe, içinde önüne geçemediği bir girdap, tüm duygularını allak bullak ediyordu. Neredeyse

ağlamak üzereyken, bunu istemediği için gözlerini yukarıya çevirdi gözyaşlarına engel olabilmek için.

Ağlamaklı olduğundan ve biraz da soğuk havanın etkisiyle akmasa da öyleymiş gibi hissedip burnunu çekti. Aynı zamanda da şalın altından çıkan elindeki telefonda mesaj bölümüne gitti hızlıca.

"Emir." Başka bir şey yazma gereği duymadı şimdilik. En azından müsait olduğunda cevap gelirdi ve böylece söylemek ve sormak istediklerini sorarak konuşmaya devam edebilirdi.

Birkaç dakika geçmiş olmasına rağmen hâlâ bir cevap gelmemişti. O sırada ağzının içindeki acı tadın yanında hissettiği kuruluk, onu yerinden kaldırmaya yönelttiği için sinirlense de yine de söylene söylene kalktı yerinden. Uzun zamandan beri su içmediği aklına geldi.

Mutfağa girdiğinde karanlık olmasına rağmen ışığı açma gereği duymadan, bardakların olduğu dolaba doğru ilerledi. Bardağı aldıktan sonra tezgâhın üzerinde belli belirsiz gördüğü sürahiye uzanıp hızlıca doldurdu bardağı.

Aynı miskinlikte yeniden balkona döndüğünde, gökyüzüne baktı. Eve ilk geldiğinde, balkona ilk çıktığında lacivert olan gökyüzü şimdi simsiyahtı. Hiç yıldız yoktu o akşam. Zihnini ve kalbini nasıl hissediyorsa öyleydi gökyüzü de. Zifiri karanlık...

Attığı mesaj aklına geldiğince, cevap gelip gelmediğini merak edip, mutfağa gitmeden önce kenara koyduğu telefonu aldı hızlıca.

"Balın?"

"Kusura bakma biraz geç gördüm mesajını."

"Bir sorun mu var?"

"Sen iyi misin?"

Daha hızlı cevap verebilmek adına diğer elini de şalın dışına çıkarıp iki elle cevap yazmaya başladı.

"Ben iyiyim, bir sorun yok."

"Konuşmak istiyorum sadece."

Biraz sonra yeniden gelen cevapla titredi telefonu elleri arasında.

"Tabii. Ne konuda?"

Cevap yazmadan önce konuya nasıl girmesi gerektiğini düşündü birkaç dakika.

"Çınar hakkında."

"Neler yaşadığımızı biliyorsun?"

"Nasıl bu hale geldiğimizi de..."

"Bugün öğrendim zaten. Çınar dönmüş... Evine gelmediğine göre belli ki hâlâ kızgın bana. Sana şeyi sormak istiyorum..."

"Hiç konuştunuz mu? Ne düşünüyor?"

Uzunca bir süre cevap alamadı. Öyle ki Emir'in cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamıştı Balın. Önce aramayı düşündü, sinirlenmişti çünkü. Böylece cevapsız bırakamazdı bu kadar hassas olduğu bir konuda. En azından yüzeysel de olsa bir cevabı hak ettiğini düşünüyordu.

Saniyeler içinde Emir'e karşı olan öfkesi artmasıyla beyninde baş gösteren alevin hızla parmaklarına ulaşmasıyla telefonun mesaj bölümüne girdi tekrardan. Dövercesine tıkladığı tuşlar, öfkesini belli edecek kelimeleri ortaya çıkardı. Mesajını tamamlamak için son birkaç kelime kalmıştı ki bildirim panelinden görünen mesajla tek seferde tüm yazdıklarını silip mesajı okumaya koyuldu.

"Ya aslında... Dertleşir gibi konuştuk biraz ama şu an bunu kalkıp da sana anlatmam pek yakışmaz bana."

"Sonuçta Çınar bana güvenerek açtı içini."

"Konuşulanlar sır mı? Değil ama..."

"Aman ne bileyim... Anlamışsındır sen, değil mi?"

"Kızma bana olur mu?"

Balın geriye yaslandı. Ne diyeceğini bilemeyerek kalmıştı öyle. Telefonun ekranından bakışlarını ayırmadan son mesajları tekrar tekrar okudu. Cevap verip vermemek arasında gidip geliyorken, birkaç dakika önce içinde baş gösteren öfke sönüverdi. Emir'e kızmıyordu artık çünkü tam da kendisine yakışacak şekilde cevap vermişti. Emir, canını verir sırrını vermezdi. Beren'le sevgili olmasına rağmen öyle zıt karakterlerdi ki... Emir hiç hoşlanmazdı dedikodudan. Sevgilisi Beren'in ise belki de bir yeri kesilse kan değil dedikodu akardı, o derece seviyordu dedikoduyu.

"Balın?" Yeniden gelen mesajla hafifçe irkilip telefonuna döndü tekrardan.

"Peki..." Yazabildi yalnızca. Elinden başka bir şey gelmezdi çünkü. Yalvarsa bile sonucunun boş çıkacağından öyle emindi ki gerek duymadı bu yüzden.

"Çınar nasıl peki?" diye yeni bir mesaj gönderdi dayanamayıp. Öyle özlemişti ki ve öyle merak ediyordu ki... Gurur yapmayı bir kenara attı o an.

Ve beklediği mesajı avuçlarının içinde titreyen telefon müjdelemişti. Heyecanla tuş kilidini açıp mesajlara girdi.

"Şu kadarını söylemeliyim ki..."

"Durumu en az senin gibi!"

Balın'ın yüzünde oluşan gülümseme, kendisine bile yabancıydı şimdi. O kadar unutmuştu ki... Karşısında bir ayna olsa bir yabancıyı seyredermiş gibi bakardı kendi yansımasına.

"Teşekkür ederim!" diye son cevabını yazdı, hâlâ yüzünde küçük bir gülümseme yerini muhafaza ederken.

Sessizliğin huzurlu kollarına yasladı sırtını. Her zamankinin aksine bu kez keyifle seyretti sokağı ve gökyüzünü.

ß

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Öfkelenmeli, önüme geleni yakıp yıkmalı ve karşıma çıkan kim varsa

kalbini mi kırmalıydım? Yoksa... Çınar Duman neyse o olmalı, kendi içimde yarattığım fırtınada savrulurken dışarıya karşı sessizliğimi kuşanıp umursamaz maskemi mi takmalıydım?

Saatler geçmiş olsa da hâlâ içimde bir yerlerde yanan alev beni sinirlendirirken, diğer yandan Hazal'la yaşadığımız tartışma yüzünden iş işten geçti diye düşünüp sessiz kalma taraftarı oluyordum.

Nihayet yalnız bekleyişin ve iç savaşın sona erme vaktinin geldiğini, açılan dış kapının sesiyle anlamıştım. Kimseyle yüzleşmek, tek kelime dahi konuşmak istemediğimi fark ettim o an fakat her şey için çok geçti.

Önce Emir, ardından Beren mahcup bir şekilde başı önünde salona girdiler. İlk başta birer siluet olarak görebilmiştim onları çünkü akşam olmasına rağmen ışıkları açma gereği duymadığım için içerisi karanlıktı. Ta ki Emir buna son verip ışıkları açana kadar...

Işığın acıttığı gözlerime ellerimi siper edip aynı zamanda refleks haliyle kaşlarımı çatarak gözlerimi kıstım.

"Ne yapıyorsun kardeşim?" diye sordu Emir, koltuğa doğru yürüyüp o sırada üzerindeki ceketi çıkarırken.

Cevap vermedim.

"Bir şeyler yedin mi?" Yeni bir soru daha yöneltirken, kendini fırlattı denecek kadar koltuğa sert atmıştı bedenini.

Yeniden cevap vermedim. Son birkaç nefeslik canı kalan sigaranın parmaklarım arasında yanarak son buluşunu izledim öylece. Sanki bir tutsakmış gibi günlerdir evden çıkmadığım aklıma geldi. *Keşke kimse gelmeden çıkıp gitseydim,* diye geçirdim içimden.

Yere bakıyor olmama rağmen çaktırmadan gözümü hafifçe yukarı kaldırıp ne durumda olduklarını görmek

istedim. Birbirlerine, bakışlarıyla bir şeyler anlatmaya çalışıyorlardı.

Yakalanmamak adına yeniden bakışlarımı yere çevirdiğimde, Beren'in usulca öksürüşünü duydum. Umursamayıp elimdeki izmariti küllüğe bastırarak söndürdüm.

"Şey..." Ardından hiçbir şey söylemeden, seri adımlarla, kendileriyle birlikte yaşamaya başladığımdan beri sürekli oturduğu tekli koltuğa doğru ilerledi. Oturmadan hemen önce ceketini hızlıca çıkarıp düzensiz bir şekilde kenara koyup, koltuğun ucuna oturdu sakince. Kendi evi değil de bir yabacının evindeymiş ve huzursuzmuş gibi görünüyordu.

İkisinin de bugün hakkında bir açıklama yapmaya çalıştığını biliyordum. Onlara pek kızdığım da yoktu açıkçası. Bu yüzden karşımda gereksiz kıvranıyor olmalarından rahatsız olup, onlardan önce konuşmaya atıldım. "Nasıl?" Söylemek istediğimin pek anlaşılması mümkün olmayan bir soruyla başladım konuşmaya.

"Anlamadım?" dedi Emir. "Ney nasıl?"

Konuşurken karşımdaki insanın başka yöne bakmasından veya bir başka şeyle ilgilenmesinden nefret ederdim ve şu an karşımdakilere nefret ettiğim şeyi yapıyordum. Bunun verdiği rahatsızlıkla, bakışlarımın yerden sonraki diğer hedefi Emir'in gözleri olmuştu. Beren'e pek bakmak istemiyordum çünkü bakışlarımdaki ruhsuzluk onun açısından yanlış anlaşılabilirdi. Bakışlarımda olmasa bile sinirliymişim gibi bir ima yakalayıp kendisine kızgın olduğumu düşünerek üzülmesini istemedim.

Dirseklerimi dizlerimin üzerinden çekip geriye yaslandım. "Balın..." diye fısıltı halinde dudaklarımdan döküldü ismi. "Nasıl?"

"Komşularınızla birlikte eve gittiler." Emir'in verdiği bu cevap, gözlerimin önündeki tüm gerçekliği silip, yerine, Sado'nun olduğu neşeli günlerimizden birini çiziverdi. Evde Balın'la hiçbir işimiz gücümüz yokmuş gibi boş boş oturduğumuz bir anda çat kapı elinde üzeri havlu peçeteyle örtülü bir tabakla kapıda belirdiği bir gündü bu... Balın'la yaşadığımız sıkıntıya ortak olmaya diye gelip neşemizi yerine getirdiği bir gün... Annelerimizden uzakta olduğumuz için anne şefkatiyle bize sarıldığı bir gün... Kusurlu hayatlarımızın bizim için kusursuz anlarından olan kareleri serdi önüme. Bir an gülümseyecek gibi olsam da kendimi sıkıp dudaklarımı ısırdım içten.

"Durumu da iyi!" diye atıldı Beren, tıpkı annesinin kızacağını bildiği bir şeyi yapıp, annesi öğrendikten sonra özür dilemek yerine şirinlik yaparak kendini affettirmeye çalışan küçük bir çocuk gibi.

"Siz neden gitmediniz onunla?" Sorduğum sorunun karşısında alacağım cevabı az çok tahmin edebiliyor olsam da bunu Beren veya Emir'den duymak istediğim için sessizce cevap vermelerini bekledim fakat birkaç dakikalık sessizlik oluşmuş, hiçbir yanıt gelmemişti.

Beren huzursuz bir şekilde bakışlarını Emir'den yere çevirip usulca öksürdüğünde, asıl cevabı almıştım aslında.

"İstemedi mi?" diye cevabını bildiğim bir soru sordum, bilgeç bir gülümse eşliğinde.

"İstemedi..." diye mırıldandı Beren. Sesindeki burukluk üzgünlüğünü apaçık ortaya seriyordu.

"Tahmin etmiştim..." Başımı salladım usulca.

"Ya Çınar!" diye atıldı Beren bir anda. "Ben... Çok... Çok özür dilerim!" Gözümün ucuyla yüzüne baktığımda mimikleri neredeyse ağlamaklı haldeydi. Göz göze geldiğimizde bir anda oturduğu yerden kalkıp minik adımlarla

koşarak yanıma geldi. Usulca hemen yanıma otururken, "Yemin ederim... Yemin ederim ağzımdan kaçtı!" Yüzümde sinirli görünmeme sebep olacak hiçbir mimiğe yer vermemeye özen gösteriyordum. Hoş, ifadesiz durmam daha kötüydü karşıdaki için ama en azından öfkeli olmadığımı da anlayabilirdi umursamazlığımdan ama anlamamış olmalı ki köpek yavrusu gibi bakıyordu yüzüme. "Ya bir şey söyle hadi!" İki elini koluma koyup sarstı hafifçe. "Vallahi istemeden oldu!" Hâlâ öylece bakıyordum yüzüne. Aslında böylece cezalandırmış oluyordum Beren'i. İçi içini yiyordu çünkü ve sürekli dedikodu peşinde olmanın, laf cambazlığı yapmanın bedelini ödemeliydi. "Hep o yel... Yani Hazal'ın yüzünden!"

Bu söylediğine pek bir anlam yükleyemediğim için şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Ne demek o?"

"Balın'dan intikam almak için senin geldiğini söyleyeceğinden korkup habire onu tembihledim." Derince yutkunup sonra devam etti konuşmaya. "Eh, tabii sürekli dile getir getir ne oldu?"

"Ne oldu?" diye tekrar ettim sorusunu.

"Bilinç altıma yerleşti tabii!" Çok önemli bir şey anlatıyormuş gibi kullanıyordu mimiklerini. Oysaki dinlediğim şey, Beren'in gereksiz savunmasından ibaretti. "Hayır insan bir söyleyişte anlar değil mi? Ama Hazal öyle mi? Değil!" Karşısında Hazal varmış gibi sinirlenip kollarını göğsünün altında birleştirerek geriye attı kendini. "Ben söyledikçe alık alık bakıyor yüzüme! Ay, bir görsen Çınar!.." Kendini affettirmek veya hatasını açıklamaktan çıkmıştı olay. Ne yapıp edip yine konuyu dedikodu havasına büründürmüş ve sadece olan birkaç ufak şeyi evrensel bir olaymış gibi abarta abarta anlatmaya başlamıştı. "Ömrümden ömür gitti bunu dizginlemeye çalışırken. Sonuçta ne yapacağı belli olmaz bunun! Balın'a olan tavrı

da belli! Kesin o koca ağzıyla ballandıra ballandıra anlatıp kızcağızı üzecekti!" Kendi kendine anlatıp, kendi kendine sinirleniyordu.

"Engel olabildin mi bari?" diye sordum alaycı bir tavırla.

Öfkeyle bağlanan kolları aniden gelen keyifli bir gülüşle açıldı ve yaslandığı yerden doğrulup tam gözlerimin içine baktı. "Oldum tabii ayol, benden kaçar mı?" Şaşkınlıkla seyrediyordum karşımdaki tabloyu. Nutkum tutulmuş, ne diyeceğimi bilemez hale gelmiştim.

"Anlat Beren, anlat!" derken, ben de doğrulup Beren'le aynı hizaya geldim. "Allah aşkına sonra ne oldu? Anlat hadi!"

"Ay, ne olsun! Tabii ki de bana itaat edip sözümden çıkmadı. Yapması gerektiği gibi!" Öyle keyif alıyordu ki Hazal'ı aşağılamaktan... Hoşuma gittiği için değildi susuyor oluşum, sadece uğraşmaya gücüm ve tahammülüm yoktu. "Ağzını bile açamadı!"

"Hadi ya?" Sahte bir şaşkınlıkla kaldırdım kaşlarımı. "Bak sen şu işe!"

"Öyle tabii!"

"Madem Hazal söylemedi, nereden öğrendi acaba Balın benim geldiğimi? Doğrusu merak ettim şimdi!" Bu gereksiz konuşmanın amacını biliyordum aslında. Bu şekilde kendine has geliştirdiği yöntem olan, beyin uyuşturma yoluyla suç bastır yöntemini uygulayıp, olayın üzerini kapatacaktı. Eğer buna devam ederse, beynimin gerçekten bu saçma muhabbet karşısında uyuşacağını hissediyor ve bu yüzden geriliyordum.

"Ay... Sonra ben söyledim galiba!" Alt dudağını dişledi yine biraz önceki mahcup tavrına bürünerek.

"Hadi ya!" Alay edercesine uzatarak konuştum, sanki gerçekten şaşırmış gibi. "Tüh!" Dizime vurdum yavaşça.

"Ya Çınar!" Yine başa sardı her şey. "Hadi, kızmadığını söyle!" Öne doğru iyice eğilip bakışlarıyla beni sarsıyordu sanki. "Lütfen, hadi!" Gözlerindeki pişmanlığa baktığımda istesem de kızamazdım ki zaten. "Vallahi içim rahat etmiyor! Zaten Balın'ı o halde gördüğümden beri içim parçalanıyor!" Bu söylediğiyle, dakikalardır ön planda olan alaycı kişiliğim karanlığa doğru koşturmaya başladı.

"Ne haldeydi ki?"

"Aferin Beren!"

Emir sinirlenmişti bu kez. Öfkeyle dişlerini sıktığında, yanaklarındaki hareketlenme dikkatimi çekmişti.

"Yine mi pot kırdım ya?" Ellerini yüzüne kapatıp dizlerine dayadı dirseklerini. Kızıl saçları yüzüne örtüldüğünde bir şeyler homurdandı fakat yüzüne kapadığı ellerinden dolayı boğuk çıkan sesi söylediklerini net bir şekilde algılamama engel olmuştu.

"Hayır!"

Emir'e baktım.

"Hayır, pot falan kırmadın. Zaten tahmin edebiliyorum ne halde olduğunu. Sadece... Detaylardan bahset!"

"Kıyamam ya!" diye fısıldadığında, kendisi bile zorlanmıştır belki de kendi sesini duymakta. "O kadar çok ağladı ki..."

Şaşkınlık içinde önüme dönüp yeniden dirseklerimi dizlerime yasladım. "Ağladı mı?"

"Zor zapt ettik..." diye karşılık verdi Emir.

"Ay ama en çok şeye sinir oldum!"

"Neye?" diye sordum yeniden Beren'e dönüp.

"Hastanede hani şu sizin komşunuz olan teyze var ya... Heh, işte onun yanındaki çocuğa..."

"Harbi kim o?" diye sordum Beren'in sözünü keserek. "Nasıl bir tipti anlatsanıza!"

Beren hızlıca oturuşunu dikleştirip yine uzun soluklu konuşma pozunu aldı. "Ya işte..." diye başladı cümlesine ama sonrasında susarak kendisine düşünmek için izin verdi bir süre. "Uzun boylu bir çocuktu. Böyle... Nasıl desem... Dalgalı saçları vardı. Kıvırcık gibi ama değil!" Beren anlattıkça, apartmandaki ve hatta diğer civar apartmanlardaki insanları düşünüyordum fakat aklıma gelen kimse anlatılan tiple eşleşmiyordu. "Genç bir çocuktu. Ya bizle yaşıt ya da bizden birkaç yaş büyük!"

Düşündükçe daha da merak ediyor, kim olduğunu bulamadıkça sinirlenmeye başlıyordum. "Baran falan değildi, değil mi?" diye sordum en sonunda dayanamayıp.

"Ay, yok canım!" deyip omuz silktiğinde, kendinden çok emin görünüyordu. "Baran'ın neye benzediğini bilmeyecek kadar kör müyüz? Hem Baran bu çocuktan daha yakışıklı yani..." der demez, Emir o an hissettiklerini birkaç şiddetli öksürmeyle anlattığında, Beren'in bakışları korkuyla ona döndü. "Yani... Şey... Olmayabilir de! Emin değilim. Aman! Nereden bileyim ben!" Kekeleyerek açıklamaya çalıştı.

"Kim o zaman bu çocuk?" diye yükseldim bir anlık öfkeyle.

Başını olumsuz anlamda iki yana sallarken, aynı zamanda da "Bilmiyoruz!" diyerek cevap verdi Beren.

Birkaç dakikalık sessizlik eşliğinde derin düşüncelerin ardından çıkagelen fikir tüm huzurumu yerle bir ettiğinde, sanki parçalanıp etrafa saçılan neşemin parçalarına bakarmış gibi halının üzerinde gezindi bakışlarım. Sonrasında Emir'e baktım şaşkınlık ve öfkeyle kıstığım gözlerimle ve ardından Beren'e... Onların meraklı bakışları karşısında kuruyan dudaklarımı aralayıp içimi ürperten fikri dile getirdim.

"Yoksa sevgilisi mi?"

Onuncu Bölüm

İlk anda uçsuz bucaksız bir karanlıktan ibaretmiş gibi görünen gökyüzünde beliren yıldızlar, dakikalar içinde Balın'ın içinde yeşeren mutluluk gibi belirmişlerdi gökyüzünde. Çınar'ın iyi olduğunu öğrenmek iyi gelmişti.

"Okulu bırakan, evinden uzakta yaşayan bir insan ne kadar iyi olabilir ki?"

Gülüşünü soldurmak için ortaya çıkmış gibi görünen bu fikir aslında gerçekleri barındırıyordu. Yeniden suratı asıldığında bir başka fikir destekledi bu fikri.

"Emir sırf üzülmeyeyim diye yalan mı söyledi acaba?"

Sıkıntıyla nefesini dışarıya üflerken, parmaklarını şakaklarına bastırıp gözlerini yumdu sıkıca. "Kafayı yiyeceğim ya!" diye homurdandı. "İki dakika mutluluğu çok görüyorlar bana!" Gökyüzüne bakarak isyan ettiği sırada kapı zilinin çalındığını duydu. Göz devirmeden edemedi. Sabır dilenerek tekrardan gözlerini kapattığında, "Ulan bir beni kendimle baş başa bırakın be!" diye söylendi fakat son zamanlarda kapısına her gelen, alacaklı gibi çaldığı için bunu bir daha yaşamak istemedi ve ağır hareketlerle oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Koridor boyunca söylenmeye devam ederken, nihayet dış kapıya ulaştı. Önce mercekten kimin geldiğine bakmış, sonrasında zilin yeniden çalınmasını beklemişti.

"Bunun ne işi var burada ya?"

Zil yerine bu kez birkaç kere tıklatıldı kapı. Açmak üzere elini kapının kulpunda beklettiği için direkt açıverdi kapıyı. Basit bir kapı açma işlemini bile dünyanın işini yapmışçasına güç sarf ederek yapmıştı çünkü zayıf bedeninde değil güç, kırıntılarını bile bulmak zordu o gün kendisi için.

Kapıyı yarım aralayıp yorgun bedenini kapının kenarına yasladı ve hiçbir şey söylemeden karşı tarafın konuşmasını bekledi.

"Selam!" Apartman boşluğunda yankılanan tok erkek sesi sanki kendisine ulaşmamış gibi boş bakışlarla genç adama bakmaya devam etti. "İyi misin?" diye sordu genç adam, Balın'ın tuhaf bakışlarını hissettiği an.

Kapıya yasladığı omzu hareket açısından kısıtlandığı için diğer omzunu silkti Balın. "İyiyim... Bir sorun yok!"

Genç adam pek de içten olmayan bir gülümsemeyle elindeki kabı göğüs hizasında kaldırdı. "Sado'nun emriyle gönderildim!"

Balın yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şey yemek istemiyorum..."

"Sadece yemekle bitse iyi!" Bu kez dişlerini göstererek içten bir gülüş sarf etti genç adam. "Refakatçın olacağım bir de!" Yüzündeki gülüş kayboldu hızlıca. Belli ki heveslisi gibi görünmek istemiyordu genç adam.

"Nasıl yani?" Kapıya yasladığı başını çektiğinde gözleri şaşkınlıkla açılmıştı kocaman.

Genç adam omuz silkti. "Baya!.."

"Ben böyle bir şey istemedim ki ama ya!" diye mızmızlandı sıkıntıyla oflarken.

"Ben de!" Yeniden omuz silkti.

Birkaç dakikalık sessizlik oluştu ikili arasında. Balın yalnız kalmak istiyordu ve Sado'nun bu emrivakisinden nasıl kurtulabileceğini düşünüyordu. Genç adam düşünmeye tenezzül bile etmeden öylece bekliyordu. Onun için hava hoştu çünkü

Sado'nun evinde veya Balın'ın evinde... Her iki türlü de sıkılacaktı; o yüzden mekânın pek de önemi yoktu onun için.

"Ne yapsak ki acaba?" diye sordu Balın, hiçbir çözüm bulamayınca.

"Bilmem." Umursamaz tavrı Balın'ın gözünden kaçmamış hatta üstelik rahatsız etmişti. Kısa cevapları, olaylara karşı duyarsızlığı... Aklına birini getirmişti o an. Öfkeyle çatıldı kaşları. Yanlış tercihi ve sonuçları geldi sonra aklına... Öfkesi kendisine yönlendi hızlıca fakat bu iç çatışmayı yalnızken yapmanın daha doğru olacağını düşünüp düşünceleri def etti zihninden.

"Aslında..." O an kendi hâkimiyetini kaybetmiş gibiydi. "Biraz konuşmaya ihtiyacım var biliyor musun?" Söylediklerini şaşkınlık içinde dinlemişti. "Gel!" Kapıya yasladığı bedenini çekip sonuna kadar açtı. "Yani... İstersen..." Aslında bu daveti yapmak istemezdi ama... O an gerçekten ihtiyacı vardı dertleşmeye. Sado veya yeğeni... Yabancı sayılmazlardı.

Genç adam boşta duran eliyle saçlarını karıştırıp son bir kez daha omuz silkerek aralanan kapıdan içeriye girdi.

Balın'ın ardından koridorda ilerleyip sonrasında salona ulaştılar. Kaç gece ışıksız oturduğu salonun ışıklarını ilk kez açtı Balın. "Sen geç otur." Girişte durup kenara çekilerek adını bir türlü hatırlamadığı genç adamın geçişine izin verdi. "Kahve içer miyiz?"

Balın, girdiği bu gereksiz ev sahipliği havasından içten içe rahatsız oluyordu fakat tahmin ettiği üzere dışarıya karşı yeteri kadar duvar gibi göründüğünden üstüne bir de ilgisiz ev sahibi gibi görünmek istemiyordu.

"Olur, tabii!" derken, tekli koltuğun önünde durdu fakat oturmadı. "Aç mısın?"

"Evet ama yemek istemiyorum!" diye seslendi Balın mutfaktan.

"Ben de açım ve yemek istiyorum!" derken mutfağa doğru yürüdü genç adam, Sado'nun hazırladığı yemek kabını dikkatlice tutarak.

Mutfağa girdiğinde, tezgâhta boş bulduğu bir alana koydu elindekini. "Ben de bunları hazırlayayım, yeriz birlikte ha?" Kısa bir bakış attı Balın'a ama Balın bu bakıştan bihaberdi.

Parmak ucunda yükselip üst raftaki kupalara uzanmaya çabalarken, genç adamın sesini duydu. "Yardım etmemi ister misin?"

Son bir gayretle uzanarak ikinci kupayı da alıp ayaklarıyla yere tam bastığında, "Gerek yok!" deyip boşta olan elini havada sallayarak geçiştirdi. Mutfağa pek girmezdi kendisi. Bu yüzdendi bardakların yüksek yerlerde olması... Hep Çınar koşardı bu tarz işlere veya Sado...

Kahvenin köpüğünü kupalara küçük bir kaşıkla koyarken, küçücük bir tebessüm belirdi dudaklarının kenarlarında. Çınar hazırlar, kendisi ise tezgâhta bulduğu boş bir yere otururdu. Konuşur, eğlenir ve bir şeyler hazırlarlardı. Kendisinin yaptığı en büyük iş, Çınar'ın hazırladıklarını servis etmek için salona tabak ve bardakları taşımak olurdu. Bazen de mutfaktan ayrılmaz, oraya koydukları ideal küçüklükte bir masa ve iki sandalyeyi kullanırlardı. En nefret ettiği şey de bulaşıklardı ama Çınar da nefret ederdi bulaşıktan, bu yüzden bulaşıkları yıkama işi de kendisine düşerdi hep.

Gülüşü daha da yayıldı yüzünde. Güzel günlerin düştüğü zihninden yayılan kıvılcım, kalbindeki yangının öncüsüydü; yüzünde ise sızlayan kalbinden yansıyan kırık gülüşü...

"Tabaklar nerede?"

Eliyle bardakların olduğu rafın çaprazındaki kapaklı dolabı gösterdi yalnızca. Genç adamın tabaklara ulaşabilmesi için Balın'ın oradan çekilmesi gerekiyordu.

Birkaç adım ötesinde duran genç adamın boyunun ne kadar uzun olduğuna baktı hızlıca. Çekilmesine gerek yoktu aslında.

Uzanarak gayet alabilirdi tabakları fakat yine de çekildi çünkü ne de olsa gereksiz bir yakınlaşma içinde olacaklardı ve bunu istemiyordu.

Rahatlıkla uzanıp bir eliyle dolabın kapağını tutarken, diğer eliyle de birkaç tabağı tek seferde aldı. O sırada Balın ise elindeki iki kupayla durmuş, genç adamı izliyordu. Tıpkı Çınar'ı izlediği gibi...

"Söylememi istedi. Hep senin sevdiğin şeylerden yapmış!" İşi bittiğinde dolabın kapağını bırakıp tabakları yan yana tezgâhın üzerine dizdi ve yemekleri dikkatlice tabaklara koymaya başladı.

"Öyle mi?" diye sordu formalite icabı fakat hâlâ tabaklara yemekleri özenle koyuşunu izliyordu.

Aniden kendini, genç adamı baştan aşağı incelerken buldu Balın. Bu kez şort değil koyu mavi bir kot giyinmişti ama üzerinde yine salaş, beyaz bir tişört vardı. Saçları... Dalgalı saçları yine dağınıktı geçen seferki gibi.

"İçeriye mi geçiyoruz?" diye sorduğunda irkildi Balın. Başını sallamakla yetindi yalnızca çünkü o an isminin ne olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Sormak istedi ama ayıp olacağından endişeliydi.

Üç tabağı birden dikkatle parmakları arasına yerleştirip salona doğru yürümeye başladı. Balın ise elindeki kupaları sarsmamaya özen göstererek peşinden gitti.

Salonun ortasında kare, geniş bir sehpa vardı. Genç adam elindeki tabakları oraya koyarken, Balın'ın ilk işi, hep Çınar'ın yayılarak oturduğu koltuğa oturmak olmuştu. Bir an karşısındaki çocuğun oraya oturmasından korkmuştu çünkü.

Oturduktan sonra kupalardan birini çocuğa uzattı.

Genç adam nezaketli bir gülümseme eşliğinde aldı kendisine uzanan bardağı. "Teşekkür ederim!"

"Rica ederim..." Daha belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi Balın.

"Yemiyor musun?" Genç adamın sorusuna, Balın kahvesinden bir yudum alarak karşılık verdi.

"Canım istemiyor." Ellerinin arasındaki kupayı havaya kaldırdı usulca. "Kahvemi içeceğim!" Bir yudum daha aldı sonra. "Sen ye ama."

Genç adam arkasına yaslanıp kahvesini içmek üzere kupayı dudaklarına doğru götürdü. Aldığı ilk yudumun ardından, "Yemek biraz daha bekleyebilir!" deyip güldü.

Balın, ilk gördüğünde pek gözünün tutmadığı bu genç adama şimdi ısınmaya başlıyordu ya da yalnızlığın pençeleri arasında boğulan benliğine yoldaş olması iyi hissettirdiği için öyle geliyordu, emin değildi.

"Nasıl hissediyorsun kendini?"

Genç adama döndü bakışları.

Net olmayan bir tavırla alt dudağı kıvrılırken, belli belirsiz harekete girdi omuzları. "Bilmem... İyi belki veya kötü. Emin değilim." Ardından, isteksiz bir gülümsemeyle belirgin bir şekilde kıvrıldı dudakları.

"Seni bu hale getiren nedir?" Aniden gelen bu soru karşısında, Balın bakışlarını genç adama çevirdi. Genç adam sorusunun yersiz olduğunu düşünüp usulca öksürerek, "Anlatmak istersen tabii..." diye toparlamaya çalıştı. "Ben şey için dedim... Konuşmaya ihtiyacın olduğunu söylemiştin ya..." İyice afallamadığını hissediyordu genç adam. "Neyse, zorunda değilsin, anlatmasan da olur!"

Balın küçük bir kahkaha ile karşılık verdi karşısında afallayıp duran genç adama. "Geceye derinden girelim diyorsun yani?" Hâlâ gülmeye devam ediyordu.

"Sen nasıl istersen!" Genç adamın bu centilmen tavrı hoşuna gitmişti Balın'ın.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum ki..." dedi Balın, düşünceli bir şekilde.

"Çınar'dan başlayabilirsin mesela?" Bu ani girişle, şaşkınlıkla büyüyen gözlerini genç adama süratle çevirdi. Saniyeler içinde sanki kanına karışmıştı hissettiği şaşkınlık, damarlarında karıncalar koşuşturuyor gibi hissetti.

"Sen... Nereden?" Şaşkınlığı kekeleyerek konuşmasına neden oldu. "Nereden biliyorsun?"

"Niye şaşırdın yahu, teyzem söyledi!" diye açıkladı Balın'ın şaşkınlığını fark edince. "Yani..." Tüm dikkatini vererek dinlemeye devam etti Balın, genç adam açıklamasına devam etmeye başlayınca. "Ben sordum, bu kız neden bu halde diye, o da Çınar diye bir arkadaşının olduğunu ve onunla biraz aranızın bozuk olduğunu söyledi." Omuz silkti hafifçe. "Sevgilin falan mı?" Balın, genç adamın konuşmasının ardından daha onun dudakları kapanmadan reddetmek için başını salladı hızlıca.

"Değil!" Balın, Çınar'ı anlatmak istemişti. Aralarındaki ilişkiden bahsetmek, bir sevgiliden daha özel bir bağları olduğunu söylemek istemişti ama buna hakkı yokmuş gibi hissediyordu; çünkü böylesine anlam yüklediği bir adam yerine, içindeki birkaç günlük kelebeklerin kanat sesleriyle sağır olup Baran'ı seçmişti; bu yüzden konuşmaya hakkı olmadığını düşünüyordu. "Değil..." diye tekrar etti fısıldayarak.

"Hadi ama... Böyle kapalı kutu olursan, zorla ağzından laf almaya çalışırmış gibi dertleşme olmaz ki!"

Balın oturuşunu düzeltip, kendini iyice geriye yaslayarak, ayaklarını koltuğa çıkarıp dizlerini karnına kadar çekti ve bacaklarına sarıldı. "Tamam, anlatacağım ama..." Söyleyeceğini tamamlamadan susup alt dudağını ısırdı Balın.

"Ama?"

"Ama öncesinde..." Mahcup bir şekilde yeniden sustu Balın. "Şey ya..." Bir türlü dile getiremiyordu söylemek istediğini.

Hafifçe sırıtarak konuştu genç adam. "Ne oldu söylesene?"

"Öncesinde mahsuru yoksa..." Son bir nefes daha soludu büyükçe ve devam etti konuşmaya. "Adını öğrenebilir miyim?"

Şaşkınlıkla büyüdü genç adamın gözleri. "Ne?" diye bağırdı çok da yüksek olmayan bir sesle. "Nasıl yani?" Şaşkınlığın etkisiyle güldü yeniden.

"Şey işte ya..." Balın, karşısındaki çocuğu kırmak istemediği için uygun bir açıklama yapmak istiyor olsa da ne açıklama yapması gerektiğini bilmiyordu çünkü yapabileceği geçerli bir açıklaması yoktu.

"Unuttum diyebilirsin ya, pek sorun olmaz benim için!" Bu seferki gülüş, şaşkınlıktan ve neşeden uzak mütevazı bir gülüştü.

"Ya zaten sen de anlamışsın ne halde olduğumu... Gerçekten kafam yerinde değil, kendi adımı bile unutsam şaşırmayacağım yani, o derece!" Kendisi için pek geçerli olmasa da genç adam için bu açıklama yeterli olmuş gibi görünüyordu.

"Dedim ya, problem değil!"

"Gerçekten, kusura bakma!"

Genç adam, Balın'ın özür dilemelerine kulak asmadan, önce elindeki kupayı uzanıp sehpanın üzerine bıraktı, sonrasında ayağa kalkıp bir yandan tişörtünün uçlarını çekiştirerek düzeltirken, diğer yandan Balın'a doğru yürümeye başladı.

"Madem öyle..." Elini yumruk yapıp dudaklarına kapatarak öksürdü. "Resmî olarak, hiç kimsenin baskısı altında kalmadan..." Sırıttı yeniden, halinden memnun bir tavırla. "Benimle tanışmaya var mısınız?"

Balın da bu akşam günlerdir hiç yapmadığını yapıp yeniden gülmüştü, hem de dişlerini gösteren bir gülüş sergileyecek kadar neşeli bir şekilde.

Hızlıca kollarını bacaklarından çekip ayaklarını koltuktan indirdi ve bir hışımla ayağa kalktı. Tıpkı biraz önce genç adamın yaptığı gibi elini yumruk yapıp ağzını kapatarak öksürdü. "Hemen cevap vermem gerekiyor mu acaba?" Alaycı bir tavırla kaşları yukarıya kaydı.

"Yani... Ya şimdi ya hiç!"

Neşeli bir kahkaha attı Balın. "Peki o zaman..." Elini uzattı genç adama doğru. "Tanışalım bakalım..." Elini biraz daha göğüs hizasına kaldırdıktan sonra devam etti konuşmaya. "Ben... Balın İmge."

Genç adam önce Balın'ın uzattığı eline, sonra gözlerine baktı. Hâlâ karşılık vermedi; Balın çenesinin ucuyla havada duran elini işaret edene kadar.

Hemen atağa geçip ufak bir gülümseme eşliğinde elini sıktı Balın'ın. Sonrasında ise adını takdim etmek üzere araladı dudaklarını. "Çağrı... Çağrı Kesen."

"Ay, doğru ya!" diye cırladı Balın, tiz bir sesle. Boşta olan elini alnına kapatıp, "Şimdi hatırladım." dedi ve çok kısa bir süreliğine gözlerini yumdu.

"Tanıştığıma memnun oldum!"

"Vallahi özür dilerim!" Çağrı, Balın'ın bu isim unutma konusunda sürekli özür dilemesinden sıkılmış gibi görünüyordu.

"Gerçekten..." Cümlesini tamamlayamadan sıkıntıyla ofladı. "Gerçekten özür dilemeni gerektiren bir durum yok ortada. Unut gitsin!" Balın'ın rahatlaması için sarf edilen teselli cümleleriydi bunlar.

"Ama... Ne bileyim ya, ayıp etmişim gibi hissediyorum!" Mahcubiyet içinde elini çekip bakışlarını kendi ayaklarına çevirdi.

"Etmedin. Son kez söylüyorum, bundan sonra ne özür dilemek ne de bu konuya değinmek yok tamam mı?" Onay beklercesine hareketlendi kaşları Çağrı'nın.

"Peki madem..."

İkili eski yerlerine geçmek için kısa bir süreliğine izin verdiler kendilerine. Yerleştikten sonra ise ilk konuşan Çağrı oldu.

"Sorunumuzu da hallettiğimize göre..."

Balın atılıp, sözünü kesti Çağrı'nın. "Başlayabiliriz!"

Aynı şekilde Çağrı da tekrar etti. "Başlayabiliriz!"

O gece yabancılar şahit oldu yaşananlara. Birikmişlikler intihar etti dünlerine mühürlenmiş dudaklardan. Harfler tutuştu el ele. Acıyı, mutluluğu... İyiliği, kötülüğü... Haklıyı, haksızı... Geride kalan aylarda bıraktıkları ayak izlerini dile getirdiler uzun zaman sonra. İyi gelmişti bu özgürlük. Kelimeler ruhunu, yaşayanların kalpleri ise bir nebze huzuru tatmıştı o gece.

Zaman... Akıyor gibiydi. Her yeni günde biraz daha yavaşlıyordu oysaki; hatta akmayalı çok olmuştu. En son ne zaman kovalamıştı yelkovan akrebi? Ne zaman saniyeler dakikalara gebe kalmıştı? Hatırlayan yoktu. Zamanın biriktirdikleri kör etmişti insanları, sağır kılmıştı kendilerine.

Düşüncelere tutsak iki genç hâkimdi o geceye ve karşılarında iki yabancı... İki genç, yeni başlayacakları günde açacakları sayfaları, biraz daha az lekeli olsun istiyorlardı belki de veya ihtiyaçları vardı günah çıkarmaya. Belki de tek istedikleri, birilerinin, "Sen haklısın." diyerek sırtlarını sıvazlamasıydı.

Yabancılar ise... Anlatılan çoğu şey kopuk kalıyordu zihinlerinde çünkü yabancıydılar karşılarındaki insanlara ve hatta onların hayatlarına.

Çınar'la ilk ne zaman karşılaştığını anlatmakla başladı Balın. Anlatmaya başlamadan önce zihninde canlanan geçmişini izledi minik bir tebessüm eşliğinde.

"Küçüktüm daha... Ortaokulda. Çok iyi hatırlıyorum, pek arkadaşım yoktu, hatta... Hiç yoktu!" Hüzün yer etti Balın'ın gözlerinde. "Her neyse..." Başını iki yana sallayıp savuşturdu üzüntüsünü. "Yine bir gün okuldayken, tek başıma oturuyordum. Bir anda aklıma bir şey geldi ve onu uygulamak istedim."

"Neydi o?" diye sordu Çağrı sabırsızlanarak.

"Şöyle açıklayayım... Bilmem o yaşta nereden biliyorum, hiçbir bilgim yok ama totem denen şey var ya hani, ondan yapmıştım işte. Demiştim ki karşıma çıkan ilk erkek, okulda arkadaşım olacak ve büyüyünce de onunla evleneceğim, çocuk aklı tabii..."

Dudaklarını birbirine bastırarak bir süre kendini zapt etmeye çalıştı Çağrı fakat bu pek uzun süreli olamamış, keyifle attığı bir kahkaha odanın içinde yankılanmıştı.

"Ya gülme!" dedi Balın da aynı zamanda gülerken.

Çağrı tek elini ağzına götürüp işaret parmağını bir yanağına, başparmağını da diğer yanağına bastırarak gülmesini engellemeye çalıştı. "Tamam, tamam gülmüyorum!"

"Heh, tamam o zaman devam ediyorum?" diye sorarcasına konuşup onay bekledi.

Çağrı gülüşüne tamamen veda ettikten sonra, "Hazırım!" diyerek verdi onayını.

"Sonra işte içimden bunu geçirdikten sonra aldı beni bir heves. Nasıl heyecanla bekliyorum ama bir görsen!"

"O küçük, tatlı kız çocuğunu hayal edebiliyorum!" dedi Çağrı küçük bir tebessüm eşliğinde.

Balın gülümseyerek devam etti konuşmaya. "Ama hiç kimse gelmedi yanıma biliyor musun? Teneffüs boyunca boşuna bekledim." Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sonra ne oldu peki?"

"Tüm hevesimi kaybetmiş şekilde sınıfıma giderken, daha binaya girmeden bir oğlan çocuğu, ne olduğunu henüz anlamadan çarpıverdi bana ama görmen lazım, dünyam sarsıldı yani, yok böyle bir çarpışma!" Yeniden güldü Çağrı sesli bir şekilde.

"Eee? İlk çarpışta aşk mı, ne?"

"Ne aşkı ya!" diye homurdandı Balın. "Sevgili değiliz dedim ya!"

"Doğru... Pardon! Eee, sonra ne oldu?" Oturduğu yerde kaydırdı bedenini biraz, başı koltukta sırtını koyacak yere gelirken, kollarını karnının üzerinde birleştirdi.

"Bak, işte şimdi anlatacağım kısımda gülebilirsin çünkü gerçekten komik bir haldeyim!" Anlatmadan önce aklında canlanan geçmişi, o an sırıtmasına neden oldu. "Çarpışıp yere düştük. Çınar benden özürler diliyor ve gözlerimin içine bağırıp çağıracağımı sanıp bakıyor ama... Ben de onun öylece yüzüne baktım ve o an bir şey demeden sınıfa gittim." Derin bir iç çekişin ardından devam etti anlatacağı şeye. "Sonra ne yaptım biliyor musun?"

"Ne yaptın?" Ne anlatacağını bilmese de Balın'ın sırıtışına karşılık tebessüm ediyordu Çağrı.

"O teneffüsten sonra Çınar'ın dibinden ayrılmadım, hatta kere sırf o oynuyor diye teneffüste futbol oynamıştım hiç bilmediğim halde!" İkisi birden kahkaha attılar. Balın yaşadıkları anıların güzel izlerini hatırladıkça gülüyor, Çağrı ise dinledikleriyle aklında canlandığı kadarına...

"Gerçekten korkulur senden!" dedi Çağrı, kahkahası azalarak devam ederken.

"Ay, gerçekten öyle ya! Bir totem uğruna çocuğun burnundan getirmiştim günlerce. Bi' tuvalette rahat edebiliyordu!"

"Bu şekilde tanıştınız yani..." Balın başını sallayarak onayladı Çağrı'nın söylediğini. "Sonra?"

"Gittikçe yakınlaştık, ben ve o iken biz olduk. Ailelerimiz de dosttu zaten. Üniversiteyi de birlikte kazanıp aynı eve çıktık."

Hasretle anlattı genç kız, anı defterinde çevirdiği her sayfanın üzerindeki tozları üfleyerek.

Merak içinde dinledi genç adam, her söyleneni zihninde yaşayarak.

Genç adam sordu, genç kız anlattı.

Güldüler, hüzünlendiler.

İlk tanışma anlarından başladı anlatmaya genç kız... Aynı eve çıktıktan sonra sahip oldukları güçlü bağı, güzel günleri anlattı sonra. Her şey güzeldi. Her şey büyülü... Ta ki son yaz mevsimine kadar.

Fakat o gece yalnız değildi genç kız. Terk edilmiş tiyatro sahnesinin bir diğer eski kahramanı da kusuyordu o gece içindeki geçmişi. Baştan sona... Tüm çıplaklığıyla, tek bir kurala uyarak; inkâr etmek yok!

"Sakın bu yapacağımı yanlış anlama ama..." Çevredeki gürültüden sıyrılan yabancı bir kadının sesi ilişti kulağıma. Benimle konuştuğunu anlamamıştım ilk başta ama sesin sahibi kadının elini omzumda hissettiğim an irkilerek başımı çevirdim.

"Anlamadım?" diye sordum anlamaz anlamaz bakarken.

"Gece kulüplerinin klişesidir bu yanaşma, bilirsin! Sakın bu gelişimi yanlış anlama diyorum!" Ses tonundaki ukala tavır pek hoşuma gitmemişti. En azından o an muhatap olmayı isteyeceğim son insan olabilirdi sadece.

"Yanlış değil, hiç anlamadım desem şu an yanımda oluşunu?"

"Hak veririm!" diye karşıladı hemen tüm hazırcevaplığıyla.

"Ne istiyorsun?" diye sorup daha cevap gelmeden önüme döndüm tekrardan. Avcumun içinde oynayıp durduğum bardağa yönelttim dikkatimi.

"Bir şey istediğim yok..." Daha sözünü tamamlamadan karşıma geçip oturdu saniyeler içinde, izin almaya tenezzül bile etmeden. "Mekâna girdiğinden beri öyle bir hava getirdin ki beraberinde... Aralıksız on saniye bakanın ağlayası gelir, o derece!" İstemsizce, karşıma geçip oturan kadını incelemek için kaldırdım bakışlarımı. Bu kalabalıkta durumumu fark eden yabancıyı merak etmiştim çünkü. Karşımda olma sebebini sorgulayan aklımın ürettiği ilk sebebi düşünüp, hemen ardından çürüttüm o fikri hızlıca; çünkü geldiğim mekân, insanların beyinlerinin kasıklarında çalışacağı kadar coşacağı bir mekân sayılmazdı. Bu düşünceyi savuşturmamla birlikte benden yalnızca birkaç yaş büyük görünen, belki de makyajından dolayı öyle sandığım genç kadının gözlerinin içine baktım. "Hâlâ seni karşımda oturtan sebebi öğrenebilmiş değilim!"

"Dertsiz başıma dert almak istedim galiba. Kendi dertlerim yetmezmiş gibi bir yabancının dertlerine ortak olmak istedim!" Buruk bir tebessüm yerleşti yüzünde. "Kim olduğun, ne olduğun veya hakkında ne kadar bilgi varsa... Zerre umurumda değil baştan söyleyeyim!" Şaşkınlıkla kaldırdım kaşlarımı. "Hele sana kur yaptığımı sandıysan... Asla!" Üstüne basa basa söyledi son kelimeyi. "Ama yakışıklı çocuksun, üzülme. İllaki seni de alacak biri çıkar!" Alaycı tavrının ardından keyifle bir kahkaha atıp güldüğü süre boyunca eliyle ağzını kapattı.

"Bunu söylediğin iyi oldu ya!" dedim en az onunki kadar ukala bir tavır ile hiçbir mimik kullanmayarak. "Tek derdim de buydu zaten! Daha anlatmadan sorunumu çözmüş oldun. İnanılmaz!" Aynı alaycı tavırla geriye yaslandım sanki cidden sorunlarıma çözüm bulunmuş gibi.

"Ne demek!" Bacak bacak üstüne atıp kollarını göğsünün altında birleştirerek geriye yaslandı. "Eee? Başlamıyor muyuz?"

Alkol zehirlerdi insanı. Zehir ise öldürürdü. Bazen insan zehre ihtiyaç duyardı. Ölmek için değil, ölümün kıyısındaki sarhoşluğu tatmak için.

Genç adamın da dileği buydu. Uyuşan zihninin sarhoşluğuyla anlatmak; çünkü ertesi güne başladığında hatırlamak istemiyordu hiçbir söylediğini. Keşke demek istemiyordu.

Karşılıklı kim olduklarını umursamadıkları yabancıyla dakikaları dizdiler peş peşe, sessizlik içinde. Dibini görüp masaya çarptıkları her bardak, düşüncelerini etkisiz hale getiren birer silah gibiydi. Her an biraz daha uyuştular. Biraz daha, biraz daha...

Nihayetinde aptal sırıtış yer ettiğinde yüzlerinde, hazır olduklarına kanaat getirdiler. Dökülmeye hazırdılar artık.

"Burası fazla gürültülü, değil mi?" diye sordu genç kadın kaşlarını çatarak. Başımı sallayarak onayladım söylediğini. "Dışarıya çıksak mı, ne dersin?" Müziğin gürültüsü, bağırarak konuşmamıza sebep oluyordu. Yine hiçbir şey söylemeden yalnızca başımı sallayarak verdim cevabımı.

Kulübün yakın çevresinde, fazla insanın olmadığı bir yer bulduğumuzda, kaldırımın kenarına attık kendimizi. Oturduktan sonra karnıma kadar çektiğim dizlerime dayadım kollarımı.

"Hiç arkadaşım dediğin birine karşı hislerin değişti mi?" diye sordum bir anda. "Herkesten farklıyız, herkesten özeliz diye gezinirken ortalıkta... Arkadaşlık gibi özel bir durumdan aşk denen boka battın mı?"

"Arkadaşlığı her şeyden değerli görenlerden misin?" Hemen yanımda oturduğu için başımı tam çevirme gereği

duymadan, gözümün ucuyla bakıp usulca başımı salla-dım. "Benim de başıma ne geldiyse arkadaş dediğim in-sanlardan geldi be!" Derin bir iç çekti kadın. "Arkadaşım dediğim şırfıntı, sevgilimi ayartmıştı daha geçen sene!" Öfkeyle çatıldı kaşları. "Sevgilimin sevgilisi olmuştu res-men!" İstemsizce güldüm bu söylediğine. İlk başta ters bakışları karşısında kendimi zorlayarak gülmeme engel olmuş, kızmasını beklemiştim fakat beklediğim gibi olma-masıyla birlikte üstüne bir de kendisi de gülmeye başladı.

"Sevgilinin sevgilisi olmuş demek!" Kahkaha attım, iyice keyfim yerine gelmişti sanki. "Şunu dinle bir de!" Gül-mem bir anda geçmiş, ciddi bir tavır yüzümde yer etmişti.

"Dinliyorum!" Aynı şekilde onun da gülmesi bitmişti.

"Düşmanım arkadaşımla aramı açmış, daha ben arka-daşıma âşık olduğumu yeni yeni anlarken, düşmanım ar-kadaşımın sevgilisi olmuş!"

"Ay, anlamadım dur! Ne oluyor?" Anlamamasına rağ-men alkolün etkisiyle gülmeye başlamıştı. "Arkadaşın düşmanınla mı sevgili oldu?" Başımı salladım sakince. Bu kez gülememiştim ben. "Vay adi karı!" diye homurdandı kahkahaları arasında. "Senin gibi bir herifi kaçırmış. Bı-rak bokunda boğulsun!"

"Nasıl yaparım bunu, hâlâ kızıyorum kendime!" Diz-lerime dayadığım kollarımdan birini kaldırıp elimi yum-ruk yaparak yanağıma yerleştirdim. "Yıllardır dostluğu-muzla herkesin gözünde kıskanılan bir çiftken... Her şeyi mahvettim!"

"Neden öyle diyorsun? Ne var ki bunda?"

"Nasıl yüzüne bakacağım onun?" diye sordum çare-sizlik içinde.

"Ne kadar abartıyorsun sen de! İnsanız yahu. Sev-mekten güzel şey mi var dünyada?" Nasihatleriyle doğru

yola döndürmeye çalışan aile büyüğü tavrına bürünüverdi saniyeler içinde. "Hem ne demişler..." Susup düşünmeye başladı.

"Ne demişler?" diye sordum ben de laf olsun diye.

"Hayvanlar koklaşa koklaşa, insanlar sevişe sevişe anlaşırmış!"

Tuhaf olan bir şeyler olduğunu fark edip yüzümü buruşturdum. "Konuşa konuşa değil miydi o?" Tek kaşımı kaldırarak sordum, istemeden de olsa yarım bir gülüşle.

"Aman ne olacak canım? Önce biraz konuşursun, baktın anlaşamıyorsun bir de sevişerek anlaşmayı denersin. Takıldığın şeye bak!" Sokakta yankılanacak kadar gürültülü bir kahkaha attı.

Kim olduğunu merak etsem de konuşmanın başında koyduğumuz kural geldi aklıma, vazgeçtim ama ihtiyacım olan enerjiye sahipti. Öyle ki aylardır düşünerek içim içimi yiyen düşünceleri gülerek karşılayacak haldeydim çünkü o öyle yapıyordu. Çok büyük bir sorunmuş, hatta dünyanın sonuymuş gibi bahsettiğim ne varsa gülerek karşılamıştı.

"Neyse, geri dönelim!" Birkaç küçük öksürük eşliğinde boğazını temizledi. "Ne diyorduk en son? Hah! Sen arkadaşına âşık oluyordun." Sırıtıyordu hâlâ. "Hey Allah'ım, şu haline bak!" Eliyle kolumu sıktı hafifçe, destek çıkar gibi. "Ulan şu dünyada türlü itliği, şerefsizliği yapanlar senin kadar suçluluk hissetmiyordur herhalde. Şu halini bir görsen!"

"Ne var ki halimde?" Oturuşumu dikleştirdim hızlıca.

"Ne yok ki! Başın yerden kalkmıyor. Dokunsam ağlayacaksın." Eli kolumu serbest bırakıp yavaşça sırtıma kaydı. "Bak... Sevmek suç değil. Seven suçlu değil! Anlıyor musun?" Gözlerinin içine baktım. "Hisler senin. Onlara yüz

çevirmek yerine arkalarında dur, sahip çık!" Söyledikleri, aylar önce zerresi bile kalmayacak şekilde karanlığa sürgün edilen cesaretimi gün yüzüne çıkarmaya başlıyordu.

İlk oturduğumuzda yanına koyduğu şişe aklına gelmiş olmalı ki hızlıca bir yudum aldı. Elinin tersiyle dudağının kenarını sildikten sonra şişeyi bana uzattı. İstemiyordum fakat hâkim olamıyordum da kendime. İyi geliyordu o an sanki. Düşüncelerden kaçmak için etkili bir yöntemdi çünkü.

Büyükçe bir yudumu yüzümü buruşturarak yutarken, "Biliyor mu?" diye sordu.

"Neyi?" diye sorup yutkundum yeniden.

"Sevdiğini."

Başımı iki yana sallayarak olumsuz cevap verdim sorusuna. "Bilmiyor!"

"Bilecek mi?"

"Neyi?" diye tekrarladığımda,

"Sevdiğini." diye tekrar etti o da.

Yeniden iki yana salladım başımı. "Bilmeyecek!" Önüme döndüm. "Bilmemeli..." diye mırıldandım. O an, olacakları hızlıca düşünmeye çalıştım. Bir şeyler canlanır gibi olsa da bulanıktı görüntü, göremiyordum. Sadece Balın'ın sesi netti. O da bağırıp çağırıyor, bir yandan da ağlıyordu. "Bilmemeli..." Bu kez kendim bile duymakta güçlük çekeceğim kadar sessiz mırıldandım.

"Gerçekten olaya fazla duygusal yaklaşıyorsun..." dedi bıkkın bir ses tonuyla. "Hayır yani anlamıyorum..." Kaldırımda yan oturup iyice bana çevirdi yönünü. "Arkadaş sanız ne olmuş yani? İnsanların gözünde iyi bir arkadaşlığınızın olduğunu söyledin..."

Lafını kesip, "Evet." diyerek onay verdim söylediğine.

"Ee, ne olmuş? Bir süre sonra da aynı insanların gözünde harika bir çift olarak var olursunuz. İnsanlık gibi, gündem seven bir türden bahsediyoruz. Hakkında konuşabilecekleri her şeyi sever onlar bilmiyor musun? Yeter ki üzerine yorum yapabilecekleri bir şey olsun!"

"Ama..." Konuşmama izin vermeyerek sözümü kesti.

"Bak bunlar kolay kolay insanın eline geçmez. Keşke şunu yapsaydım, keşke bunu yapsaydım diye sayıklarken, yalnızlık içinde geberip gidecek misin? Kötünün iyisi, bir ihtimal laf olsun diye sevmediğin bir kadınla evlenir, mutlu bir aile kurduğunu sanırsın ama her gece başını yastığa koyduğunda, âşık olduğun insan gelir gözünün önüne. Heh, o zaman hayat sana şunu der: *Al sana kaya, nerene istersen oraya daya!*" Karşısındakini üzecek kadar dobra olsa da bir yerde silkip insanı kendisine getiriyordu aslında.

"Zaten sırf ona sinirlendiğim için bana ilgi duyan bir kıza karşılık verip duygularıyla oynadım!" Bunu söylemek istemiyordum. Ben aklımdan geçirdiğimi düşünürken, hangi ara dile getirmiştim ki! Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırırken, mahcup bir şekilde ona çevirdim bakışlarımı.

"Aferin!" Birkaç kere alkışladı dudaklarını birbirine bastırarak. "İyi halt etmişsin!"

"Ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Çırpındıkça battığımı hissediyorum!" Gözlerinin içine bakarak devam ettim konuşmaya. "Kurtulmak için attığım her adımda, ayağımın altındaki zemin sarsılıyor gibi..." Konuşmaya devam etmek için dudaklarımı yeniden araladığımda izin verilmemişti konuşmama. Karşımdaki yabancıya ait dudaklardı konuşmama engel olan. Hissiz, zehrin acı tadına bürünmüş dudaklar, sıcaklığıyla dağladı dudaklarımı.

Ne karşılık verebilmiştim ne de bedenimi geriye çekebilmiş... Öylece durmuştum birkaç saniye. Eli yanağıma kayıp dudaklarının baskısının arttığını hissetmeye başladığımda, kendimi geriye çekmek istemiştim fakat aynı anda aynı şeyi düşünmüş olmalıydık ki benden önce davranıp dudaklarını usulca ayırdı dudaklarımdan.

Gözlerimi kapattım birkaç saniye; yeniden açtığımda sırıttığını gördüm. "Bakir miydin yoksa? İlk öpücüğünü almadım değil mi?" İyice keyfi yerine gelmiş gibi görünüyordu, sesinden ve attığı kahkahadan belliydi.

"Neden yaptın?" diye sordum, sinirli çıkmayan bir ses tonuyla.

"Bilmem!" Omuz silkti. "Düştüğün bataklığın içinde şansa ihtiyacın varmış gibi görünüyordun." Yeniden sırıttı. "Ben de şans öpücüğü vereyim dedim!" Yeniden omuz silkti umursamaz bir tavırla.

"Gitsem iyi olur!" deyip ayağa kalktım hışımla.

"Kül Kedisi'nin vakti doldu demek, ha?" Ayağa kalktı hemen ardından.

"Öyle!" Ruhsuz bir ifadeyle bakıyordum gözlerinin içine.

"Pek tanışmış sayılmayız ama memnun oldum... Bu gece için!"

"Ben de!"

"Ne o, öpücük yüzünden tripli miyiz yoksa?"

"Umurumda olmadı!"

"İyi madem. Ben de pek hoşlanmamıştım zaten. Ne o öyle duvarı öper gibi. Hoş, duvarı bile öpsen bir süre sonra tepki verirdi ama sende tık yok!" Sırıtarak konuşmuştu yine.

"Teşekkür ederim!" dedim hâlâ ciddi tavrımı korurken.

"Ne için?"

"Bu gece için. Her şey için..."

"Bu teşekküre öpücük de dâhil mi?" Sırıtışı kahkahaya dönüştü.

"Şans kısmı için evet!"

"Sevindim." Elini koluma attı. "Umarım bir gün yeniden karşılaşırız ve o gün manitadan bahsedersin. Söz, o zaman sırtını sıvazlayacağım sadece, öpmek yok!" Göz kırptı.

"Bakalım..." Omuz silktim umutsuzca çünkü söylediklerinin olma ihtimali yoktu benim için. "Neyse..." Derin bir nefesi serbest bıraktım ciğerlerimden. "Kül Kedisi kaçar!" Aynı şekilde göz kırpıp son bir kez gözlerinin içine baktıktan sonra arkamı dönüp karanlık sokakta yürümeye başladım.

"Unutma! Sevmek suç değil. Kimin ne dediğini umursamadan sevdiğin kişinin peşinden git!" diye bağırdı arkamdan.

Kısa bir sessizlik sonrası, "Seni sen yapan hislerinden vazgeçme sakın!" diye daha yüksek bir sesle bağırdı bu kez.

"Son olarak!" diye bağırdığında ise daha fazla uzaklaşmayıp durdum olduğum yerde. "Kuralı da aklından çıkarma sakın..."

Yürümeye devam ederken, aynı zamanda da konuşmasına engel olup söyleyeceğinin devamını getirdim. Elimi veda eder gibi havaya kaldırıp sallarken, "Kim olduğumuzla ilgilenmiyoruz!" diye ekledim.

"Kim olduğumuzla ilgilenmiyoruz..."

Gece, kırık gülümsemelere şahit olmuştu yalnızca. Belki de yarınların kahkahalarına gebe kaldığından habersiz...

On Birinci Bölüm

Birkaç gün sonra...

Yalnızlık en büyük korkusuydu insanın. Sevdiği adamı veya kadını, tüm zamanını birlikte geçirdiği bir arkadaşını, aileden bir bireyi hatta bazen her gün görmeye alıştığı bir nesneyi bile kaybetmek istemezdi. Kaybettiğinde ise öylesine afallardı ki birçoğu bunu kabul etmese bile, ne yapacağını bilemez hale gelirdi. Bazen hayatından yitip gidenin ardından, umurumda değil, onsuz da yaparım, dediği şey için, günü geldiğinde ona karşı ihtiyaç, özlem içinde bulurdu kendini. Kaybetmek takınca çelmeyi insanın ayağına, pusuya yatan yalnızlık boylu boyunca uzandığı yerden tutup çekerdi en karanlık köşesine doğru ve sonra ruh günden güne boğularak can verirdi, yalnızlığın acımasız kolları arasında. Geriye, çevrendeki insanları iyi olduğuna inandırmak için yüzüne yerleştirdiğin mutlu görünümlü maskeyle karşılamak kalırdı.

İnsan hayatı bir döngüden ibaretti aslında. Doğumundan ölümüne bitmek bilmeyen bir döngü... Kazanmak ve kaybetmek! Kimi zaman kazandıklarıyla kaybeder fakat asıl kazancını kaybettikçe yaşardı insan çünkü her kaybediş yeni bir şey öğretirdi ve her seferinde kendi kişiliğine bir adım daha yaklaşırdı. En nihayetindeyse kendisini

sarıp sarmalayan kozasını parçalayıp, acılarından yaptığı kanatlarla özgürlüğe uçardı. Kalbi geçmişin izleriyle hâlâ sızlamaya devam etse de ruhu özgürlüğün tadına varırdı. Sahiden de öyleydi şimdi. Geçmişimin azat ettiği ruhum, taşıdığı izlere rağmen hürdü artık. Yaşanmışlıkların görünmez prangalarına rağmen özgürlük tam yanı başımda duruyordu ve her şey benim elimdeydi. Özgür olmak veya ruhumun can çekişmesine şahit olmak... Sanırım istesem de istemesem de ikincisini yaşamaya mahkûmdum. Başka insanlar kadar duyarsız olamıyordum geçmişime. Yaşadıklarımı yaşanmamış gibi davranıp, hayatımda olmuş veya olan insanları yok sayamıyordum. Aksine her fırsatta önce yaşanılan güzel şeyleri, sonrasında ayrı düşmemize sebep olan kötü şeyleri düşünerek kendimi hırpalamaktan başka bir şey yaptığım yoktu.

Kendimi bildiğim günden beri iyiye gitmesini istediğim hayatımda, gittikçe daha fazla karmaşık bir hâl almaktan başka bir şey olduğu yoktu. Balın hastaneye kaldırılmıştı ve yardımına koşan ilk kişi olmam gerekirken, uzaktan sadece hakkında haber almakla yetiniyordum. Öte yandan Hazal'la da konuşmamıştık hiç o konuşmanın üzerine. İlk kez birbirimize bu denli öfkelenerek tartışmıştık ve o anki sinirle sarf ettiğim sözler ciddi anlamda kırmış olmalıydı onu. Öyle olmasa arardı çünkü... İlk adımları hep Hazal atardı. Bu kez öyle olmamıştı ve hatalı taraf olduğumun farkında olmama rağmen adım atmaya niyetim yoktu. Her ne kadar kendimi kötü hissetsem de Hazal için adım atmamamın sebebi, tümüyle eski hayatımı özlemektendi sanırım. Olayları kendi içimde bire bin katarak yaşadığım için, ne yeni insanlara, yeni bir hayata adapte olabiliyordum ne de yaşananların üstünü çizip eski hayatıma dönebiliyordum... İkisini ayıran çizginin üzerinde

dengede durmaya çalıştıkça da düşüp duruyor, daha da hırpalanıyordum.

Birkaç gün önceki o yabancıyla konuştuklarım geliyordu sürekli aklıma. Hatırlamayacağımı düşünüyordum fakat her şey netti kafamın içinde. Söylenen sözler, mimikler... Tüm detaylarıyla aklıma kazınmış gibiydi. Yabancının söylediklerini her düşündüğümde cesaretleniyor, eski hayatıma dönmek için harekete geçecek gibi oluyorum fakat sadece birkaç dakika sonra hayatı kendime zehir etme fantezime kaldığım yerden devam ediyordum.

Sabaha kadar, düşüncelere açılan pencerenin dibindeki koltuğa uzanmış, ayaklarımı kenarından dışarı sallandırarak sonsuz dertler deryasında bir balık misali çırpınıp durmuştum. Uykusuzluktan yanan gözlerimi sıkıca yumup, başımın altında birleştirdiğim ellerim uyuştuğu için, yerine en yakınımdaki yastığı çekip kollarımı iki yana bıraktım. O sırada sessizliği bölen tıkırtı, gözlerimi açmak zorunda bıraktı.

Beren ve Emir'le kalıyordum artık. Bulanıklaşan görüşüm, salonun girişindeki Beren'i güçlükle seçebilmişti. "Günaydın!" dedi fazla yüksek olmayan fakat neşeli çıkan bir sesle. Kısık sesle konuşmasının sebebi de Emir'in hâlâ uyuyor oluşuydu muhtemelen.

"Günaydın!" Aynı rutin karşılığı, Beren'in neşeli tavrının aksine ruhsuz ve yorgun bir sesle vermiştim çünkü benim açımdan pek aydın olan bir gün olmayacağı apaçık belliydi, uykusuzluktan göz altlarımda oluştuğunu tahmin ettiğim halkalara bakarsak eğer.

Ayak ucumun çaprazındaki tekli koltuğa oturduğunda, görüş alanıma girebilmesi için kollarımın hâlâ uyuşuk olmasına aldırış etmeden, yükseklik için yeniden başımın altında birleştirdim. Saçlarını toplamış halde görmek biraz

tuhafıma gitmişti. Gözümün alışması için bir süre bakarken, Beren'in huzursuzluğunu, habire kıpırdanışını fark edince anlayabilmiştim. Elindeki telefonla sürekli bir şeyler yapıyor veya ben öyle sanıyordum ama bir şey yapmıyorsa bile telefon elleri arasında durmadan hareket halinde olduğu için dikkatimi çekmişti.

Bir süre boyunca sessizlik içinde sadece Beren'i izleyip derdinin ne olduğunu söyleyeceği ânı bekledim. Telefonda muhtemelen biriyle mesajlaştığı için bu sürecin biraz geç olacağını düşünürken, telefonun kilit tuşuna basıp hemen yanına koyduktan sonra koltukta kendini öne doğru kaydırarak yüzüme baktı. Konuşmak için her insanın yaptığı şeyleri yaparak önce usulca öksürdü, derken kuruyan dudaklarını da ıslattıktan sonra derin bir nefesle doldurduğu ciğerlerinden, söylemek istediklerini ucuna bağlayarak yeniden özgürlüğüne kavuşturdu o nefesi.

"Çınar!" Gerilmiş olduğu ihtimalini, gereksiz yere dikleşen oturuşuyla anlamıştım. "Sana bir şey söyleyeceğim ama kızmak yok?" Kaşlarını kaldırdı cevap beklercesine ama hiçbir şey söylemeden öylece bakmaya devam ettim. "Veya hemen karar vermek, kestirip atmak yok?" diye eklediğinde, başımı onaylarcasına salladım hafifçe, konuşmaya devam etsin diye. "Emin misin?" Kaşları şüpheyle yeniden hareketlendiğinde, irademe dışı devrilen gözlerim gereken cevabı vermiş olmalıydı ki "Tamam, tamam!" diye karşılık verdi. "Şey... Ben aslında bir durum için bir olay karşısında nasıl tepki vereceğini, o olaya karşı nasıl bir olay çıkaracağını veya olay çıkarıp çıkarmayacağını daha doğrusu olay-"

"Beren, yeter!" diye bağırdığımda, ortamdaki gereksiz muhabbetin yarattığı öfkeyle, yattığım yerden doğruldum. "Olay, olay, olay... Ne anlatıyorsun bir saattir?" Pek fazla

sinirlenmemiş olsam da kaşlarım çatılmıştı çünkü zaten yeterince baş ağrısının olduğu kafamın içinde, Beren'in saçma sorularına yer yoktu.

Dağınık topuzundan yanaklarına doğru uzanan kızıl saçlarını gerginlik içinde kulaklarının arkasına sıkıştırırken, birkaç kere daha öksürerek boğazını temizledi hızlıca. "Tamam ya, kızma hemen!" Rahatlamak istermişçesine kendini geriye yasladıktan sonra, "Şey ya... Şimdi ben, senin haberin olmadan ansızın Balın'la seni bir araya getirsem, barışmanız için tabii... Ne yaparsın?" dedi bir çırpıda. Sonrasında yaptığı tek şey sessizlik içinde gözlerimin içine bakmak olurken, cevap vermediğim her an daha çok gerildiğini rahatlıkla anlayabiliyordum. Cevap vermek istemiyordum. Vermeyecektim de...

Birkaç dakika daha öylece yüzüme baktıktan sonra beklediğini alamayınca, sıkıntıyla oflayarak sırtını koltuktan ayırıp oturuşunu dikleştirdi yeniden. "Anlaşılan cevap vermeyeceksin!" Sesi öfkeli çıksa da pek önemsememiştim o an ne hissettiğini. "Ya gerçekten bir şey söylemek istiyorum!" Durup durup sinirleniyor ve konu hakkında hiçbir şey duymak istemesem de Beren'in konuyu açma çabalarına maruz kalıyordum.

"Buyur Berenciğim, söyle!" Bıkkınlıkla çıkan sesim, Beren'e zafer kazanmışçasına bir mutluluk hediye etmişti. "İçinde ne varsa söyle, sen de rahat et ben de edeyim!" Yere düşmüş olan pakete doğru oturuşumu bozmadan uzanmak için ettiğim mücadelede başarılı olup yeniden doğrulduktan sonra bir dal alıp paketi yanıma koydum. O sırada Beren'in konuşmasını beklesem de o da benim sigarayı yakmamı bekliyor olmalıydı ki konuşmadan beni seyretmişti yalnızca. "Evet?" deyip kaşlarımı kaldırdım, ilk nefesi serbest bırakırken.

"Sence de olayları biraz fazla dramatize etmiyor musunuz?"

"Nasıl yani?" Anlamaz anlamaz yüzüne bakarken neyi kastettiğini sorduktan sonra cevap gelene kadar hızlıca kendim de düşünmeye başladım fakat net olarak ne söylemek istediğini idrak edememiştim.

"Yani... Sonuçta alt tarafı iki arkadaşsınız, her ne kadar aranızda normal arkadaşlıktan biraz daha fazla samimiyet olsa da veya daha özel bir ilişkiniz olsa da sonuç olarak genele baktığımız zaman, normal bir arkadaşlıktan bahsediyoruz değil mi?" Kelimeleri birbiri ardına sıralayarak düşündüklerini desteklediği yetmiyormuş gibi bunu aynı zamanda dik oturuşu ve bacak bacak üstüne atışıyla da sağladı.

"Yani?" diye umursamaz bir tavırla yeni bir soru ekledim konuşmaya devam etsin diye çünkü hâlâ varmak istediği noktanın ne olduğunu anlamış değildim.

"Abi, ya gerçekten siz anlamıyorsunuz ya da ben anlatamıyorum, gerçekten kafayı yiyeceğim!" Avuç içlerini şakaklarına yerleştirip öylece durdu biraz. "Hayır, arkadaşlık ilişkisini de mi ben öğreteyim size? Arkadaş dediğin habire küser barışır, kavga eder, her şey bitti der ama en nihayetinde yine bir araya gelip ufacık bir gülümsemeyle her sorunu çözer. Siz neden yapamıyorsunuz bunu? Pardon ama çok mu büyük sorununuz var?"

"Beren!.." diyerek sözünü kesmeye çalışsam da buna izin vermeyip konuşmaya devam etti.

"Söylesene bana gerçekten! Olayınız neydi?"

"Bak..." Bu denememde de boşa gitmişti.

"Aptal bir insanın birkaç gereksiz mesajı yüzünden birilerinden şüphe etmeniz mi sorun?"

"Sorun o değil..."

"Ne peki? Mesajları atan kişi olarak şüphe ettiğiniz insanlarla yakın olmanız, onlara karşı bir şeyler hissetmeniz mi?"

"Bunu ben yapmadım!" Öfkelenmeye başlıyordum.

"Hazal'la sevgili olan ben değilim ya?" diye iğneledi. "Gören de sizi evli çiftmiş de bir taraf diğerini aldatmış, geri dönülmez bir hata yapmış sanır. Alt tarafı bir olay veya birileri yüzünden birbirine kırılan iki arkadaşsınız siz!"

"Çarpıtıyorsun olayları! Balın bana, Hazal'dan uzak dur dediği an kızın hiçbir suçu olmamasına rağmen yüzüne bile aylarca bakmadım; onun bana bir şeyler hissettiği açıkça ortada olmasına rağmen. Sırf Balın sevmiyor diye soğuk davrandım. Sırf o istemiyor diye uzaktan gülümsemelerini bile görmezden geldim. Peki o ne yaptı? Hı, söylesene?"

"Ama o..." Bu kez bağırıp çağırarak lafı ağıza tıkma sırası bendeydi.

"Aması falan yok Beren! Balın benden istediğini kendisi yapamayacak kadar nankördü. O herife bir şeyler hissetmiş, çok özelmiş falan! Ne önemi var? Cidden söylesene ne önemi var?" O sırada Emir girmişti odaya miskin adımlarla, gözlerini ovalayarak.

"Ne oluyor ya?" Uyku mahmurluğuyla çıkan sesinin azlığı, Beren'i de beni de duymazdan gelmeye itmişti.

"Birisine karşı bir şeyler hissetmek her zaman olacak şeyler değil ki..." diye açıklamaya çalıştı Beren, biraz önceki ve benim şu anki sesimin tam tersi çıkan uysal bir ses tonuyla.

"Neden? Hazal da benim ilkokulda âşık olduğum kız ona bakarsan... Geç bile kalmışım. O zaman keşke Balın'a rağmen gidip evlenseydim Hazal'la. Bu mu yani mantık?"

"Ya hayır..." Bu kez lafını kesen yine kendisi olmuştu çünkü Balın'ın yaptığını savunacak hiçbir kelime yoktu bu olayda.

"İşte bak... Sen de biliyorsun Balın'ın suçlu olduğunu."

"Ama gerçekten Balın yanlış yaptı sana be kardeşim!" Emir, biraz öncekine göre daha ayık görünüyordu. "Yani senin Balın'a ve arkadaşlığınıza olan sadakatine bakıldığında, Balın'ın o herifi tercih edip seni ayaklar altına almasının ne savunması ne de açıklaması olabilir!"

Beren hışımla Emir'e dönüp çatık kaşları ve gerilen çene kaslarıyla, onun anlatmaya çalıştıklarının, "Emir, sen sussana hayatım!" diyerek üstünü çizmiş oldu. "Sence de yapman gereken şey başka değil mi?" Yeniden bana döndüğünde, usulca güldüm.

"Gerçekten avutulmaya veya aklımın kurcalanmasına ihtiyacım yok. Hem iki cümleyle tav olacak kadar da düşünme özürlü değilim Berenciğim! Yapmak istediğin şeyi anlıyorum, teşekkür ederim ama bunun senin buluşturmanla veya senin yapamadığın savunmayla olacak bir şey olmadığını söylemem gerek. Bırak... Akışına bırak her şeyi, zamanla her şey olacağına varır. Konuşuyorsunuz Balın'la, biliyorum..." dediğimde, yanında duran telefonu arkasına sakladı utangaç bir tavırla. "Sen konuşmana, arkadaşlığına devam et ama konuşmalarınız kendi dostluğunuz kadar olsun, bizimkine girmeyin, olur mu?"

Hastanede pot kıran kişinin kendisi olduğunu bildiğimi biliyordu ve bu yüzden mahcup olmuştu. Pek kızmamıştım Beren'e. En azından Hazal'a kızdığım kadar kızmamıştım çünkü hem iş işten geçmişti hem de böyle bir şeyi Beren'in yapmasının olası bir durum olarak gelişmesine bakılırsa elden bir şey gelmezdi. Hazal'la tartışma sebebimiz de bu değildi zaten. Balın'ın geldiğimi

öğrenmiş olması sadece birikmişliklerin patlamasının görünen bir sebebiydi.

"Ama neden şans vermiyorsunuz?" Yüzüne yerleşen hüzün, bir anlığına beni Balın'la buluşma fikrine çeker gibi olsa da bu düşünceyi reddettiğim gibi Beren'e döndüm yeniden.

"Belki de artık şansa ihtiyacımız yoktur..." Söylemesi benim için bir hayli güç olan bu cümleyi ne ara zihnimde toparladım, ne ara dile getirdim hiç farkında değildim fakat söyledikten sonra ağzımın içinde bıraktığı acı tat... Sanırım tarif edilemezdi.

"Anladım..." Beren'in de sesinden belliydi yaşadığı hüzün.

Emir'le öylece birbirimize bakarken, birkaç dakikalık sessizliğe gömülüşün ardından Beren'in kıpırdanışı ikimizin de bakışlarının yeni hedefi oldu.

Önce arkasına sakladığı telefonu alıp sonrasında ayaklandı. "Ben elimden geleni yaptım, artık gerisi size kalmış!" dedikten sonra odadan çıkmak için ayaklandı.

"Nereye gidiyorsun canım?" diye sordu Emir arkasından.

"Bu konular beni çok yıprattı. Gidip biraz kendime çekidüzen vereyim sonra dışarıya çıkacağım. Bugün öğleden sonra iki dersim var malum!" Yüzünü buruşturup göz devirerek çıktı odadan.

"Kızcağız, arkadaşsınız küser barışırsınız diye kendini yıpratıyor burada ya!" dedim kısık sesle.

"Canım benim ya! Bakma böyle bağırıp çağırdığına, sevdiğinden hep... Sen yokken sürekli düşünüp duruyordu. Kendine dert edinmişti resmen sizi!" Emir'in gülümseyerek anlatışı, istemsizce beni de gülümsetmişti. Biraz önce Beren'le konuşmalarımız yüzünden sinirlenmiş

olsam da şu an uçup gitmişti hepsi çünkü Beren'in özünde ne kadar iyi kalpli olduğunu ve yapmaya çalıştığı şeyin amacını biliyordum, bu yüzden konuşma ânındaki sinirim bile pek ciddi sayılmazdı.

"Biliyorum ama..." Kapanan kapının sesini duymamla daha rahat konuşabileceğimi anlayıp öyle devam ettim konuşmaya. "Beren'in de bilmediği şeyler var, biliyorsun!" Bahsettiğim şeyi bilen tek kişi Emir'di ve öğrendiği geceden beri ilk kez tekrardan açılmıştı bu konu. O gece Emir'le birlikte kendime de ilk kez itiraf etmiştim aslında. İlk kez kendi sesimden duymuştum bu gerçeği... O zaman söylediğim için pişman olmuştum fakat şu an iyi ki söylemişim diyorum çünkü kendime bile itiraf etmekten korktuğum bu yükü tek başıma kaldırmam pek mümkün görünmüyordu. Gerçi her ne kadar söylemiş olsam da pek ilgilenmiyordum bu durumla çünkü artık istediğim şey, o aptalca hisleri kalbimden silip atmak ve sonrasında hayatıma kaldığım yerden devam etmekti.

"Sahi, ne oldu o durum?" Ne cevap vermem gerektiğini kestiremiyordum. Bu durumda olmayı kabul etmek bile zorken, tekrar tekrar dile getirmek hayli zordu. Paketten bir dal daha çıkarıp dudaklarımın arasına sabitlediğimde, Emir koltuğun ucuna kadar kaydıktan sonra, "Bir tane de bana yollasana..." deyince, paketi kapatıp düzenli bir atışla Emir'in avuçları arasına gönderdim.

"Bir şey olduğu..." Yeniden kapının açıldığını duymamla susmam bir oldu. Söyleyeceklerimi dudaklarıma mühürleyip geriye yaslandım ve sessizlik içinde sigaramdan bir nefes daha alarak Beren'in salona gelmesini bekledim. O sırada Emir de sağ ayak bileğini diğer dizinin üzerine koyup yayılarak oturdu tekli koltukta.

Beklediğim gibi olmamış, yaklaşık on dakika gibi bir süre geçmiş olmasına rağmen hâlâ Beren gelmemişti. Aynı beklenti içinde Emir de olmalıydı ki meraklı bakışlarımız birbirimizin üzerinde geziniyordu.

Nihayet ayak sesleri yaklaştığında, ikimizin de bakışları yeniden salonun kapısına yöneldi. Saniyeler içinde Beren elinde iki kupayla salona girmişti.

"Heyt be!" derken yerinden hızla kalktı Emir. "Benim düşünceli, tertemiz kalpli sevgilim!" Beren'in elindeki kupalardan birini alıp oturduğu koltuğa en yakın yere koyarken, diğerini de Beren bana getirdi.

"Bir sorun yok değil mi?" diye sordu gülerek, elindekini kupayı bana uzatırken.

Göz kırparak gülümsedim önce. "Olur mu hiç?" diyerek kupayı koltuğun kenarına koyup, içindeki kahvenin dökülmeyeceğinden emin olduktan sonra elimi çektim. "Teşekkür ediyorum!"

"Ne demek ayol!" Herhangi bir sorun olmadığını duymak neşesini artırmıştı.

Koşar adımlarla Emir'in yanına gidip küçük bir öpücükle vedalaştılar. "Çok güzel olmuşsun!" Emir'in de neşesi hayli yerinde görünüyordu. "Her zamanki gibi!" Beren birkaç adım uzaklaştığı için ona doğru havaya bir öpücük göndermişti bu söylediğinin ardından. İstemsizce kendimi Beren'in giydiklerine bakarken bulduğumda, gerçekten Beren'in süslü bir kız olduğunu yeniden idrak etmiştim. Giyimine, makyajına, süsüne... Tanıdığım kadarıyla hepsine çok önem verir, fazlasıyla titizlik gösterirdi ki bunu da yazın ödev süreci boyunca defalarca Emir'i bekletişinden anlamıştım.

"Öpüyorum. Hadi kaçtım!" İkimize birden el salladı sırayla. "Siz de erkek erkeğe takılırsınız artık!"

"Fazla geç kalma!" diye tembihledi Emir, henüz salondan çıkmamış olmasına rağmen yüksek bir sesle konuşarak.

"Bir şey olursa haber ederim zaten, tatlım!"

"Tamam..." deyip oturduğu yerden sıçrar gibi kalktı hemen. "Bekle kardeşim, hemen gönderip geleyim!" dediği sırada koşarak odadan çıktı.

"Kalkmana gerek yok yahu! Kendim giderim." dediğini duydum Beren'in.

"Hadi, giy ayakkabını da geç kalma."

"Yok ayol, ne geç kalması! Daha epey vaktim var. Koştur koştur gidemem, biliyorsun!" Emir bir şey söylemedi bunun üzerine. "Hadi gittim ben!" Dış kapının açılmasını duydum.

"Dikkat et!" Sonrasında kapının kapanışı...

Kahvemden bir yudum alırken, Emir gerinerek girmişti salona. "Kaldık biz bize." Kendini biraz önceki yerine atıp Beren odaya girmeden önce kendisine attığım paketten bir dal çıkardı.

"Bir şey sorayım mı?" Kupayı usulca yerine bırakıp Emir'e çevirdim bakışlarımı. "Balın'la hislerin yüzünden mi karşı karşıya gelmek istemiyorsun!" Bu soruyu defalarca sormuştum aslında kendi kendime. *Neden Balın'la karşılaşmak için hazır hissetmiyorum kendimi?* Her seferinde cevapsız kalıyordu. Olayları bahane ediyordum veya ihanet ettiği için kızgın olduğumu söylüyordum ama bugüne kadar hiç hislerimden kaçtığım aklıma gelmemişti. Belki de yanlış olduklarını bildiğim için düşünmekten bile çekinmiştim.

"Hislerim yüzünden... Yaptığı yüzünden... Ne bileyim işte, tek bir sebebi yok ki!" diye cevapladım geçiştirmeye çalışır gibi.

"Peki ne yapacaksın? Hep böyle mi olacak bu?"

"Bilmiyorum..." Boğazımda sanki kuruyup çatlamış gibi bir acı hissettiğimde, bir yudum daha aldım kahvemden. "Ama bir gün gözlerinin içine bakmak için cesaretimi topladığımda, çıkacağım karşısına. Eminim..."

On İkinci Bölüm

Evden okula diye çıkmıştı Beren fakat bugün dersi yoktu, yalan söylemişti. Gizli işler çevirdiğinde hep gerilirdi istemeden de olsa. Sanki tüm herkes yalan söylediği için kendisini ayıplıyormuş, ona bakıyormuş gibi hissediyordu.

Buluşmaya karar verilen kafenin olduğu caddeye girdiğinde, kalbinin ritmi anlam veremediği bir şekilde bozulmuş, hızlanmaya başlamıştı. Her şeye rağmen dik duruşunu, keskin bakışlarını, kalkık çenesinin duruşunu ve defile edasıyla attığı adımlarını bozmadan ilerlemeye devam etti.

Kafenin önüne geldiğinde, kapının önünde durup otomatik kapının açılmasını bekledi. O sırada omuzlarının üzerindeki saçlarını, ellerini iki yandan daldırarak geriye attı ve açılan kapıdan içeriye doğru yürümeye başladı.

Adımlarını yavaşlatıp yürümeye öyle devam ederken, diğer yandan da başını çevirerek masalardaki insanların üzerinde hızlıca göz gezdiriyordu. Masalardaki konuşmalar, kafenin atmosferinde bir uğultuya sebep oluyordu. Fazla kalabalık da sayılmazdı aslında, bu yüzden insanların çıkardığı uğultu rahatsız edecek boyutta değildi. Bu yüzden burayı seçmişlerdi zaten. Hem insanı boğmayacak bir düzenlemesi vardı hem de bu saatlerde pek kalabalık olmazdı.

Birkaç masa sonra, köşedeki masada aradığı kişi görüş alanına girdiği an memnun bir gülüş eşliğinde seri adımlarla yürümeye başladı.

Masanın başında dikilirken, neşe dolu bir ses tonuyla, "Ben geldim!" dedi heceler gibi. "Ay, inanmıyorum!" Sevinçle o an küçük bir çığlık atarak çantasını masanın ortasına bırakıp, ayağa kalkarak karşısına geçen Balın'a sarıldı kocaman. "Çok özlemişim!" Daha sıkı sardı kollarını.

"Ben de!" diye karşılık verdi Balın. "Ben de..."

Bedenleri birbirlerinden ayrıldığında, elleri hâlâ tutuşmaktaydı. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor, mutlulukla parlayan gözleri eşliğinde yüzlerinde ışıltılı bir gülümsemeye yer veriyorlardı.

"Hadi... Geçip oturalım!" dedi Balın. Birbirlerini bırakıp masaya yerleşmek için harcadılar birkaç dakikalarını. Karşılıklı oturdular.

"Ay..." diye cırladı Beren. "Nasılsın?"

"Daha iyiyim!" diye yanıtladı Balın. Bu, Beren'i avutmak için ortaya atılan bir yalan değildi. Gerçekten iyi hissediyordu. Görünüşü de öyleydi hem. En azından bir zombiyi andırmayacak kadar insani görünüyordu. "Sen nasılsın?" diyerek aynı soruyu yöneltti formalite icabı.

Beren omuz silkip, "İyi... Aynı işte, değişen bir şey yok!"

Her sohbetin başında yapılan hâl hatır sorma merasiminin hemen ardından garson dikildi başlarına. Önce kendisine öğretildiği üzere tüm nezaketiyle karşıladı müşterilerini. Sonrasında aynı kibarlıkla siparişleri not etti ve masadan uzaklaştı.

"Anlat hadi!" direkt konuya girmişti Balın. Sonuçta Beren yabancı değildi, eğilip bükülmenin, bir sürü konudan bahsederken lafı konuşmak istediği yere getirmek için çaba harcamanın gereksiz olduğunu düşünüyordu.

"Ay, hiç sorma ya!" deyip geriye yaslandı Beren.

Balın dirseklerini masaya koydu merakla. "Ne oldu?"

"İnatçı anacım, inatçı! Herkes maymundan, bu keçiden evrimleşmiş, yani başka açıklaması olamaz."

"Ya kızım doğru düzgün anlatsana söylenmeyi kesip. Hiçbir şey anlamıyorum, boşu boşuna heyecan basıyor beni burada!" diye azarladı Balın daha fazla dayanamayıp. Beren'in huyunu bildiği için atağa geçmişti böyle, yoksa bunun daha dakikalarca devam edeceğini biliyordu.

"Gidip sordum bu sabah işte. Seni Balın'la bir araya getirsem, barıştırmaya çalışsam ne yaparsın, dedim..."

Dirseklerinin üzerinde daha da yükseldi Balın. "Ne dedi?"

"Hiçbir şey!"

"Nasıl hiçbir şey ya?" Hayal kırıklığı görülüyordu Balın'ın yüzünde şimdi. "Hayır da mı demedi?"

İki yana salladı başını. "Demedi!"

"En azından kesin bir şekilde kestirip atmamış!" diyerek avuttu kendini Balın.

"Sen merak etme ama... Biraz sert yaptım, kızdım ona!" Her zaman olduğu gibi, yine, yaptığı bir şeyin arkasında durma pozisyonuna, dik duruşuna büründü Beren.

"Ne dedin?"

"Alt tarafı arkadaşsınız, saçma sapan mesajlar atan birisi yüzünden her şeyi bitirecek misiniz, dedim. Olayları fazla dramatize ediyorsun, dedim!"

"İyi demişsin!" Hafiften öfkelendiğini hissetti Balın. Dudaklarını birbirine bastırırken, çaresizliği karşısında ağlama isteğiyle doldu içi. Yanı başındaydı ama ulaşamıyordu. İhtiyacı vardı ama ulaşamıyordu. Pişmandı ama özür dileyemiyordu. Anlatmak istiyordu ama anlatamıyordu. Sarılmak istiyordu çünkü üşüyordu!

"Gerçi o da beni azarladı biraz ama olsun!"

"Ne yapacağım ben ya?" diye sesli düşündüğü sırada, garson elinde bir tepsiyle masaya geldi. İçecekleri servis ettikten sonra afiyet olsun deyip gitti.

"Ama sana en çok ne konuda kızgın biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum!" dedi Balın, pişmanlıkla yüzünü buruşturarak. "Hangi konuda kızgın? Söyle sen."

"Sen hani sürekli Hazal'ı suçlayıp onu sevmediğini söylüyordun ve Çınar'dan da uzak durmasını istiyordun ya..." Balın'dan tepki bekledi devam etmek için. Balın'ın usulca başını salladığını gördükten sonra devam etti konuşmaya. "Ama aynı şeyi o senden istediğinde, Baran'la yakınlaşmanı istememesine rağmen sen onu dinlemedin ya..." Balın üzüntü ve pişmanlık içinde bakışlarını kaçırdı Beren'den. "Ay bir de gidip çocukla sevgili oldun!"

"Hiç sorma ya!" Elini havada sallarken, başını da eliyle aynı yönde hafifçe çevirip gözlerini kapattı.

"Olsun, olsun! Ne olursa olsun bir şeyler hissettin ve kalbinin sesini dinledin. Geçmiş yüzünden boşuna pişmanlık duymana gerek yok değil mi?"

Balın huzursuzca yerinde kıpırdanırken, anlatmak istediklerini son anda yutmuştu. Dilinin ucunda biriken kelimeleri, dudaklarını sıkıca kapatarak hapsetti içinde; çünkü anlatmak istediklerini yalnızca Çınar duymalıydı veya ilk Çınar duymalıydı. Sonrasında kimin öğrendiğinin pek önemi kalmazdı.

"Boş ver şimdi onu. Yellozla ne durumdalar?" En merak ettiği konulardan biriydi bu. Sevgili olduklarını duymuştu yalnızca, detaylar hakkında hiçbir şey öğrenemeden.

"Ya... Pek emin değilim ama..." Beren aklındaki şeyi söyleyip söylememek arasında gidip geliyordu.

"Olsun, söyle. Ne oldu?" Beren'in söyleyeceği kısacık bir şeyi bile bu denli evirip çevirmesinden nefret ediyordu Balın.

"Sanırım araları bozuk. Yani... Ayrılmış olabilirler!" Hâlâ söylememesinin daha doğru olup olmadığı düşüncesiyle alt dudağını ısırdı Beren.

"Neden? Bir bilgin var mı?"

"Hayır... ama birkaç gündür hiç görüşmüyorlar!"

"Müstahak o yelloza!" dedi öfkeyle Balın. "Yokluğumda benim Nar Adam'ıma yaltaklanmak neymiş gösterirdim ona ben ama..." Yanaklarını avuçları arasına yerleştirip öyle konuşmaya devam etti. "Önce Çınar konusunu ne yapacağım onu bulmamız lazım!"

"Aklımda bir şey var ama..." Oturuşunu bozmadan kolunu uzatıp kahvesini aldı ve hâlâ sıcak olduğu için küçük bir yudum içebildi.

"Söyle çabuk!" Yeniden heyecanlanmıştı Balın.

"Çınar'a rağmen... Onun o huysuz, gudubet, çekilmez tavırlarına rağmen ondan habersiz seni onunla buluşturmak."

"Sonra?" Pek aklına yatmamıştı bu plan Balın'ın.

"Sonra işte sen ağlayacaksın, zırlayacaksın... Kendini yerden yere, duvardan duvara vurup, bayırdan çayıra yuvarlanacak, yalvaracaksın!" Göz devirdi bir anda ve sonra konuşmaya devam etti. "Ay, Allah'ım, kadın gibi üstün bir ırkın asilliği, Çınar yüzünden yıpranacak. Sen başka zeval verme!" diye dua ettiğinde, Balın anlamaz anlamaz baktı yalnızca.

"Olur mu dersin?"

"Ay, bir de soruyor ya... Gururumu ayaklar altına alamam; asilliğimden ödün veremem; umurumda değil, sümüğümü bile atmam üstüne, demiyor bile!" Sabır dilenircesine ellerini havaya kaldırdı.

"Neden diyeyim?"

"Neden demeyesin?" Ellerini yumruk yapıp, tersini bel boşluklarına yerleştirerek sordu Beren.

"Demem için bir sebep söyle bana?"

"Kadınsın!" dedi Beren, kibirle kaşlarını kaldırarak. "Dememen için bir sebep söyle sen de?"

"Suçluyum!" diye karşılığını verdi Balın. "Hem kadın–erkek eşitliği denen bir şey var kızım, neden bir tarafı yüceltip diğerini küçülteyim. Hatamızı kabul edecek kadar aklımız başımızda evelallah!"

Beren uzun bir süre boyunca tiksinir gibi baktı Balın'a. Sonrasında da buruşturduğu yüzündeki ifadeyi bozmadan konuşmaya başladı. "Bundan önceki hayatında Mahmut abi falan mıydın acaba?"

"Kim bilir!" deyip omuz silkerken, kendini geriye attı Balın. "Tamamdır, bu plan aklıma yattı benim!" Keyfi yerine geldiğinden, uzanıp içeceğinden büyükçe bir yudum içip tekrardan yaslandı arkasına. "Ne zaman harekete geçiyoruz?"

"Bilmem..." deyip omuz silkti Beren. "Ne zaman istersen!"

İkinci Bölüm

Acılar paylaştıkça azalır, sevinçler ise paylaştıkça çoğalır derler. Peki ya yalnızlığa esir düşmüş insanlar ne yapmalı acılarını, sevinçlerini; ya da yalnızlığı seçenler?

Deli saçması bir cümleydi bu. Acılar paylaştıkça bulaşır, sevinçler paylaştıkça kıskanç insan toplardı çünkü. Öyle tuhaftı ki insan denen tür... Kimi zaman en yakınım dediğin, asla yapmaz dediğin, mutsuzluğunla mutlu olacak hale gelirdi, hatta kimi zaman senin derdini başka insanlara taşıyıp ağızda sakız ederek seni acınacak hale sokardı.

Sevinçlerini paylaştığında ise, mutsuzluğun pençesinde debelenen insanlar, gözleri kıskançlıktan dönerken, senin de mutsuz olman için dua niyetine beklentiye girerlerdi.

Bu yüzden, yalnızlığa terk edilmiş insanlar şanslı, yalnızlığı seçen insanlar ise akıllıydı; çünkü kendinden başka kimseyi bilemezdin tüm şeffaflığıyla; gülüşünün ardındaki hinliği, senin için döktüğü gözyaşının altında gizlenen kini... Emin olamazdın asla.

Şayet varsa senin için gerçekten ağladığına, gerçekten güldüğüne emin olduğun birisi... Ona sahip çıkmalı değil, çıkmaya mecburdun. Aksi aptallık olurdu çünkü.

Daha birkaç gün öncesine kadar aylardır süre gelen depresifliğimin zirvesinde tüm yalnızlığımla otururken, şimdi sanki zihnim ele geçirilmiş ve pozitif düşünme yetisi

enjekte edilmiş gibiydi. Sebebinin, gece kulübündeki yabancı kadınla olan konuşmamızdan kaynaklandığını düşünüyordum. Gerçi o gecenin ertesi gününde ve sonraki birkaç gün, depresyon ve iç kapanıklığıma kaldığım yerden devam etmiştim ama... Şimdi öyle değildi. Yaşadığım olaylar veya canımı sıkan şeyler umurumda değildi. Belki de bir nevi kendimi avutmanın yolunu bulmuştum bu şekilde ama şu an bu halimden memnundum, hem de çok.

İlk kez güzel başladığım bu günümü evde geçirmek istemiyordum. Öyle pozitif bir yanımdan uyanmıştım ki içimde bir ses durmadan eski defterleri kapatıp hepten huzura ermem gerektiğini söylüyordu. Peki yapacak mıydım?

"Hayır!" deyip sırıttım. Olumlu düşünmemin yanı sıra uzun süredir ilk kez bu kadar rahat uyuduğumu fark ettim aniden. Gözlerim acımıyordu mesela veya başımda katlanılmaz bir ağrı yoktu.

Yüzümdeki gülüş, yerini hâlâ muhafaza ederken, yattığım yerde gerindim keyifle.

"Hayırdır kardeşim, ne o bokunda boncuk bulmuş gibi gülüyorsun?" Korkuyla sıçradım yattığım yerde.

"Ne oluyor lan?" diye bağırıp, dehşetle sesin geldiği tarafa döndüm. "Ne işin var oğlum sabahın köründe senin burada?"

Emir, dizinin üzerine koyduğu telefonunu eline alıp ekrana baktı. Muhtemelen saate... "Öğlene geliyor?" diye iğneledi söylediğimi, kaşlarını hafifçe yukarı kaydırarak.

"Ne?" diye sordum şaşkınlık içinde. "Nasıl öğlene geliyor?"

"Baya..." deyip omuz silkti.

"Oğlum ben öldüm mü dün gece? Hayatta bu kadar uyumazdım." Şaşkınlık içinde tek elimi dağınık olan saçlarıma daldırıp karıştırarak daha da dağıttım. "Doğru söyle

içeceğime ilaç mı kattın lan?" dedim öfkeli yüz ifadesi ve alaycı bir ses tonuyla.

"He!" diye bastırarak söyledi Emir. "He, kardeşim seni si..." O sırada içeriye Beren'in girdiğini görüp sustu. "Silip bir güzel temizlemek için yaptım!" diye çevirdi lafı. Keyifle ufak bir kahkaha attığımda, bu sefer ikisi birlikte baktılar yüzüme tuhaf tuhaf.

"Ay, başımıza taş mı yağacak? Bu kim Emir?" diye sordu Beren, asla açılmayacakmış gibi görünen darmadağın saçlarıyla uğraşırken.

"Ben de bilmiyorum vallahi. Daha bu ne ki... Az önce benim burada olduğumu fark etmeden kendi kendine gülerken yakaladım!"

"Ne?" Şaşkınlığa bürünen bakışlarının yeniden hedefi oldum.

"Ne kadar abarttınız be sabah sabah!" diye homurdanıp koltuğun kenarında bıraktığım pakete uzandım. "Gülsek bir dert, gülmesek ayrı bir dert!"

"Sen değil miydin kaç yüz yıldır zır zır zırlayan! Gülebildiğini unutturmasaydın da biz de şaşırmasaydık. Allah, Allah!.." diye karşılık verdi Emir, yarı sinirli bir tavırla.

"Tamam, bundan sonra sırtımı çevirip gizli gizli güler, sonra gülmem bitince dönerim aranıza!" dedim yine sırıtarak. İstemesem de yüzümde saçma sapan bir sırıtış vardı. Sigaramdan soluduğum ilk nefesi dışarıya bırakırken, "Harbi, kafayı mı yiyorum acaba lan?" diye sesli düşündüm. "Normal zamanda bile bu kadar gülmezdim ben!"

"Minicik olayı dünyanın sonuymuş gibi yaşarsanız, kafayı da yersiniz, boku da!" diye söylendi Beren. "Ay, vallahi şaşırıyorum sizin bu inadınıza! Ben olsam çoktan öpüşür barışırdım!"

"Barış benimle Beren!" deyip dudaklarını uzattı Emir.

Beren keyifle gülerken, fazla sert olmayacak şekilde Emir'in yanağına bir tokat attı. Gözleri kapalı olduğu için tokat yanağında patlayana kadar haberi olmadığından irkilmişti korkuyla.

"Ne oluyor ya?" diye sordu elini yanağına götürürken. "İki kere küstüm, hadi bakalım!" deyip kollarını göğsünde birleştirerek arkasına yaslandı. "Ama sevgili indirimi yapabilirim. Gel tek öpücükte anlaşalım!" Pis pis sırıtarak yeniden uzandı Beren'e doğru.

"Kudurdun he sabah sabah!" deyip itti Emir'i Beren. "Deli mi ne!"

"Aşk olsun!" Emir yeniden arkasına yaslandı. "Evde sevgilimiz dururken sokaktan adam mı toplayalım sabah öpücüğü için?" diye homurdanışına kahkahayla karşılık verdi Beren.

"Ay, Emir! Allah aşkına yapsana öyle bir şey. Keyifle izlerim!" Gülmeye devam ediyordu hâlâ.

"Neyi?" Emir'in kaşları çatılmıştı öfkeyle.

"Sokaktan adam toplayıp kendini öptürmeni!" Aklında canlandırmış olmalı ki gülüşü daha da şiddetlendi. "Bir an hayal ettim!"

"Elin herifleri sevgilinizi emiklese hoşunuza mı giderdi Beren Hanım?" Daha da çatıldı kaşları. Öfkesinin gerçek olmadığını biliyorduk hepimiz. Çoğu zaman nasılsa, yine çocuk gibi atışmalarına seyirci olduğum bir sabaha açmıştım gözlerimi. Günler önce şu atışma karşısında kulaklarımı kapatıp evi terk etmeyi isteyecek haldeyken, şimdi keyifle izliyor, yer yer söylenenlere gülüyordum.

"Yani..." Birkaç saniye durup sanki vereceği cevabı tartıyormuş gibi düşünceli bir ifadeye büründü Beren. "Pek hoş bir görüntü ortaya çıkmazdı ama farklı deneyim tabii..." Emir'in çenesindeki kasların hareketlendiğini

görünce, saçlarına hızlıca çekidüzen vermeye çabalayıp oturduğu yerden kalktı. "Aman benim sevgilim sinirlenmiş mi?" Tekli koltuğa çökmüş olan Emir'in yanına gidip, koltuğun kenarına oturdu. "Gel..." Elleriyle Emir'in başını tutup kendine doğru çekti ve göğsüne yasladı başını. "Yerim seni ulan!" Aniden sevgiyle dolup taşmıştı Beren; Emir'i mıncıklayışından da görüldüğü üzere...

Öksürdüm birkaç kere, gürültülü bir şekilde. "Odadan çıkmalı mıyım?" diye sordum biten sigarayı kül tablasına bastırarak söndürürken.

Beren utanarak Emir'i bırakıp geriye çekilirken, beyaz tenli olduğundan saniyeler içinde yanaklarının kızarması belli olmuştu.

"Neyse, ben gidip bir elimi yüzümü yıkayayım!" dedim imalı imalı. Oturduğum yerden kalktıktan sonra açılan karnımı kapattım tişörtümü uçlarından çekiştirerek. Hâlâ uyku sersemi olduğum için miskin ve sersem gibi atıyordum adımlarımı.

"Ya Çınar!" deyip elini yüzüne kapattı Beren, utanç içinde.

Neşeli bir kahkaha daha attım. "Tamam tamam, kapattım gözlerimi, hadi bakmıyorum!" Kıkırdayarak ilerledim kapıya doğru.

"Hepsi senin yüzünden!" Beren'in yarı utangaç yarı öfkeli çıkan sesi ilişti kulağıma. Odadan henüz yeni çıktığımdan, konuştuklarını rahatlıkla duyabiliyordum.

Emir acıyla küçük bir çığlık attı önce. Sesinde duyduğum acı yüzünden istemsizce yüzümü buruştursam da gülmeden edemedim. "Ben ne yaptım ya?" diye sordu, muhtemelen hâlâ canı acıyordu.

"Kırkından sonra azanlar gibi sırnaşırsan çocuğun önünde..." Aynı acılı feryadı yeniden duydum.

"Beren!" diye seslendim, arkadaşımın çektiği acıya daha fazla kayıtsız kalamayarak.

Cevap gecikmedi. "Efendim Çınarcığım?"

"Lime lime ettin çocuğu, yazık!" Gülmeme engel olamadığımdan söyleyeceğimi tamamlayamadım. "Benlik bir sorun yok. Ev sizin, ilişki sizin... Dilediğinizce yaşamakta özgürsünüz!"

"Bak gördün mü?" diye hesap sordu Emir, söylediklerimden cesaret alarak.

"Konuşma sen!"

"Dur ya, ne yapıyorsun?" Yeni bir ataktan kurtulan Emir gülmeye başladı; muhtemelen sinirleri bozulduğu için. "Gel buraya!" Beren aniden çığlık attı gülmeyle karışık.

"Ya! Bırak beni..." Gülüyordu hâlâ. Sonrasını duymadım. Elimi yüzümü yıkamak üzere banyoya girip kapıyı kapattım.

ꕥ

Beren gülmeyi kesip Emir'in de susmasını sağlayarak, birkaç dakika kulak kesildi sessizliğe. İstediği sessizliğe hâkim olduğunu anlayınca da hızlıca Emir'e döndü. Tekli koltukta boğuşuyorlardı, oturuşunu düzeltmekle zaman kaybetmemek için o halde konuşmaya başladı.

"Emir!" Ciddiyete bürünmüştü saniyeler içinde. Emir ise hâlâ sırıtıyor, boğuşmaya yelteniyordu. "Dur iki dakika, sırnaşma!"

"Ne oldu?" diye sordu Emir başını geriye çekip, Beren'in yüzündeki ciddi ifadeyi incelerken.

"Bak şimdi, sana bir görev vereceğim, yapmama gibi bir lüksün yok!" Otoriter duruşu, ses tonu, Emir'i iyice merak ettirmişti.

"Söyle bakalım." Dirseğini koltuğun kenarına dayayıp duruşunu daha rahat bir hale getirdi. Koltukta biraz daha yer

açılınca, Beren de zorlayarak tam anlamıyla Emir'in yanına oturdu. "Bakalım başımıza neler gelecek yine!"

"Bak şimdi..." Konuşmaya başlamadan önce kapıya doğru baktı son bir kez, Çınar'ın gelmediğinden emin olmak için.

"Baktım!"

"Ciddi ol ya!" diye kızdı Beren.

"Tamam, tamam!" Elini yanaklarına bastırarak gülüşünü kaybetti önce. Ciddi tavır takındıktan sonra da "Seni dinliyorum!" dedi.

"Ne zamandır bu ânı kolluyordum. Nasıl yaparım diye düşünürken istediğim fırsatı Çınar vermiş oldu bugün bana!" Sevinçle parladı gözleri.

"Ne fırsatı?"

"Dur, anlatıyorum işte!" Yeniden kontrol etti Çınar'ın gelip gelmediğini. "Ne yapacağım biliyor musun?" Derin bir nefes doldururken ciğerlerine, sanki heyecan yaratmaya çalışırmış gibi sessiz kaldı kısa bir süre. "Çınar'la Balın'ı bir araya getireceğim!"

Emir'in şaşkınlıktan gözleri kocaman açılırken, "Ne?" diye bağırdı refleks olarak.

Beren işaret parmağını dudaklarına bastırdı. "Sessiz ol, bağırma!"

"Neden böyle bir şey yapıyorsun Beren?" Sinirlenmişti Emir. "Kafayı mı yedin sen? Bilmiyor musun tepkilerini?"

"Biliyorum!"

"Ee? Zorun ne o zaman? Doğru düzgün otur oturduğun yerde, bulaşma hiçbir şeye!" Öfkeyle gerildi çenesi.

"Kızma hemen ya!" Sinirlendiği için başını çevirmişti Emir biraz önce. Beren tek eliyle Emir'in yanaklarını sıkıp başını kendisinden tarafa doğrulttu güçlükle.

"Neye kızmayayım Beren? Sana ne insanların özelinden? Sana mı düştü tasası! Burnunu sokma her şeye!" Emir'in bu tepkisine sinirlenmeye başlıyordu Beren ama herhangi bir karşı tepki vermeye çekiniyordu çünkü biliyordu ki sinirlenmekte haklıydı Emir şu an.

"Ben keyfimden mi yapıyorum?" Beren de yükselmişti istemeden de olsa.

"Neyden yapıyorsun? Dünyayı kurtarmak için mi?"

"Saçmalıyorsun!"

"Asıl sen saçmalıyorsun Beren!"

"Ben arkadaşlarımız için çaba içinde, sen ise böylesine duyarsız davranırken, ben mi saçmalıyor oluyorum? Sen de biliyorsun birbirleri için ne kadar özel olduklarını. Ayrı kalmalarını, kırgın olmalarını nasıl kabul edebiliyorsun?" Sinirlendiği için o an Emir'le sıkış tepiş oturmak istemedi ve doğrulup yeniden koltuğun kenarına oturdu. "Ben kabul edemiyorum, kusura bakma!"

"İyi de bunu onlar istemiyor hayatım, neden anlamıyorsun?"

"Emin misin?" diye sordu Beren imalı imalı.

"Evet!"

"Balın öyle demiyor ama!" Buluştuklarını daha fazla saklamasına gerek kalmadığını düşünüyordu.

"Ne diyor Balın?" Sorgulayıcı bakışlar eşliğinde kıstı gözlerini. "Hem sen ne ara görüştün onunla?"

"Ne ara görüştüysem görüştüm!" diye tersledi Beren. "Konumuz o mu?" Yüzünde kendisini rahatsız eden saçlarını geriye attı. "Balın Çınar'la bir araya gelmek istiyor. Anlatacakları varmış!"

"Ne anlatacakmış?"

"Nereden bileyim!" Beren kapıya baktı tekrardan. Duyulan su sesinden dolayı Çınar'ın duş aldığını anlamış, biraz daha rahatlamıştı.

"Nasıl yapacağız peki?" Emir daha fazla direnmenin yersiz olduğunu kabul etmişti sonunda. Beren'e kızma sebebi başkaydı zaten. Kendisi de istiyordu eskisi gibi olmalarını. Yine dördünün de bir arada olduğu... Onun yanı sıra ikisi arasındaki arkadaşlığın ne denli özel olduğunu biliyordu; ve Çınar... Onun Balın'a olan sevgisi... Bu konuda endişeliydi biraz. Kendinden biliyordu çünkü sevdiği kişiye yakın olmanın ne demek olduğunu. Tuhaftı sevmek. Sevdiğin kişiye itiraf edemediğin her an boğuluyordun. Yanında olsan ayrı yanıyordu canın, uzağında olsan apayrı... Her iki türlüsünün de acı verdiğinden emindi ama. Bunu yaşamıştı çünkü iki yıl boyunca. Beren'den uzak geçirdiği koca iki yıl; ve yanında başka bir adam. Elini tutan, her gün gözlerinin içine bakan, kalbine sahip olan başka bir adam... Geçmiş bile olsa delirtiyordu bu düşünceler onu.

Çınar da bunu yaşıyordu işte şimdi. Uzak kaldığı her an canı yanıyordu. Araları düzeldiğindeyse gözlerinin içine bakıp da gerçek hislerini itiraf edemediği her gün daha çok yanacaktı canı. Daha fazla boğulacaktı hislerinde...

"Burayı iyi dinle!" Beren'in sesi alıkoymuştu Emir'i düşüncelerden. "Dinliyor musun?"

Emir oflayarak Beren'e döndü. Onunla birlikte hareket etmeyi kabul etmişti etmesine ama içinde bir yerlerde kol gezen bir huzursuzluk vardı. Çınar'ın vereceği tepkiyi düşündükçe vazgeçmek geliyordu içinden. Ne dese haklı olacaktı ve muhtemelen gazabına uğrayacaklardı ama iş işten geçmişti artık, şu an geri vazgeçtiğini söylese, Beren'in dilinden kurtuluşu olmayacağını biliyordu ve bu... Sanırım en kötüsüydü!

İki ateş arasında kalmanın gerginliğiyle başını sallayarak dikkat kesildi Emir. "Anlat hadi, dinliyorum!"

"Çınar duştan çıktığında, neşesinin yerinde olduğunu bahane ederek evde oturmanın gereksiz olduğunu söyleyeceksin. Dışarıya çıkıp bir şeyler yapmayı teklif edeceksin ona."

"Ya kabul etmezse?"

"Eder eder... Baksana keyfi yerinde gayet!" Olumsuz ihtimalleri düşünmek bile istemiyordu Beren çünkü bu durumdan sıkılmıştı artık. Kişiliğinden kaynaklı olarak sevdiği insanlarla küs kalamazdı asla, bu yüzden çevresinde birbirine kırgın insanların olmasına tahammül edemiyordu. Üzülüyordu içten içe.

"Sonra?"

"Sonra, gittiğiniz yerden devam edeceğiz; oturduğunuz masadan kalkacaksın ben sana haber ettiğimde. Tuvalete veya herhangi bir yere... Bir bahaneyle Çınar'ın yanından ayrılacaksın işte!"

Sonrasında olacakları tahmin eden Emir, Beren'in sözünü kesip planın geri kalanını tahmin ettiği kadarıyla anlatmaya başladı. "Sonra da ben geri dönmeyeceğim ve benim yerime Balın gidecek?"

"Aynen öyle!" Memnuniyetle gülümsedi Beren. Her şeyin yoluna gireceğini, eski hayatlarına geri döneceklerini düşünmek bile heyecanlanmasına yetiyordu çünkü.

"Çınar da Balın emrivaki yaptığı için mecburen oturup onu dinlemek zorunda kalacak, öyle mi?

"Evet!" Normalden yüksek bir sesle verdi cevabını, aniden heyecana kapılıp.

"Nereden biliyorsun peki?"

"Olumsuz düşünme Emir!" diye kızdı yeniden. "İyi düşün iyi olsun!"

"İyi bakalım!" deyip kabullendi planı. "Kellemizi uçurtacaksın ama işler yoluna girecekse katlanırız, sorun yok!"

"Ay, evet ya!" dediğinde, biraz önceki tavır ve öfkesinden eser kalmamıştı şimdi. "Her şey yoluna girecek, ben inanıyorum. Çok güzel olacak!"

"Umarım..." Beren kadar emin olamıyordu Emir çünkü Beren için olay; belirli sebepler yüzünden birbirine kırılmış iki arkadaştan ibaretti. Detayları bilmediği için belki de bu kadar kolay olacağını sanıyordu; ama... Beren'in düşündüğü kadar kolay olmayacağını biliyordu Emir. Tek dileği, olayların iyice sarpa sarmamasıydı.

Havluyla saçlarımı kurulayarak girdim salona. Ne kadar aç olduğumu, kapının eşiğindeyken karnımdan gelen gürültüyü işitmemle anlamıştım. Sanki duş alınca daha da hafiflemiş gibiydim. Dışarıdan şu halimi gören birisinin, aylardır yaşadığım depresyona inanmasına imkân yoktu. Ben dahi inanamıyorken hem de...

"Karnı aç olan bir ben miyim?" diye sorarak girdim içeriye. Duşa girmeden önce bıraktığım çift ile şimdi karşımda duran çiftin alakası yoktu. "Hayırdır, şaka kakaya mı döndü?" diye sordum salonun ortasında dikilip saçlarımı havluyla kurulamaya devam ederken. "Bu ne hâl yahu?"

"Bir sorun yok!" diye karşılık verdi Emir.

Hemen ardından Beren atıldı. "Aynen canım, ne sorun olacak durduk yere!" diye destekledi Emir'in söylediğini.

"İyi bakalım..." Fazla üstelemeye gerek duymayıp her zamanki yerime geçip oturdum.

"Ne yapsak ya, çıkıp dışarıda güzel bir kahvaltı mı etsek?"

"Ne?" diye küçük bir çığlık attı Beren.

Aniden gelen bu tepki karşısında irkilmemek elde değildi. Şaşkınlık içinde Beren'e baktım. "Ne ne, Beren?" diye

sordum anlam veremediğim bu aşırı tepki karşısında. "Hamileyim mi dedim? Neye şaşırdın bu kadar?" Kaşlarımı kaldırdım sorgularcasına. "Alt tarafı kahvaltı edelim dedim yani..." Emir'e baktım gülerek.

Beren yine anlam veremeyeceğim bir gerginlikte oturduğu yerde kıpırdanıp öksürmeye başladı. "Şey canım..." dedi güçlükle fakat söyleyeceğini devam ettiremeyip sustu.

"Hem mutsuz hem ev kuşu oldun ne zamandır... Ondan bu şaşkınlığımız be abi!" diye açıkladı Emir durumu. "Ama bir gün hamile olduğunu açıklayacak olursan eğer... Böyle pat diye söyleme olur mu?" Kahkaha attı yaslandığı yerden doğrularak.

Benimle aynı anda Beren de gülmeye başladı.

Hemen yanımdaki yastığı boş anında Emir'e atıp tam on ikiden vurdum. Yüzünden yastığı çekip bacaklarıyla kolları arasına aldı. "İlla mevzu çıkaracaksın sabah sabah!" diye homurdandı sahte bir öfkeyle.

"Mevzunun ta kendisiyim oğlum ben!" Elindeki yastığı atmak için boş bir anımı kolladığına adım gibi emin olduğum için o açığı vermemeye çalışıyordum.

"Ay, hadi bırakın gevezeliği!" diyerek araya girdi Beren. "Açlıktan ölüyorum ben!"

"Ben de çok açım ya!" deyip elimi karnıma atmamla yastığı kafama yemem bir oldu.

Yastık kafamdan sekip yere düştüğünde, Emir'in kahkahaları doldurdu odayı. Sanki canım acımış gibi elimi kafama götürdükten sonra, "Şerefsiz!" diye homurdandım.

"Ben gidiyorum valla hazırlanmaya!" deyip bir anda kalktı yerinden Beren. "İster gelin ister gelmeyin. Tek başıma giderim, görürsünüz!" Bir şey söylememizi beklemeden salonun çıkışına doğru yürüdü seri adımlarla.

Emir de saniyeler içinde kalkıp Beren'in ardından salondan çıktı. Benim bir yere gitmeme gerek yoktu çünkü geldiğimden beri salon hem ortak alanımız hem de bazen özel odam niteliğindeydi. Önce Emir'in çıkarken kapatmayı unuttuğu kapıyı kapattım arkalarından, sonrasında da pantolonumu giyip üstüme de elime geçen ilk sweati geçirdim. Saçlarım kurumuştu ama dağınıktı. Şekillendirme gereği duymadan yanıma alacağım ceketi koltuğun üzerine koyduktan sonra sırt çantamın tek gözüne, hemen kenarda duran paketi, çakmağı ve telefonumu attım.

Tüm işimi hallettikten sonra kapıyı açıp girişinde kenarına omzumu yaslayarak, kendi odalarından çıkmalarını bekledim. Daha fazla bekletileceğimi düşünürken neyse ki yanılmıştım ve birkaç dakika içinde çıkmışlardı.

"Ben hazırım!" deyip el kaldırdım.

"O zaman çıkalım hadi!" diyerek koridorda en önde yürümeye başladı Beren. Kendisi ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın, parfümünün yoğun kokusu sanki dip dibeymişiz hissi veriyordu.

Geçmesi için Emir'in gözlerinin içine baktığım sırada o da kenara çekilip, "Önden buyurun Çınar Bey!" diyerek yol verdi.

"Teşekkür ederim Emir Bey! Bu ne centilmenlik böyle? Gözyaşlarıma engel olamayacağım, yapmayın lütfen!" Aynı sahte nezaketle karşılık verip koridorda yürümeye başladım.

Hemen arkamdan gelmeye başladı. "Aman efendim... Ne ağlaması, bugünkü neşeniz hiç gitmesin, daim olsun!" diyerek, ellerini omzuma koyup hafifçe sıktı. "Bırak artık karamsarlığı, sana gülmek yakışıyor kardeşim!"

"Kardeşim demeseydin, kısmetimde hareketlenme olduğunu düşünüp itirafını değerlendirmeye alacaktım!"

deyip sırıttım Beren'in ciddi olmayan kıskanç bakışlarına karşılık.

"Tüh ya!" deyip dizine vurdu. "Tek kelimeyle manita kaçırdık desene!"

"Aynen öyle!"

Ardı arkası gelmeyen boş konuşmalar eşliğinde zor da olsa evden çıkıp yürümeye başladık. Evleri çarşıda olduğundan dolayı biraz ilerledikten sonra birçok kafenin olduğu caddeye gelebileceğimizi biliyorduk. Hava da fena sayılmazdı, bu yüzden herhangi bir ulaşım aracına ihtiyaç duymadık.

Birkaç kafeyi geride bıraktıktan sonra Emir ve Beren'in isteği üzerine hem görünüş olarak güzel hem de pek fazla insanın olmadığı bir kafeye geçtik.

Birkaç adım ilerleyip tüm masaları görebileceğimiz bir noktada durarak, etrafa hızlıca göz gezdirip kendimize göre uygun olan masayı seçtikten sonra geçip oturduk. Genç bir kadın garson tarafından menüler verildi önümüze. Çalan şarkının sakin ritimde oluşu ve sesinin fazla açık olmayışı sebebiyle ayrı bir sevmiştim burayı. En azından, karşıdaki birine bir şeyler anlatırken bağırmaya gerek kalmıyordu.

Nihayet üçümüz de yemek istediklerimize ve içeceklerimize karar verdikten sonra el kaldırıp bize menüleri veren garsonu çağırdım yeniden.

Gülümseyerek siparişlerimizi tek tek söyledikten sonra biz bize kalmak için garsonun masadan uzaklaşmasını bekledik.

Öğlen olduğundan hepimizin açlığı da zirvedeydi, bu yüzdendi sanırım hiçbirimizin konuşmayışının nedeni.

Yaklaşık yarım saat geçmiş olmasına rağmen hâlâ kimseden çıt çıkmamıştı. Ortam güzeldi, müzik güzeldi ve hepsinden önemlisi insan azdı. Bu durumda konuşarak gürültü çıkarmayışımızın memnuniyetiyle geçirdiğim dakikaların ardından, nihayet siparişlerimiz de gelmişti.

Aynı sessizliği sürdürmeye devam ederek karınlarımızı doyurduktan birkaç dakika sonra Beren ağzını peçeteyle silerken, "Ben bir lavaboya gideyim ya!" diyerek masadan kalkmaya yeltendi fakat bunun için uçta oturduğundan dolayı önce Emir'in kalkması gerekiyordu.

Beren koltukta kendini yavaş yavaş kaydırarak kalktı ayağa. Tam masan ayrılacakken, "Dur ben de geleyim. Şey... Çişim geldi!" diyerek Emir de Beren'le birlikte gitti.

Onların yokluğunu fırsat bilerek ben de sigara içmek için kafenin açık alanına çıkmaya karar vermiştim. Aslında en başında dışarıda bir yere oturmak istemiştim fakat Beren'in mızmızlanması yüzünden kapalı tarafta oturmak zorunda kalmıştık.

Sigarayı içtikten sonra yeniden masaya dönmek üzere girdim içeriye. Bizimkilerin çoktan gelmiş olacağını düşünsem de masanın hâlâ boş olduğunu görünce yanıldığımı anlamıştım.

Eski yerime tekrardan geçip oturdum. Emir'le Beren yan yana oturduğundan, karşılarında tek başıma rahat rahat, dilediğimce oturma hakkına sahiptim. Yayılarak oturup telefonumla ilgilenmeye başladım.

Dakikalar geçmişse de hâlâ Emir'den de Beren'den de ses yoktu. Merak etmeye başlamıştım. Oturuşumu düzeltip doğrulurken, bir yandan da rehberde Emir'in adını aradım. Arama tuşuna bastıktan sonra kulağıma götürüp aramanın cevaplanmasını bekledim ama kaç kez çalmış olmasına rağmen açmamıştı.

Israrla sonuna kadar çaldırırken, adımın telaffuz edilmesi, telefonu kulağımdan çekmeme sebep oldu.

"Çınar!"

Sesin geldiği yöne başımı çevirdiğimde, telefon usulca kaydı kulağımdan. Bakışlarım hedeften ayrılmadan telefonu masanın üzerine bıraktım. Şaşkınlıktan ağzım açık kalmış, gözlerim iri iri olmuştu. Şaşkınlığımı gizlemek istemiştim o an fakat bu pek mümkün olmadı.

Tam gözlerimin içine bakarken, buruk bir tebessüm yüzünde yer etti ve hemen ardından birkaç adımla oturduğum masa ile arasındaki mesafeyi kapatıp tam karşıma oturdu. Benim yapabildiğim tek şey ise bu anları gözlerimle takip etmekten ibaretti.

Dördüncü Bölüm

Israrla sonuna kadar çaldırırken,
mesi, telefonu kulağımdan çekmem

"Çınar!"

Sesin geldiği yöne başımı çevirdi
kaydı kulağımdan. Bakışlarım hede
fonu masanın üzerine bıraktım. Şaş
kalmış, gözlerim iri iri olmuştu. Şaşk
temiştim o an fakat bu pek mümkü

Tam gözlerimin içine bakarken,
yüzünde yer etti ve hemen ardında
duğum masa ile arasındaki mesafeyi
oturdu. Benim yapabildiğim tek şey
rimle takip etmekten ibaretti.

Ebediyen mutlu olmak isterdi insan. Kederinin karşısında bile gülmeyi... Yarınları gülüşleriyle selamlamayı... Nefret ettiği insanlardan kendini, mutluluklarından ilmek ilmek ördüğü duvarlarıyla savunmayı...

Elbette bu da çoğu şey gibi insanın doyumsuzluğun bir yansımasıydı yalnızca; çünkü mutluluğun değerini bilmek için mutsuzluğu tatmak gerekirdi. Mutluluğa erişmek için mutsuzluktan geçmek... Ya seni mutsuz eden ne varsa onunla mücadele etmeyi öğrenir, sonunda mutluluğa ulaşırdın ya da mutsuzluğun keskin pençeleri arasında hapsolan bedeninin mutluluğa yabancılaşmasına şahit olur, çaresizlik içinde günden güne can verişini seyrederdin.

Mutluluğa hasret kalmıştı ruhum, bedenim. Gülüşlere yabancılaşmaya yüz tutmuştu dudaklarım. İçmiştim mutsuzluğun acı şerbetini aylarca ve artık hakkım olanı almak üzere harekete geçmiştim; çünkü bu kadarı yeterdi artık. Bundan sonrası haksızlıktı benliğime. Çözüm bulmak yerine mutsuzluğun kolları arasında debelenmeyi seçmiştim onca zamandır. Buna dur demem gerektiğini geç de olsa idrak ettiğim ilk gündü bugün. Bunun kolay olmayacağını biliyordum elbet fakat karşıma bu kadar çabuk pürüz çıkmasını beklemiyordum.

Gözlerimin içine bakan, yaşananların yükünü ve hüznünü taşıyan gözlerde görüp öğrenmiştim yapmam gerekeni.

Yeni sayfa açmaktı bulduğum çözüm. Peki bunu nasıl yapacağımı hiç düşünmüş müydüm? Hayır, düşünmemiştim. Ta ki şimdiye kadar. Yeni bir kitaba başlamak için eski kitapları bitirmem, kapatmam gerekirdi oysaki. Ben daha önümdekileri bitirip rafa kaldırmadan, önümdeki kitap yığını üzerine yeni bir kitap koyup, onda da açtığım yeni sayfada kendimi bulmaya çalışmıştım. Bu yüzdendi daha ilk satırlarda tökezleyişim.

Tökezlemiştim çünkü karşımda açtığım eski kitaplardan biri duruyordu şimdi. Yeni kitabımın üzerinde daha sayfaları toz tutmadan yeniden var olmuştu.

"Nasılsın?" Buğulu gözleri, pürüzlü sesi çekip almıştı beni, içinde bulunduğum düşüncelerin sarmaşıkları arasından.

Gözlerimi kırpıştırdım hızlıca. "İyiyim..." diye mırıldanabildim yalnızca. Boğazımdaki karıncalanma sesime de yansımıştı. "İyiyim..." Tekrar ettim bu kez daha net bir sesle. "Sen?"

"Ben de öyle..." Gözlerinde gördüklerim ile cevabı arasındaki çelişki bariz ortadaydı. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Buna hazır mıydım?

Kalp kırmak istemiyordum. Kırılmak istemiyordum. Okuduğum kitabın sayfalarının yıpranmasından nefret ederdim. Yırtılması ise benim de canımı yakardı.

Sadece başımı sallayarak cevap vermeyi seçip, usulca onayladım sorusunu.

"Ama..." Yutkundu usulca. "Biraz yürüyelim mi?" Elimde olsa tek kelime konuşmayı bile istemiyordum. Sevmezdim çünkü. Bir olay yaşadığımda o olayın üzerinden

biraz süre geçmesini isterdim. Pişmeliydi olay. Net bir şekilde görülecek hale gelmeliydi. Sinirler soğumalı, pişman olunacak şeylere mahal verecek dürtüler uykuya dalmalıydı.

Şu an ne sinirliydim ne de fevri hareket edebilecek durumda... Sakindim, fazlasıyla. Omuz silktim belli belirsiz. "Olur, fark etmez." Bakışlarıyla, masadan kalkmam için öncelik verdi bana.

Telefonumu aldıktan sonra çantamı da alıp kalktım oturduğum yerden. Benimle birlikte o da kalktı ve ben hızlıca kasaya gidip hesabı ödedikten sonra ayrıldık kafeden. Emir ve Beren'e haber etme gereği de duymamıştım, nasılsa çıktıklarında ararlardı.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum..." dediğinde, gözümün ucuyla ona baktım. Kollarını göğsünün altında kavuşturmuş, ağır adımlarla yanımda ilerliyordu. Bakışları dalgındı, yeri seyrediyordu.

"Nereden istersen başlayabilirsin. Dinlemeye hazırım!" diye karşılık verdim söyleyecek hiçbir şeyim yokmuş da sadece dinleyici olarak oradaymışım gibi.

Birkaç dakika boyunca sessiz kalmıştık. Ne konuda konuşacağımızı biliyor olsam da nasıl cümleler kurarak dile getireceğini bilmediğimden, istemeden de olsa geriliyordum.

"Pişman mıyım, değil miyim, bilmiyorum; olmalı mıyım?.." Duraklayıp yüzüme baktığında, karşıya bakmaya devam ettim. "Onu da bilmiyorum!" diye cevap verdi kendi kendine.

Mecbur kalmadıkça konuşmadan sadece dinlemeyi düşünüyordum. Belirli aralıklarla konuştukça daha da geriliyordum.

"Bir yanım her koşulda haklı olduğumu, hatta şu an burada olmamın bile yanlış olduğunu söylüyor; diğer yanım ise hislerime boyun eğip her şeye rağmen yanında olmam gerektiğini..." Yine bir sessizlik... "Aklım o kadar karışık ki! Kalbimin sesine kulak vererek geldim yanına."

"Orada olduğumu nereden biliyordun?" diye sordum merakıma yenik düşüp.

"Hiçbir yerden... Tesadüfen denk geldim." diye açıkladı. "Sen fark etmemişsindir tabii ama kaç dakika boyunca uzaktan baktım öylece, yanına gelip gelmemem gerektiğine karar vermeye çalışırken..."

"İyi yapmışsın..."

"Her neyse, konumuza dönelim." Yeniden bana bakmış olsa da karşıya bakmaya devam ettim. "Neden Çınar?" Aniden yönelttiği soru karşısında şaşkın şaşkın yüzüne bakmaktan alıkoyamadım kendimi. Neyi kastettiğini anlamak için bakmıştım. Konuyu biliyor olsam da lafları evirip çevirişi aklımı karıştırıyordu. "Söylediklerini hak ediyor muydum?"

"Aslında..." Açıklama yapmak için konuşmaya başladığımda, sarf edeceğim cümleleri dile getirmeden önce kafamın içinde toparlamam gerekiyordu, yoksa kırıcı bir şey söyleyip her şeyi elime yüzüme bulaştırabilirdim.

Konuşmama engel olup, "Banklardan birine oturalım mı?" diye sordu.

"Olur..."

Tuvaletlerin önünde buluştular Emir ve Beren. Planları tam da istedikleri gibi gidiyordu çünkü. Emir kafeden çıkıp uzakta durmak istemişse de Beren meraktan duramayacağını söyleyerek uzaktan izlemek için diretmişti.

Çınar'a görünmeden, pek göz önünde olmayacakları bir yere geçtiler kafede. Beren tuvaletten çıktıktan sonra Balın'a konumu atmıştı.

Yaklaşık on dakika geçmişti bile. Emir aylak aylak etrafına bakınırken, Beren'in bakışları kafenin kapısı ile Çınar'ın oturduğu masa arasında mekik dokuyordu.

Beren'in çığlığıyla sıçradı Emir. Yakın çevredekilerin birkaç saniyelik ilgi odağı haline gelseler de pek oralı olmadı insanlar, yeniden işleriyle uğraşmaya devam ettiler.

"Ne oldu?" diye sordu Emir, şaşkınlık içinde Beren'e bakarken.

Beren öfkeyle kısılan gözlerini hedefinden bir an bile ayırmıyor, göz bile kırpmıyordu. "Ay, sıçacağım ya bu kızın ağzına!" Öfkeyle dişlerini sıktı Beren.

"Ne oldu aşkım, geldi mi Balın?" Beren'in bakışlarını takip ederek baktığı yöne çevirdi bakışlarını.

"O ne lan?" Dehşete düşmüş gibi görünüyordu Emir. "Hazal mı o?" Gözlerini kırptı hızlıca, sanki gördüklerinin gerçekliğine inanmıyormuş gibi. "Vallahi o!" Kaşları çatıldı istemsizce. "Bunun ne işi var burada?"

"Ya gerçekten nereden çıktı bu Allah'ın belası ya!" Elini alnına koyup derin bir nefes soludu, öfkesini biraz olsun yatıştırabilmek için. "Sinirden ağlayacağım şu an, cidden!"

"Hay ben böyle işin!" Öfkeyle cıkladı birkaç kez Emir. "Hadi bakalım, sürpriz yumurtadan bok çıktı! Peki şimdi ne yapacağız?"

"Dur!" Estetik durması için koyulan iri ağaç figürünün arkasına daha da sokularak izlemeye devam etti. "Delireceğim, ne konuşuyor bunlar ya?"

"Gitsek mi?"

"Bilmiyorum..." İkisi de bakışlarını, onların üzerinden bir an olsun ayırmıyorlardı.

"Hani ayrılmıştı bunlar!"

"Öyle zaten..." diye yanıtladı Emir.

"Ne halt ediyor o zaman bu geri zekâlı kız!"

"Bilmiyorum ki ya!" Ofladı Emir. "Oha!" diye aniden bağırınca, irkildi Beren korkuyla.

"Ne bağırıyorsun?"

"Kızım, Balın gelecek, Balın!"

"Oha!" diye küçük bir çığlık attı Beren. "Unuttum ben onu! Allah'ım, kafayı yiyeceğim!" Ellerini yüzüne kapattı.

"Ne duruyorsun, ara haber et çabuk."

Beren alelacele telefonunu çıkardı. "Ne diyeceğim şimdi ben kıza? Sesindeki mutluluğu duysaydın... Yıkılacak şimdi!" Son aradığı kişiler listesinde ismine geldi. "Sinirden delirecek, eminim!"

"Lan!" Yeniden bağırdı Emir hayretle.

Beren sinirden titreyen elleri arasında telefonu sıkıp başını kaldırdı. Önce Emir'e bakıp, "Ne oldu yine?" diye sordu ve hemen ardından cevap beklemeden Çınar'ın oturduğu masaya çevirdi bakışlarını. "Yuh! Nereye gidiyor bunlar?" İkisi de dehşetle izlediler karşılarındaki kısa filmi. Beklenmedik misafir çıkageldi önce. Başrolün karşısına dikildi ve şimdi alıp onu gidiyor... Yan karakterlerin payına da ancak çaresizlik içinde izlemek düşmüştü. "Emir, bir şey yapmamız lazım." derken, tek eliyle tuttuğu kolunu sarstı Emir'in.

"Yapacak hiçbir şey yok Beren!" diyerek, kolunu Beren'in elinden kurtardı tek hamleyle. "Şimdi yapabileceğin tek şey, arayıp Balın'a haber etmek..."

Çaresizlikle büzüldü yüzü. Elleri hâlâ titriyordu. Telefonu kulağına götürüp açılmasını beklerken, Çınar ve Hazal çoktan ayrılmışlardı kafeden.

"Efendim, tatlım?" diye açtı Balın telefonu. Sesindeki mutluluğa ihanet edeceği için içi içini yiyordu Beren'in. Nasıl yapardı bunu... Uzun süredir arkadaşının mutluluğu için debelenirken ve şu an onun mutluluğunun ne denli büyük olduğunu biliyorken... Kendi elleriyle nasıl yok ederdi?

"Ba... Balın!" Kül rengine dönmüştü Beren'in yüzü. Sesindeki gerginlikten anlamıştı Balın, bir şeylerin yolunda gitmediğini.

"Bir sorun mu oldu Beren?" diye sordu, donuk bir sesle.

"Şey..." Nasıl söylemesi gerektiğini bilmiyordu. "Balın!.." Ağlamaklı olmuştu sesi. Kendisinin yapamayacağını anlayınca, Emir'e uzattı telefonu.

"Alo?"

"Beren!"

Beren yukarıya baktı ağlamamak için. Ağlarsa hem sinirden hem de arkadaşı için üzüldüğünden ağlayacaktı. "Sen söyle..." dedi titreyen sesiyle. "Ben söyleyemem!"

"Ya konuşsanıza!" Balın'ın sesi de endişe doluydu artık.

"Alo, Balın?"

"Emir, sen misin?"

Emir büyükçe yutkundu. "Benim!" Usulca öksürdü birkaç kere. "Balın sana bir şey söyleyeceğim ama sakin kalman gerekiyor!"

"Meraktan delirtmeyin insanı! Söyleyin ne oldu?" Sesinde duyulan endişe, yerini öfkeye bırakmıştı artık.

"Çınar'ı yalnız bıraktığımız sırada..." Yeniden yutkundu çünkü boğazında konuşmasına engel olan, onu rahatsız eden bir pürüz var gibi hissediyordu.

"Ee?"

"O sırada Hazal gördü Çınar'ı..."

"Nasıl? Ayrılmadı mı onlar?" Öfkeyle dişlerini sıktı Balın.

"Evet ama... Tuhaf bir şekilde Hazal yanına gitti. Sonra..." Alt dudağının kenarını ısırdı Emir.

"Sonra ne?"

"Biraz önce kafeden ayrıldılar birlikte." Cevap vermedi Balın. Birkaç saniye sessizliği dinleyerek karşılık gelmesini bekledi Emir fakat beklediği gibi olmayınca, konuşmaya devam etti. "Ama üzülme. Başka bir yol bulup bir araya gelmenizi sağlayacağız, tamam mı?" Yine ses gelmedi karşıdan. "Balın?"

"Efendim?" Sesi titrer gibi çıkmıştı veya Emir öyle duyduğunu sanmıştı, emin değildi.

"Üzme kendini, tamam mı? Halledeceğiz, emin ol!" İstemeyerek girdiği bu işte artık bir sona varmaya mecbur kalmıştı Emir. Beren'e bağırıp çağırarak bir şekilde bu buluşturma fikrinden vazgeçirebilirdi ama artık kırık olan taraflardan birine, Balın'a verilmiş bir sözü vardı. Bunun yanı sıra Balın'ın üzüntüsünü öyle net hissetmişti ki... Bu buluşmanın gerçekleşmesini artık kendisi de istiyordu.

Birkaç bankı geride bırakıp yürümeye devam ettik. Ta ki boş bir bank bulana kadar...

"Burası iyi mi?" diye sorup bakışlarımı Hazal'a çevirdim.

"İyi..." deyip oturdu bir ucuna. Pek yakın olmayacak şekilde diğer ucuna oturup tek bacağımı altıma alarak, yönümü biraz Hazal'a dönük şekilde tutarak oturdum.

Birkaç dakika içinde konuya gireceğini bildiğim için sessiz kalarak beklemeyi tercih ettim ki o sırada tam da beklediğim gibi oldu. "Neden bu halde olduğumuzu sormuştum..." Oturuşunu yavaşça kaydırıp bana doğru döndü.

"Bir yerde bu hale geleceğimizi biliyordum aslında... En başından beri!" diye dürüstçe itiraf ettim. Fazla dürüst olmuştum sanırım, bakışlarını kaçırdı.

"Bunların olacağını bile bile mi benimle birlikte oldun?" diye sorduğunda, alaycı bir tavırla kaşlarımı kaldırmak geçse de içimden, kendime hâkim olup tepkisiz kaldım.

"Biraz saçma bir yaklaşım olmadı mı bu sence de?" diye sordum yine de tek kaşımı hafifçe kaldırarak.

"Neden?"

"Çünkü senin söylediğine göre hareket edersek, bir gün öleceğimizi bildiğimiz halde yaşamamızın gereksiz olduğu sonucuna varırız ki bu saçmalık değil de ne?" Sakin kalmaya çalışarak gereken açıklamayı yaptım.

"Ama..."

"Aması yok ki Hazal bunun. Biz birlikte mutlu anlar yaşadık ama anlar sadece... Geleceği düşünerek adım atmadık hiçbir zaman!" dedikten sonra söylediklerimde fark ettiğim eksikliği tamamlamak üzere devam ettim konuşmaya. "En azından ben öyle yaptım ve yapılması gerekenin de bu olması lazım, kabul etsen de etmesen de!"

Gözleri daha da buğulandı. Ağlamaması için dua ettim içimden çünkü karşımda birinin ağlamasına dayanamazdım. Karşımdakinin ağlamasıyla ağlayan biri değildim ama yine de ağladığı takdirde dilediğimce konuşup net cevaplar veremezdim.

"Gerçekten sevdiğini düşünüyordum..." diyerek konuyu saptırmaya çalışması sinirlenmeme sebep olsa da hâlâ sakinliğimi korumaya... Daha doğrusu sakinmişim gibi görünmeye devam etmeye çalışıyordum.

"Ne alakası var şimdi bunun?"

"Bu kadar kolay vazgeçmenin başka açıklaması olamaz Çınar!.." Gözlerimin içine bakmıyordu konuşurken. Bu benim için iyiydi aslında çünkü itiraf etmem gerekirse, Hazal'ın gözlerinde anlam veremediğim bir derinlik vardı. Baktığımda hipnoz edilmiş gibi söyleyeceklerimi toparlayamıyor, söylemek istediklerimin çoğunu söyleyemiyordum. "Hiç suçum yokken... Hak etmediğim bir sürü laf işittim." Dudaklarını birbirine bastırdı, muhtemelen ağlamamak için. "Hiçbiri senin yaptığın kadar acıtmadı canımı..."

"Ben... Ne yaptım?"

"Vazgeçtin!" Karşıma çıktığı andan beri ilk kez bu kadar net çıkmıştı sesi. Her şeyi açıklayabilirdim ona ama bunu nasıl açıklayabilirdim ki?

Ne diyebilirdim?

Ona olan sevgimin çocukluk anılarımda gömülü kaldığını, onunla bir ilişkiye başlamamın tek sebebinin Balın'a olan öfkemden kaynaklandığını ve... En kötüsü, beklediği hislerin, bende Balın'a karşı var olduğunu mu söyleyecektim ona? Bunu yapmam için bir vicdanımın olmaması gerekmez miydi; çünkü ... çünkü bu kadar acımasız olamazdım, imkânı yoktu.

"Balın'la yeniden bir araya mı geldiniz?" diye yeni bir soru yönlendirdiğinde, bu kez birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk.

"Hayır!" dedim net bir şekilde. "Balın'ın dolduruşuna geldiğim için mi sana adım atmadığımı düşünüyorsun?" Cevap vermeyişini, öyle düşündüğünü kabul ediyormuş gibi varsayarak devam ettim konuşmaya. "Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün Hazal?" Yine cevap gelmedi. Gerek yoktu zaten, söyleyeceklerim belliydi. "Dinle o zaman!" Bakışları yeniden bana döndü. "Eğer bu düşündüğün gibi olsaydı,

şu an bu bankta oturup bu konuşmayı yapıyor olmazdık çünkü eğer ben Balın'ı dinliyor, onun laflarıyla hareket ediyor olsaydım, seninle hiç tanışmamış olurduk muhtemelen. Neden biliyor musun?.. Biliyorsun gerçi Balın'ın senin hakkındaki düşüncelerini."

"Biliyorum!"

"Balın'a rağmen seninle iletişim halinde oldum her zaman, hatta... Bir ilişkiye başladık. Bunu nasıl düşünürsün? Ben başkasının aklının çobanlığıyla hareket edecek birisi miyim?"

"Değilsin..."

"O zaman bunu değil düşünmek, aklının ucundan bile geçirmemen gerekirdi Hazal! Bu düşüncen bile şu an olduğumuz noktanın ne kadar doğru bir yer olduğunu gösterir." Çenesinin titrediğini gördüm. Yeniden bastırdı dudaklarını, bu kez daha fazla baskı uygulayarak.

"Özür dilerim..." diye mırıldandı başını iyice önüne eğerek.

Bir dakikaya yakın bir süre cevap vermeyip durdum öylece. Sonrasında usulca çenesinden tutup başını kaldırdım ve yüzünü kendime çevirdim. "Eğme başını!" Gözlerinin içine baktım. "Ne kırılmanı isterim ne de kırılmayı. Sadece..." Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. "Sadece... Şu an doğru yerdeyiz Hazal!" Başını eğmek istedi yeniden ama hâlâ çenesinden tutan elim buna engel oldu. "Ben anladım... Sen de anlamalısın ki; sen ve ben iken güzeliz, biz olduğumuzda pek olmuyoruz!" O an esen rüzgâr, hayran olduğum sarı saçlarını yüzüne savuşturdu. Kapanan yüzünün bir an ağlamak üzere kasıldığını, çenesini tutan parmak uçlarımda hissedip gerilsem de gözyaşlarını zapt edebilmişti yeniden.

"Kararlısın?" Usulca gözlerimi yumarak cevap verdim bu kez.

"O gün telefonda biraz ağır konuşmuş olabilirim ama... Balın gerçekten benim için çok özel bir yere sahip Hazal, senden bunu anlamanı bekliyorum çünkü sen o olgunlukta bir kızsın, biliyorum!" Bu kez dudaklarını birbirine bastıran kişi bendim. Hazal'ın karşımda üzüntüsünü gizlemek için böylesine çırpınması canımı acıtıyordu çünkü. "Hoş, artık Balın da yok ama... Sanırım sorun sende de değil!" Elimi çekip bakışlarımı Hazal'dan çevirdim. "Sorun bende... Yalnızlığa duyduğum ihtiyaçta..."

"Yaşadığım her gün çok özeldi seninle!" Parmak uçlarıyla, gözyaşı akmamış olsa da gözlerinin altını sildi. "Her an güzel, unutulmazdı benim için." Usulca kıvrıldı dudaklarının kenarı. "Çünkü sen... Benim için unutamayacağım kadar özel bir adamsın!"

"Hazal!.." Dizimin üzerindeki elimin üzerine koydu elini.

"Açıklama yapmana gerek yok artık. Her şey yeterince net!" Yüzüne savrulan saçlarını elleriyle geriye tarayarak kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sadece..." Söylemekte tereddüt etmiş olmalıydı ki susup kısa bir süre tanıdı kendine, düşünebilmek için. "Sadece senden son bir şey isteyeceğim!"

"Tabii, ne istersen!" diye hızlıca cevap verdim hiç beklemeden.

"Sana veda etmeme izin verir misin?" Buruk bir tebessümün süslediği yüzü, insanı aldığı karardan caydıracak kadar kusursuz ve masum görünüyordu.

Belli belirsiz başımı salladım. "Elbette!"

Gülümsemesi daha da yayıldı yüzünde. Elimin üzerindeki elini çekerken, bakışlarım hâlâ kızardığı için mavisi iyice ön plana çıkan gözlerindeydi. Normal zamanda bile

derin bakan gözleri şimdi birer uçurum gibiydiler. Ardında ne olduğu belli olmayan, uçsuz bucaksız bir uçurum...

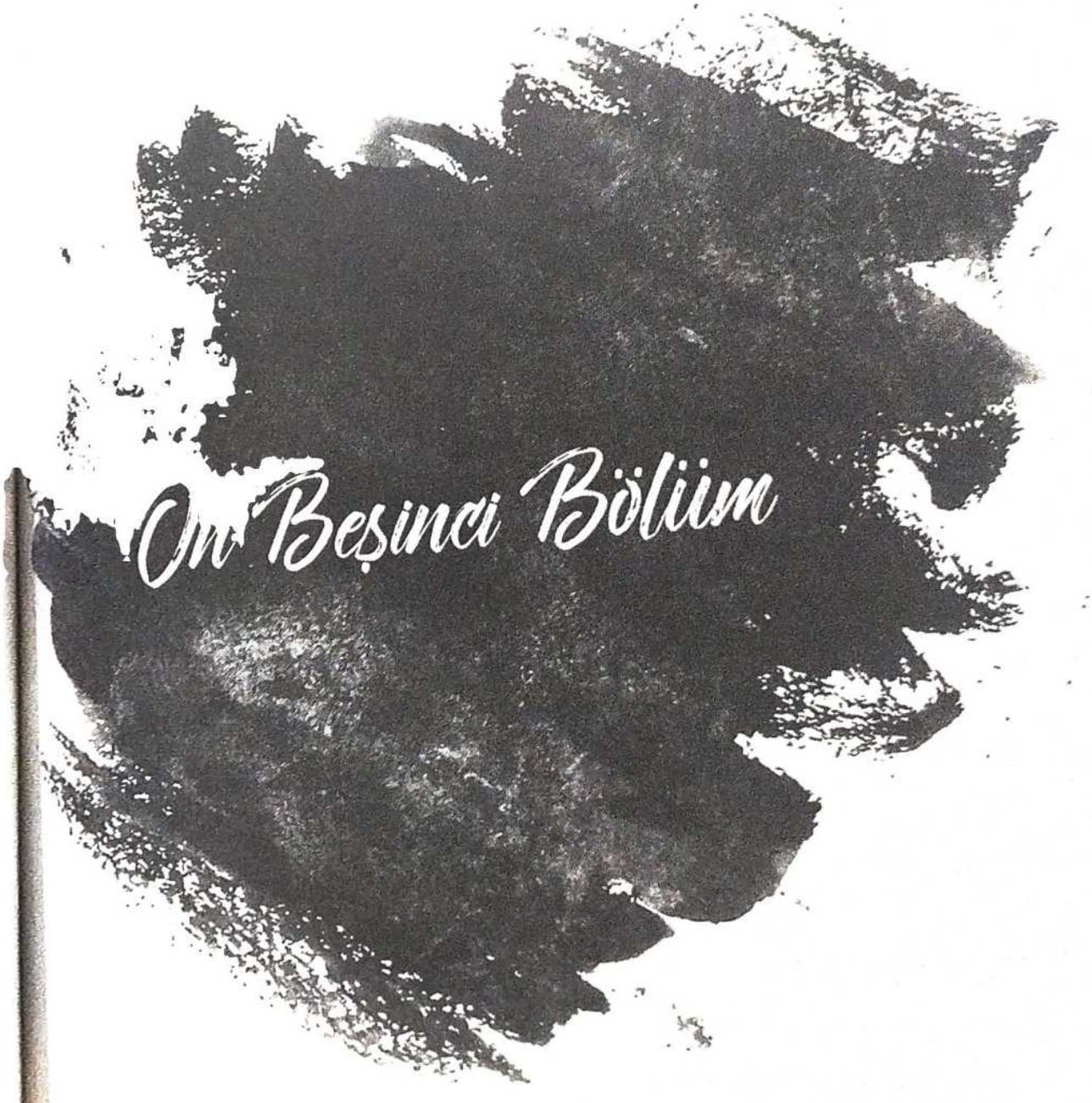
Eli ağır ağır kaydı yukarıya doğru. Boynum ile çenem arasına ilişti, havanın soğukluğundan ya da muhtemelen yaşadığı üzüntünün verdiği donukluktan elleri soğuktu. Çok soğuk...

Vücuduma yayılan ürpertiyi yok saymaya çalışarak durdum öylece. Usulca yaklaştığını hissetmeye başladım. Aramızdaki kısacık mesafenin kapanmasının dakikalara nasıl yayıldığına şahit oldum...

En nihayetinde elinin aksine neredeyse alev almak üzere olan dudakları, gerilmiş dudaklarımın üzerine kapandılar yavaşça. Bu, şehvetin dışavurumu değildi. Bu, dürtülerin yönlendirmesi değildi. Bu bir gidişti. Bir veda... Kalbe rağmen sevgiliden geçişti... Vazgeçiş!

Mavi gözleri kapandı, bir ayrılışa şahit olmamak için. Yeniden aralandığında ise artık direnmek yoktu. Kalbi, şu andan itibaren düştüğü acıyla biraz daha yanabilmek için, her gün küllerinden yeniden doğmaya mahkûm edilmişken, gözyaşları özgürlüğe attılar adımlarını.

Önce dudaklar veda etti... Ardından gözler. En nihayetinde ise gözyaşları yeni bir başlangıcın imzasını kazıdılar tenlere.

On Beşinci Bölüm

Gece gökyüzüne örtülmüş ebedi bir örtü gibiydi. Tüm duygular, tüm bedenler, tüm gerçekler karanlığın gölgesine sığınabilsin diye güneş sürgün edilmişti sanki gökyüzünden.

Gece güneşin batışıyla başlayıp doğuşuna kadar devam eden bir zaman dilimi değil, saklanmaya muhtaç ruhların sığınağıydı. Günahların gizlendiği, yalanların korunduğu bir sığınak...

Gece güne asla kavuşamayacak gibiydi. Karanlık, ayın ışığını bile söndürebilecek kadar yoğundu. Ay ise direniyordu. Yalnızdı ama güçlü durmak zorundaydı. Bir an olsun direnmeyi bıraktığında, önce kendi ışığı, ardından onun varlığına ihtiyacı olan her şeyi tutsak ederdi geceye.

Kapatmam gereken defterlerden en zorlu olanını kapatmıştım saatler önce. En üst rafa kaldırmıştım üstelik. Neden hâlâ bahsedildiği gibi hafiflemiş hissetmiyordum? Aksine neden sızlıyordu kalbim? Vicdanım o andan beri dişini geçirmiş ruhuma, kanayan yaradan akan tüm kanı emiyordu.

Pişman mıydım? Asla.

Âşık mıydım? Değildim.

Peki neden böyle hissediyordum? İşte buna cevap veremiyordum. Vedalar zordur derler. Belki onun travmasını yaşıyordum.

Dudaklarıma düşen ilk gözyaşıyla yanmaya başlamıştım ve o ateş dudaklarımdan tüm bedenime yayılmış, en nihayetinde düşüncelerime bile sıçramıştı. Gecenin karanlığına sığınmasını istedim düşüncelerimin. Gece sessizliği sever... Düşüncelerimin sessizliğe bürünmesine ihtiyacım vardı.

Sessizlik güzeldi.

Yalnızlık güzeldi.

Fakat ne yalnız kalabiliyordun ihtiyacın olduğunda ne de sessiz... Sen sussan için susmazdı.

İçinde bulunduğum karmaşanın sebebini biliyordum sanırım. İnsan hayatı döngülerden ibaretti ve ben bugün bir döngüye kapılmıştım. Bir tebessümle başlayan, vedalarla son bulan... Bir kaybediş döngüsüydü bugün. Hayatımdan bir insanın daha yitip gidişinin burukluğu vardı üzerimde.

Ayaklarıma sanki hayali birer pranga vurulmuşçasına ilerliyordum kimsenin olmadığı karanlık sokakta. Saatler önce ayrılmıştım Hazal'ın yanından fakat hemen eve gitmek istememiştim. Her zamanki gibi bugün de yalnızlığa ihtiyacım vardı çünkü.

Saatlerce yürüdüm hiç şikâyet etmeden. Bilmediğim sokaklardan geçtim, tanımadığım insanların yanından geçtim. Kimisi, belki de o günlük veya sadece o dakikalar içinde tüm dertlerinden azade bir şekilde mutluluğu tadıyordu. Kimisi, içini yakıp kavuran acılarını çevredeki insanlardan gizleyebilmek için hiçbir zaman yalan söyleyemeyen gözlerini kaçırıyordu. Kalabalıktı bazen geçtiğim sokaklar. Bazen de kimsesiz...

Yalnızlığı sorsam, birçok kişi etrafında kimsenin olmayışıyla başlayan cümlelerle tarif ederdi. Halbuki aptallıktı bu. Yalnızlık sadece fiziksel eksiklikle anlatılamazdı. Bugün o tıklım tıklım insan kaynayan sokaklarda da yalnızdım, kimsenin olmadığı ıssız sokaklarda da; çünkü yalnızlığı seçmiştim bir kere. Böyleydi işte yalnızlık... Yeri geldiğinde binlerce insan arasında bile yalnız olabilirdin veya tek başına olduğun ıssız bir ortamda, kalbinde sıcaklığını hissettiğin insanlarla yalnızlıktan azade...

Ne garip insan olmak. Hiçbir durum hoşnut edemiyordu bizi. Hep bir şeyler olsun ister, o şey olduğunda ise sonucundan memnun kalmayıp başka bir yola gitmeyi seçerdik. Tıpkı benim yaptığım gibi... Hazal'la ilişkimi tamamen bitirmek istiyordum günlerdir ve bugün bu isteğim tesadüf üzerine gerçekleşmiş olsa da içimde hâlâ anlam veremediğim aptal bir sıkıntı kol geziyordu.

Dakikalar önce atıştıran yağmur şiddetini iyiden iyiye artırmıştı. Öyle şiddetli çarpıyordu ki tenime, tüm dertlerim yağmura karışıp aksın istedim o an. Yerdeki suya karışıp benden uzağa sürünmelerini...

Yağmur yüzünden koşarak bir yerlere sığınan veya araçlara binen insanlara rağmen daha ağır attım adımlarımı, her adımımda daha da yavaşlayarak; çünkü asıl kaçmam gereken, kaçmak istediğim yağmur, düşünce yağmuruydu. Ondan kaçamazken, ıslanmayı dert edecek değildim ya?

Cebime sakladığım elim titremeye başladı. Sebebi çalan telefonumdu. İlk birkaç çalışı duymazdan gelip yürümeye devam ettim. Belliydi çünkü kimin aradığı fakat ısrarla çalmaya devam edince, sıkıntıyla oflayıp telefonu cebimden çıkardım.

Ekranının ıslanmasına aldırış etmeden gözlerimi kısarak arayan kişinin adını okumaya çalıştım. Emir'di. Aramayı

onaylayıp telefonu kapüşonumdan içeriye geçirerek kulağıma dayadım. Hiçbir şey söylemeden karşı tarafın konuşmasını bekledim.

"Alo? Çınar!"

"Efendim?"

"Abi neredesin daha bu saat oldu?" Anlam veremediğim bir telaş vardı sesinde ya da ona benzer bir şey, emin olamamıştım.

"Dışarıdayım!"

"Ne yapıyorsun dışarıda?" Garipsediğini sesinden anlamıştım. Muhtemelen yağmurdan dolayı garipsemişti.

"Yürüyorum..." Kısa bir sessizliğin ardından devam ettim konuşmaya. "Islanıyorum..."

"İyi halt ediyorsun! Manyak mısın oğlum? Gelsene artık eve!"

"Gelirim birazdan..."

"İyi madem, geç kalma, bekliyoruz." dediğinde, sinirlendim.

"Altını mı bezleteceksin, neyi bekliyorsun?" diye sordum alaycı bir tavırla.

"Çınar?"

"Efendim?"

"Bir şey mi oldu?" Hazal'ın öylece bakıp istememesine rağmen gidişi geldi gözümün önüne. Bu gidiş benim için hafifletici bir eylem olsa da onun için ağırdı. Aylardır depresif bir hayata sahiptim. Şimdi benim yüzümden de bir başkası aynı hayata terk edilmişti.

"Yo... Olmadı!"

"Emin misin?" Benim için endişelenmişti, sesinden belliydi.

"Evet!" Görmeyeceğini bildiğim halde omuz silktim aynı zamanda.

"Tamam. Dikkat et kendine!"

"Görüşürüz!" deyip telefonu kulağımdan çektim.

"Görüşürüz!" dediğini duyabilmiştim telefonu çekmiş olsam da. Aramayı bitirmek için kapatma tuşuna basmaya tenezzül etmeden cebime attım, Emir kapatır diye.

Emir'le görüştükten sonra daha ne kadar yürüdüm bilmiyorum. Epey sürmüştü yine... Bilmediğim sokaklar ve tanımadığım insanlar, dışarıda geçirdiğim son anlarımda da eşlik etmişlerdi bana. Karşıma çıkan her insanın gözlerinin içine baktım özellikle. Belki yakalayabileceğim en ufak bir ifadeyle, acılarımla nasıl mücadele edebileceğimi öğrenebilirim diye.

Öğrendim mi peki?

Öğrenemedim.

Öğrenebileceğimi de düşünmüyordum. Bazı insanlar umursamayarak veya unutarak üstesinden geliyordu yaşadıklarının... Kimisi ise etrafındakileri kırıp dökerek, parlayan öfkesi yüzünden çevresindeki insanların kalplerini kırarak... Benim istemediğim halde olaylara karşı duruşum, en kötü olanıydı sanırım. Tüm hissettiklerini içinde yaşamak... En yıpratıcı olan buydu kesinlikle. Tepkilerin dışavurumu rahatlatırdı insanı fakat içinde hapsolan duygular içten içe kemirirdi insanı. Kurtuluşu olmayan bir hastalık gibi... Yavaş yavaş çürütürdü. Hele bir de olayları kendi içinde tekrar tekrar, her seferinde biraz daha abartarak yaşıyorsa... O zaman gerçekten o kişi bitmiş demektir. Bu yüzden, biteceğim günü bekliyordum heyecanla. Yakındı muhtemelen, hissediyorum.

Nihayet evin olduğu sokağa geldiğimde, apartmanın önünde durup temiz havayla doldurdum ciğerlerimi, veda eder gibi... Bir daha nefes almayacakmış gibi...

Son bir sigara içmek istedim o an çünkü biraz önce temiz havayla buluştu ciğerlerim, hemen kirletmeliydim, değil mi? Tıpkı hayatıma yaptığım gibi... Düzene sokmak elimdeyken, içine sıçmayı seçtiğim gibi...

Çenemi havaya kaldırarak üfledim dumanı. Karanlığa kavuşma arzusuyla dudaklarımdan ayrılan gri dumanın arasındaki parıltıyla gözlerimi iyice açtım daha net görebilmek için. Gördüğüme emindim fakat görüşümün netlik kazanması için elimi havaya savuşturup dumanı dağıttım hızlıca.

Yıldız kayıyordu!

Balın'la en son ne zaman bir yıldızın kayışına şahit olduğumuzu hatırlamıyordum ama emin olduğum bir şey varsa, o da Balın'la ayrılığımızdan beri hiç denk gelmemiştim. Belki de istemediğim içindi onu görmeyişim ama şimdi öyle değildi. Her zamankinin aksine yine aynı heyecan vardı içimde. Oyun parkına gitmek için annesinden söz almış küçük bir çocuk sevinci ile seyrettim yıldızın kaymasını. Yoğun karanlığa ışıltılı imzasını atarak ilerliyordu.

Dilek tutmak istedim. Ne dilemek istediğime karar vermek üzere düşünmeye başladım. Binlerce dileğim vardı... Yalnızca birini seçmeliydim. Gerçekleşeceğine inandığımdan değildi ama... Rutinleşmişti artık. Nasıl fantastik bir filmi izledikten sonra orada kurulan ütopyayı bir süre daha benimsemeye devam ediyorsa insan, bu da aynı öyleydi işte.

Dileğime karar verdikten sonra beklemeye başladım yıldızı izlemeye devam ederek. Dileğimi kayan yıldıza sunmayacaktım tabii ki... Ne diyordu Nar Adam ve Bal Kız?

"Hep yıldız kayarken dilek tutulurdu, öyle değil mi? Biz, saatlerce bir yıldızın kaymasını bekler, o kaydıktan sonra tutardık dileğimizi çünkü o yıldız gökyüzüne ihanet etmişti. Bu

yüzden dileğimizi ona değil, gökyüzünden vazgeçmeyen tüm yıldızlara sunarız."

Gülümsedim. Şaşkınlıkla bakan gözler canlandı zihnimde. Sevinçle atılan kahkahalar... Heyecanla birbirine kenetlenen parmaklar ve umutla aralanan dudaklardan dökülen dilekler...

Yeniden kulaklarımda yankılandı Nar Adam'la Bal Kız'ın sesleri... En son dileğim çarptı zihnimin duvarlarına.

"İşte kayboldu!" demişti Bal Kız sevinçle.

Heyecanla dudaklarımı aralamadan önce, Bal Kız'ımın gözlerinin içine bakmıştım. Hemen ardından dileğimi yıldızlara sunmak üzere aralamıştım dudaklarımı.

Zihnimde yankılanan geçmişimi usulca mırıldandım içimdeki sesle birlikte. "Bir gün olur da ben de Balın'ın hayatından böyle kayıp gitmeye kalkarsam..." O zaman da böyle duraklamıştım. Düşüncesi bile ürpertmişti içimi çünkü. Şimdi ise bu dileğimin gerçekleşip verdiği ızdırapla duraklamıştım. Boğazım parçalanıyormuşçasına bir acıyı tadarak yutkundum güçlükle ve son dileğimi dilerken, sarf ettiğim cümleyi olduğu gibi tekrar ettim.

"O gün bütün gezegenler yörüngesinden sapıp bana kaysın!"

Yeniden gülümsedim. Ne pahasına olursa olsun hayatından çıkmayacağımı belirtmek için söylemiştim bunları oysaki... Ne oldu peki? Verdiği sözü tutamayacak kadar zavallı bir insan olduğumu tescillemiştim apaçık.

Bakışlarımı gökyüzüne çevirdim tekrardan. Gökyüzünde çizdiği yol eşliğinde görünürde kaybolmuştu yıldız. Geriye sadece yavaş yavaş gökyüzünden yitip giden ışıltısı kalmıştı.

Ve en nihayetinde ona dair tüm izler silinmişti gökyüzünden. Yoktu artık, bitmişti.

Dileğimi sunmanın zamanı gelmişti fakat bir sorun vardı. Gökyüzü yalnızdı. Çevresinde ne var ne yoksa içine çekmiş, yok etmiş bir dipsiz kuyu gibi görünüyordu. Safi karanlık...

Gökyüzü bile yüz çevirmişti bana sanki. Ben olarak kabul görmüyordum. Gökyüzü için bile "biz" iken değerim vardı sanki.

Tuhaf bir hüzünle doldu içim. Çatıldı kaşlarım... Her şeye rağmen dileğimin sönüp kül olmasına izin vermeyecektim.

Birkaç dakika içinde yapmam gerekeni bulmuş ve içimde sönmek üzere olan heyecanı yeniden alevlendirmiştim.

Evet, yapacağım şey basitti. Hayatım bir gökyüzüyse şayet, Balın benden yitip giden bir yıldızdı. Onun benden gidişinin ardından yalnız kalmıştım; her ne kadar izi hâlâ kalsa da... Değil mi? İşte bu yüzden dileğimi koyu karanlığa bulanmış gökyüzüne sunacaktım bu sefer.

Soğuktan kuruyan dudaklarımı yaladım usulca. Son bir nefesimi gürültülü bir şekilde özgür bıraktıktan hemen sonra konuşmak üzere araladım dudaklarımı.

"Hislerimden azade, eski hayatıma geri dönmek istiyorum!" Pek yüksek sesle konuşmamış, mırıldanmıştım. "Artık taşıyamadığım hislerimden kurtulmak istiyorum!" diye ekledim hemen ardından. Bir anlık huzura ermişçesine takındığım tavır eşliğinde bir gülümseme bahşettim geceye sonra.

Ve ardından oturduğum basamaktan kalkıp son bir kez daha gökyüzüne baktıktan sonra kapıya döndüm yönümü. "Her şey güzel olacak, inanıyorum!" deyip, açık olan kapıyı iterek araladım girebileceğim kadar. "Her şey güzel olacak..." diye tekrar ettim.

Telefondan saatin kaç olduğuna baktım önce. Eğer geç olduysa, bana verdikleri anahtarla girecektim eve, yoksa zile basacaktım. Neyse ki Beren ve Emir'in uyuyacağı kadar geç bir saat değildi henüz, bu yüzden gönül rahatlığıyla zili çalıp kapının açılmasını bekledim.

İkinci çalışımın ardından kapıyı açtı Emir. "Hoş geldin kardeşim!"

"Hoş buldum..." diyerek kıpırdattım dudaklarımı zoraki, sırf karşılık vermem gerektiği için.

"Merak ettim!" İçeri girdikten sonra arkamdan kapıyı kapattı. "Bir şey mi oldu? Kafeden de bizden habersiz çıkmıştın."

"Yalnız kalmak istedim biraz ya..." diye yanıtladım sorusunu. Hazal'la birlikte çıktığımızı sonra söylerdim belki ama şimdi bunu dile getirdiğimde, detayları öğrenmek için bir sürü soru soracaklarını bildiğimden, o topa hiç girmeden bugünün üstünü kapatmaya çalıştım. "Kafa dinlemek istedim..."

"Haber etseydin keşke, telaşlandık senin için!" Elini omzuma koyup hemen arkamdan yürümeye başladı.

Başımı yan çevirip omzumun üstünden yan gözle bakmaya çalıştım. "Merak edilecek bir şey yok, biraz gezip dolaştım. Geldim işte!"

"Neyse, şimdi iyiysen sorun yok. Sabahki neşeyi kaybetmedik, değil mi?"

Sabahki kadar olmasa da biraz önce az da olsa yeniden erişmiştim olumlu bakmaya. "Kaybetmedik!" deyip göz kırptım hafifçe sırıtarak. "Bundan sonra ağlayıp sızlanmak yok!"

Salona girdiğimizde, nerdeyse rutin haline gelen oturma pozisyonlarına geçtik. Geniş koltukta yatıp kalktığım için

gün içinde de orada oturan ben oluyordum. Emir ve Beren ise hep tekli koltuklarda oturuyorlardı.

"Beren yok mu?" diye sordum salondaki sessizlik ve eksikliği fark eder etmez çünkü epey sessizlik hâkimdi ortamda ki Beren'in olduğu ortama sessizlik uğramazdı hiç. Bir de olmayışını yadırgamıştım çünkü saat, Emir'in Beren'e tek başına dışarıya çıkmasına izin veremeyeceği kadar geçti.

"İçeride ya... Ne yapıyor bilmiyorum, gelir şimdi!" Açıklamasını yaptıktan sonra geriye yaslandı oflayarak. "Yorucu bir gündü!"

"Hiç sorma..." diyerek onayladım söylediğini. "Benden fazla yorulmuş olamaz kimse!"

"Niye?"

"Boş ver, anlatırım sonra!" diyerek geçiştirdim ki zaten o sırada Beren girmişti içeriye.

"Çınar!" Her zamanki neşe dolu hali üzerindeydi yine. "Hoş geldin!"

"Hoş buldum!" dedim Beren'in aksine neşeden yoksun bir ses tonuyla.

"Ne oldu bugün ya?" derken, o da her zamanki yerine oturdu. "Bir anda ortadan kayboldun."

"Hiç..." deyip omuz silktim hafifçe.

"Nasıl hiç ayol? Semaya yükselir gibi kayboldun kafenin ortasında." Sırıttı.

"Biraz sessizliğe, yalnız kalmaya ihtiyacım vardı!" diye açıklama yaptım, en azından daha fazla üstelememesi için.

"Tabii, sessizliğe ihtiyacın varsa, haliyle benden uzak bir yere gitmen gerekir değil mi?" Neşeli bir kahkaha attığında, kendimi kasma gereği duymadan gülerek karşılık verdim. "Nasıl biliyorum ama!" diye sorar gibi baktı

o an Emir'e. Başını tekrar bana doğru çevirmişti. "İyice yalnız kaldın mı bari?"

"Hayır dersem biraz daha mı yalnız bırakacaksın beni yoksa?" diye sordum kaşlarımı alaycı bir tavırla kaldırarak.

"Hayır da... Bundan sonra pek yalnız kalabileceğin de söylenemez yani!"

Neyi kastettiğini anlamayıp şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?

"Malum, kalabalığız... Eş, dost derken aynı evde yaşayıp gidiyoruz. Öyle yalnız kalmak olur mu hiç?" Beren'in bir karın ağrısı var gibi duruyordu çünkü her zamanki zırvalamalarından farklı bir boyuttaydı saçmalaması.

"Çok haklısın..." dedim daha fazla uzatmasını önlemek adına; ikimiz için de faydası olmadığını idrak ettiğim an.

"Öyle yani..." deyip arkaya yaslandı.

Birkaç dakikalığına da olsa ortamda sessizlik hâkimliğini sürüyordu ve bu sessizliği bozan her zamanki gibi yine Beren olmuştu. "Ay, dilim damağım kurudu ya!" demesiyle ayağa kalkması bir oldu. "Bir şey isteyen var mı mutfaktan?" Koşar adımlarla salonun çıkışına yönelmişti bile.

"Hayır, aşkım!" dedi Emir arkasından.

Tam kapının eşiğinde durup bana döndü Beren. "Çınar, sen?"

"Teşekkür ederim!" diyerek, bir şeye ihtiyacımın olmadığını belirttim.

Yaklaşık beş dakika sonra yeniden salona geldi Beren, gittiği zamankinden bambaşka bir şekilde. Bakışlarımı salonun kapısına doğru çevirdiğimde, önce zihnimin bulandığını hissettim. Ardından kanımın damarlarımı eritecek kadar fazla kaynadığını... Normal seyrinde giden kalp ritmimin bozuluşuna şahit oldum sonra. Karıncalanan parmak uçlarımı fark ettim ve vücudumun hızla yükselen

ısısını... Görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı sanki. Buğulu bir camın ardına hapsedilmiş de olanı biteni oradan izliyor gibiydim.

"Çınar!.." Adımın anıldığını duydum belli belirsiz. Kulaklarımda bir uğultu, işitmeme engel oluyordu.

Emir'in ayaklandığını hatırlıyorum hayal meyal.

Beren'in endişeyle gözlerimin içine bakan iri gözlerini...

Ve onu...

Uzuvlarıma hükmeden işlevini yitirmiş olmalıydı beynim. Hâkim olamıyordum çünkü bedenimdeki değişime. Uyum sağlayamıyordum... Deli gibi çarpan kalbime sus diyemiyordum. Coşan bir nehir gibi akan, kan pompalayan kalbime engel olamıyordum. Belki de kulaklarımdaki uğultunun sebebi de oydu. Çevredeki sesleri bastıracak kadar şiddetle çarpıyordu, dayanamıyordum.

Hayretle çatıldı kaşlarım.

Bedenim, şaşkınlığın pençesinde almıştı yine son soluğu.

Hislerim ise firarda.

"Çınar!.." Tok erkek sesi ulaştı bu kez kulağıma güçlükle. Emir'e aitti bu ses. Neden anılıyordu benim adım? Ne istiyorlardı benden?

Ve en nihayetinde yeniden buluştum onlarla. Gözlerimden kaçınan ürkek bakışlı gözlerle... Korkuyorlardı. Ayazda kalmış, üşüyorlardı sanki. O... Ağlamaklıydı biraz. Biraz da yorgun. Işıltısını kaybetmiş gibiydi. Acılarından azade edilmek için dilenen...

Ne yapmam gerekiyordu?

Kaçmak?

Susmak belki de...

Veya... Affetmek!

Yaşanan her şeyi, elinin tersiyle itip karanlığa mahkûm ederek geçmişin güzelliğine kapı aralamak... Her şey benim

elimdeydi şu an. Ellerim ise bana yabancı... Tıpkı kalbim gibi, tıpkı hislerim, tıpkı ruhum gibi. Tümüyle kendi benliğime yabancıyken, nasıl olur da yapmam gerekenin ne olduğuna karar verebilirdim? Zordu.

Belki de akışına bırakmalıydım.

"Her şey olacağına varır, zamana bırakmalı!" derler. Zamanın üstüne düşeni yapma vakti gelmişti belki de; farkında değildim.

Uyuşan bedenimi güçlükle toparlayıp ayağa kalkmak için doğruldum koltuğun kenarlarından tutunarak. Vücudum titriyordu sanki, yer ayaklarımın altında sallanıyordu. İradem kaybettiğim için akışına bırakmaktan başka şansım yoktu o an.

Ve aniden... Kaç ay olduğunu sayamadığım fakat onun özlemiyle günleri sıraladığım şey, gerçekliğe doğru adımladı saniyeler içinde. Adım attı, attı ve attı... Nihayetinde buluştu. Kalbim özlemle dolup taştığı ayların intikamını alırcasına çarpmaya devam ederken, üşüyen kollarım ısınmaya başladı saniyeler içinde.

Burnum... Özlediği kokuyu soludu derince. Ciğerlerim ise ilk kez temiz havayla buluşurcasına mutlu...

Masal gibiydi her şey. Masallardaki gibi olanaksız, sarhoş edecek kadar gerçek...

Ne ara kapandı gözlerim, ne ara muhtaçmış gibi nefes solumaya başladım bilmiyordum. Her şey hayal gibiydi. Yaşandı ama geçmedi. Geçmesin de zaten, istemiyordum.

Göğsümde sarsılan bedenin döktüğü gözyaşları getirdi beni kendime. O âna kadar iki yanımda duruyordu kollarım öylece. Ölü bir bedene sarılır gibi sarılmıştı. Karşı koyamadım daha fazla. Aylarca istediğim şey burnumun dibindeyken, gücüm yetmiyordu artık. Sardım kollarımı benimkinin yanında küçücük kalan bedenine.

Sardım kollarımı umutlarıma.

Sardım kollarımı hislerime.

Ve sardım kollarımı geçmişime...

"Her şey güzel olacak..." demiştim daha yarım saat önce. İnanmamıştım oysaki kelimeler ayrılırken dudaklarımdan. Güzel bir şey olacaksa şayet, bu kadar erken beklemiyordum. Bu kadar erken, bu kadar güzel... İmkânsıza sarılıyormuş gibi hissediyordum.

"Özür dilerim..." dedi hıçkırıkları arasından. "Özür dilerim..." Daha da şiddetlendi ağlaması. Titreyen bedenine hâkim olamıyordu; tıpkı benim gibi. Bir şey diyemedim. Ne cevap verilirdi ki?

Affettim mi demem gerekirdi? Affetmek... Bu kadar kolay mıydı? Kolaydı belki de... İşi yokuşa süren bendim sadece, olan tek şey buydu. Kolayı seçmek varken, zorla boğuşmak aptallıktı.

Belimdeki kolları daha fazla sıktı bedenimi. Acıtmadan, özlemle...

Tıpkı onun gibi daha sıkı sardım kollarımı ve o an yanağımı yakıp geçti sanki, gözümden süzülen bir damla yaş... Özgürlüğüne kavuşan ilk yaş, acıların kuşattığı kalbime sinmiş bir lekeyi silip attı tek seferde.

Duvarlarıma atılan bir toptu bu gözyaşı. Hislerimin yoluna dökülen bir su... İnadıma atılan bir kurşun, karanlığa tutulan bir ışık...

"Nihayet..." Emir'in sesini yeniden işittiğimde, sıkıca yumduğum yaşlı gözlerimi araladım usulca. Görüşüm bulanıksa da sesler netti artık. Kulaklarımı dolduran ağıt sesinin yanına eklenmişti Emir'in sesi. Belki de hiç olmadığı kadar güzel gelmişti ilk kez kulağıma; çünkü içinde bulunduğum anın hayal olduğu korkusuyla çırpınırken, gerçeği haykırırcasına konuşmaya devam etmişti.

"Hoş geldin... Balın!"

On Altıncı Bölüm

Duygularımın yoldaşıydı şimdi kelimeler. Gözler aynasıydı hislerimin. Ansızın benden yitip gidenlere karşın gelen en güzel şeydi belki bu sarılış. İhtiyacım olan... Tutsaklığıma el uzatan tek şey... Tek kurtuluş.

Ne kadar sürdü bilmiyorum ama kollarımın arasında bedeninin kıpırdanması bile dehşete düşmeme yetmişti o an. Gidecek sanmıştım. Benim ondan gittiğimi bildiğim halde o benden gidecekmişçesine korku sardı yüreğimi.

Gerçekti işte. Tüm gerçekliğiyle kollarımın arasındaydı. Şimdi ise karşımda. Öylece gözlerimin içine bakıyordu, hıçkırıkların eşlik ettiği gözyaşları yüzünden kızaran gözleriyle. Dudaklarının kenarları buruk bir kıvrılışla süslenmişti. Ellerimi tuttu buz kesmiş elleri. Titriyordu çenesi, ıslatıyordu sicim sicim akan yaşlar yanaklarını.

"Özür dilerim..." diye tekrar etti. "Yemin ederim... Çok... Çok pişmanım!" Yalvarırcasına bakıyordu gözlerimin içine. "Çınar!.. Ben..." Daha fazla konuşmaya gücü kalmadığında bir hıçkırık kesti lafını.

Ağlaması şiddetlenirken tekrardan sarıldı kaybetme korkusunu yeniden yaşayarak. Bir rüyaymış da biri sarssa uyanacakmışım gibi hissettiğimden hareket etmiyordum neredeyse.

"Tamam..." dedim çenemin titremesine engel olmak için ayrı bir çaba gösterirken. Sesim tüm hislerimi yansıtacak gibi gelirken, aksine öyle soğuk çıkmıştı ki... Buz gibiydi, havaya karışan her titreşimiyle tenime soğuk esen bir rüzgâr gibi dişlerini geçirmişti.

Başını göğsümden çekti usulca Balın. Yaşlı gözleri, gözlerime uzandı. Birkaç saniye görmezden gelip karşıya, Emir ve Beren'in durduğu tarafa baktım sesime eşlik edecek ruhsuz bir tavırla.

"Çınar!.." Balın'ın üzüntüsüne şahit olan Beren, yalvarırcasına baktı gözlerimin içine. Ardından Emir'le buluştu bakışlarım. Başını hafifçe yana yatırıp, Beren'in sadece adımı telaffuz ederek benden istediği şeye arka çıktı.

Kollarını belimden ayırıp bir adım geriye çıkan Balın'a çevirdim bakışlarımı en sonunda. Islanmış kirpiklerine takıldı gözlerim. Kızaran gözlerine... Burnuna... Her şeyiyle ne kadar çok özlediğime... Ağlamayı yasakladığım kadının benim yüzümden ağlıyor oluşuna takıldım.

Af dilenircesine bakarken yüzümdeki en ince ayrıntılara kadar, engel olamadığı yaşlar ıslatıyordu yanaklarını. Benim bakışlarım onun gözlerinde, onunkiler ise benim dudaklarımda sabitlenmişti. Bir şey söylememi bekliyordu gözleri, avını bekleyen yırtıcı bir hayvan gibi.

"Her şeyi anlat..." Nedensizce devam ediyordum aynı soğuk tavrı sürdürmeye. Dakikalar önce sarılırken bambaşkaydı oysaki hislerim. Kalbimde hissettiğim ateş yakıp kavurur sanıyordum tüm buzları, yanılmışım. "Bana... Her şeyi anlatmanı istiyorum!" Sesim bir yabancı karşısında nasıl mesafeli çıkacaksa öyle çıkmıştı Balın'a karşı. Emir verir gibi değildi asla fakat eski samimi tonundan da eser yoktu.

"Anlatacağım..." dediğinde, titreyen çenesi ve dudakları konuşmasını güçleştirmiş gibi görünüyordu. "Her şeyi... ama her şeyi anlatacağım!" Sakinleşmek için gözlerini sıkıca kapatıp derin bir nefes çekti içine.

Başka hiçbir şey söylemeden geçip oturdum fakat her zamanki yerime değil, Beren'in her zaman oturduğu tekli koltuğa oturdum yanımda başka kimseyi istemediğim için.

Balın benim her zamanki oturduğum koltuğa oturdu fakat öncesinde telefonumu, paketimi, çakmağımı almıştım.

Bakışlarımı Balın'dan çekip hâlâ kapının orada dikilen Beren ve Emir'e çevirdim. "Ne bekliyorsunuz?"

Emir'le Beren önce birbirlerine baktılar, sonrasında ise yeniden bana döndüklerinde, Emir elini Beren'in sırtına koyup, "Aynen... Hadi biz çıkalım, yalnız kalsınlar!" deyip kapıya yöneldi.

"Evet, haklısın!" dedi Beren de peşinden gitmeye yeltenirken.

"Durun!" Balın'ın sesi durdurmuştu onları. "Gitmenize gerek yok!" Bakışlarım ona döndüğünde, onun da bakışları benimle buluştu. Sonra yeniden bakışlarının hedefi Emir ve Beren olunca konuşmaya devam etti. "Madem her şeyi biliyorsunuz... Madem burada sizin sayenizde bir aradayız... Tüm gerçekleri bilmeye sizin de hakkınız var!"

Her ne kadar dikkatli bakmamaya çalışsam da Beren'in bu söylenenlerin üzerine sevinçten gözlerinin parladığını çok net anlamıştım. Meraktan çatlardı çünkü o. Her şeye hâkim olmazsa uykuları kaçar, düzeni bozulurdu sanki.

"Çınar?" diye seslendi Emir. Dirseklerimi dizlerime dayamış halde bakışlarımı yere sabitlemiştim, ellerimi ortada kavuşturmuş bir şekilde.

Birkaç saniyelik bir sessizliğin ardından başımı kaldırdım. "Doğru söylüyor... Sizden saklayacağım bir şey yok!

Geçin siz de oturun..." Geriye yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim sonrasında, konuşmaya başlama zamanının geldiğini anlaması için.

Balın anlatmaya hazır hale gelmek için oturuşunu dikleştirirken, boğazında anlam veremediği bir karıncalanma konuşmasına engel olacak gibi hissediyordu ki birkaç küçük öksürükle bundan kurtuldu. Hemen başlamadı konuşmaya. Birkaç dakika sessizliğe büründü ortam. Üçümüz de dikkat ve merakla Balın'ın anlatacaklarını bekliyorduk. Emir ve Beren'in gözleri Balın'ın üzerindeydi. Bense tam karşıma, boşluğa dalıp gitmiştim.

Balın parmaklarıyla gözlerindeki yaşı sildi önce. Sayısını bilmediğim dakikalar harcandı sessizliğine. Yaşananları zihninde yeniden yaşıyor olmalıydı veya anlatacaklarını sarf etmek için uygun kelimeleri seçiyordu. Emin değildim.

Yaz projesi

Çınar'ın Baran'la ettiği kavganın ardından projeden ayrıldığı günün sonrası...

Balın, hâlâ o günün üzüntüsünü üzerinden atamamışken, Çınar'ı merak etmeye başlıyordu günden güne. Nerede, ne yapıyordu? Kim bilir...

"Nar'ım..." diye fısıldadı, koltuğa dirseğini dayayıp çenesini avcuna yaslayarak pencereden dışarıya bakarken. "Nar Tanem..." Küçük bir tebessüm yer etti yüzünde. "Bir tanem..." Ne de çok özlemişti bunu haykırarak söylemeyi. Söyledikten sonra Çınar'ın yüzünde oluşan o aptal gülüş eşliğinde gülmeyi... Koşup Çınar'a kocaman sarılmayı... Didişmelerini... Küs olduklarında bile göz göze geldikleri an kendilerini tutamayıp gülmeye

başladıkları anda eski hallerine dönecek kadar güçlü bir bağa sahip oluşlarını...

Soluduğu nefesi ciğerlerinden atmak için dışarı verdiğinde, göğsünde bir sızlama hissetti. Nefes sıkışıp kalmıştı sanki, baskı yapıyordu. Acıyla yüzünü buruştururken, elini göğsüne attı. Gözlerini kapatıp nefes alış verişlerini düzene bindirmek için kısa kısa nefes çekti içine.

Birisi göğüs kafesine vuruyormuş, nefesi kesiliyormuş hissini neyse ki çok sürmeden atlatmıştı. İhtiyaç duydukları için haykıran ciğerlerine derin nefes soluyarak temiz bir hava bahşetti.

Biraz önce tedirginlikle göğsünün üzerine koyduğu elini kıpırdattığında, narlı kolyesini hissetti avcunun içinde. Bir anda hücum etti sanki yaşlar gözlerine, ağlamamak için zor tuttu kendini. Gözleri yanıyor olsa da sıkıyordu kendini. Aramak istiyordu Çınar'ı, en azından sesini duysa, iyi olduğunu bilse fakat gittiği günden beri kapalıydı telefonu. Murat Hoca'ya yalvarmıştı o kadar, yıl kaybetmesin diye. Ne olacağı da belli değildi. Murat Hoca severdi Çınar'ı, belki sorun çıkarmayacaktı fakat asıl sorun Çınar'a ulaşamıyor oluşuydu.

Sanki üzüntüsünü, acısını hissetmiş gibi hemen yanında duran telefon titrediğinde, korkuyla iç çekip aldı eline. Çınar'dan mesaj gelmiştir diye bir ümit kapladı içini. Heyecanlanmıştı da...

Mesajı atan mesajcıydı. "Nefret ediyorum senden!" diye bağırdı telefonun ekranına. "Nefret ediyorum, nefret ediyorum!" O sırada mesajı açtı öfkeyle. Her şeyi allak bullak ettiği yetmiyormuş gibi hâlâ mesaj atmaya devam etmesi... Günlerdir sesi çıkmıyordu oysaki... Bitti sanmıştı. Amacına ulaştı, Çınar'la arasındaki bağı kopardı ve bitti... Bitmemişti demek ki. Hâlâ istediği bir şey olmasa yazmazdı değil mi?

Titreyen dudakları arasından bıraktı tuttuğu nefesini. Biraz önce açtığı mesaja ürkek bir şekilde çevirdi bakışlarını.

"Sence de vakit gelmedi mi artık Balın?"

"Bu kez çıkacağım karşına!"

"Ama önce sahildeki kayalıkların oraya gel..."

"Çimlerin üzerinde bir not var. Onu bul!"

Hışımla kalktı yerinden. Telefonu cebine atıp koşarak çıktı odadan. Beren odada olmadığı için şükrediyordu; çünkü eğer Beren yanında olsaydı, binlerce soruya maruz kalır, üstelik de mesajcıyla yüzleşmeye tek başına gidemezdi. Meraklıydı çünkü anında peşine takılır her şeyi mahvederdi.

İntikam hırsıyla dolup taşmıştı kalbi. Çınar'ın belki de bir yılına mal oluşunun, kendisi için dünyada paha biçilemez dostluğuna kirli ellerini uzatışının, haksız yere yaşattığı korkuların hesabını sorma vaktinin çoktan geldiğini düşünüyordu artık. Şimdi gidip onunla yüzleşecek, bu aşağılık oyunu oynayıp aylardır onlara dünyayı dar eden her kimse... Ona unutamayacağı bir ders verecekti!

Balın, sahil boyu koştuğundan nefes nefese kalsa da bir an olsun durmadan devam etti. Koşmaktan yorulan bacaklarını, ciğerine yapışıp kalan soluklarını görmezden gelebiliyordu; kalbinde yeşerip hızla büyüyen intikam ateşi yüzünden. Öfkesi dinç tutuyordu bedenini.

Nihayet kayalıkların olduğu yere geldiğinde, hemen sol tarafta kalan çimlerin oraya doğru koştu.

Dakikalardır koştuğu için kalbi öyle hızlı atıyordu ki hemen yanında durduğu ağaçtan tutunarak nefes alış verişi biraz da olsa düzene girsin diye bekledi bir süre. Daha fazla dayanamamıştı çünkü. Aldığı nefesler yakarak geçmeye başlamıştı artık. Kalbi yerinden çıkmış da kulaklarında atıyordu sanki.

Nefesinin düzene girmesini beklediği sırada, mesajcının bahsettiği notu bulabilmek umuduyla bakışlarını çevrede gezdirmeye

başladı. Görünürde bir şeye rastlayamayınca, uzaktan bulabileceğinden umudunu kesti.

Kalp atışları biraz da olsa düzene girdiğinde, çimlerin üzerinde ağır adımlarla ilerledi. Bir süre yürüdükten sonra yerde, hemen önünde duran mektuba baktı birkaç saniye. Mesajcının bir oyunu olduğunu düşünüyorken, gerçekten bir not bırakmıştı buraya.

Eğilip aldı mektubu ve hızlıca zarfı yırttıktan sonra içindeki sayfayı çıkarıp katlı yerden açtı. Heyecandan elleri titremeye başlarken, titremesine engel olmaya çalıştı elinin, yazıları okuyabilmek için.

Kaçmak istedim senden delicesine fakat bunu düşündüğüm her an üşüyorum. Ruhum aciz düşüyor. Sensiz bir gün daha geçirmekten korkuyorum artık. Sensizliği düşününce bile kalbim acıyor, dindiremiyorum. Sen, yıldızların gölgesine sığınmış, huzur saçan gözlerinle aşkı sunuyorsun kalbime.

Seni seviyorum kalbi güzel, gülüşleri huzur saçan kadın. Seni seviyorum...

Balın, şaşkınlıktan kocaman açılan gözlerle okuduğu satırları tekrar tekrar okudu. Okuduklarını idrak edemiyordu sanki. Okumak için okuyor, yazılanları bir türlü anlayamıyor gibiydi.

Başa sardı tekrardan okumak üzere. Her okuduğunda daha hızlı çarptı kalbi, her okuduğunda daha da yayıldı şaşkınlık bedenine.

Başını kaldırıp hemen etrafına bakındığında, görünürde kimse yoktu. Tam o sırada telefonu titrediğinde, yine irkildi korkuyla ve hemen elini cebine atıp çıkardı telefonunu. Kalbinde yer eden korku telefonuna bakma isteğini köreltse de bir şekilde güçlükle cesaretini toplayıp açtı mesajı.

"Tam arkandayım..."

Gelen mesajı okumasıyla elindeki not parmaklarının arasından kayıp düşüverdi yere. O sırada bir ses ilişti kulaklarına. Tam omzunun üstünden geldi bu ses...

"Arkana bak!"

Çığlık attı Balın dehşet içinde. Refleks olarak elleriyle kulaklarını kapattı. "Hayır!" Hırıltılı bir ses yükseldi boğazından. Titriyordu... Yüzleşmeye cesareti yoktu. Savunmasız, çaresiz hissediyordu kendini. Hesap sormak için gelmişti oysaki... Yaptıklarını burnundan getirmek için... Şimdi bir korkak gibi titriyordu. "Hayır!"

"Balın?" Boğazını yakıp geçen nefesleri eşliğinde ne yapması gerektiğini düşünürken, korkunun esir ettiği kalbi, omzundaki ellerin baskısı altında duracak gibi olmuştu.

Apaçık belliydi artık bedenindeki titreme. Engel olmasına imkân yoktu, düşünmüyordu da çünkü şu an titriyor oluşu, düşüneceği son şey bile değildi. Ne yapacağını bilmez bir halde kalakalmıştı mesajcının karşısında çünkü.

Artık sona ermişti her şey. Yanındaydı işte, yanı başında... Aylardır peşinde oldukları, deli gibi merak ettikleri kişi buradaydı. Madem şu an bundan kaçmanın bir yolu yoktu, o halde intikam ateşini yeniden harlamalı ve karşısında zavallı gibi davranmak yerine güçlü durmalıydı.

Omzunun üzerine koyulan elin vücudunda yarattığı ürpertiyi hissetmemeye özen göstererek hışımla arkasına döndü. Dakikalar önce vücudundan yitip gittiğini düşündüğü gücü, tek bir elinde toplanmış gibiydi ve o el, karşısındaki adamın yüzünde patlamıştı. Kendisi bile şaşırmıştı bunu nasıl yaptığına. İnanamıyordu.

"Sen..." Hâlâ nefes alış verişleri kesik kesikti. Şu anki halinden bile nefret ederken, şimdi karşısında gördüğü kişi yüzünden ağlamaya başlaması, midesinin burkulmasına sebep olmuştu. Gözyaşlarının akmasına engel olmasına imkân yoktu

artık. "Bunu nasıl yaparsın?" Neredeyse çığlık atmıştı. Boğazı daha fazla acımaya başlamıştı artık. "Konuşsana!" diye bağırdı öfkeyle sıktığı dişleri arasından. "Konuşsana!" Daha şiddetli bağırdı bu kez.

Öyle sinirli, öyle şaşkın ve öyle nefret doluydu ki... Hâkim olamadı kendine. Aralarındaki bir adımlık mesafeyi karşısındaki adamın üzerine atılarak kapattı ve bir tokat daha attı.

"Balın!" Ne söyleyeceğini bilmiyordu genç adam. Ne yapmasını gerektiğini...

"Kes sesini!" Göğsüne yerleştirdiği elleriyle itti genç adamı, her ne kadar pek yararı olmasa da...

"Bir sakin ol, kendine gel Balın!" Kollarından tutup zapt etmeye çalıştı.

Balın silkinerek kollarını tutan ellerden kurtuldu. "Sakın bana dokunma... Baran!" Çenesinin titremesinden konuşamıyordu doğru düzgün. "Seni sevmiştim ben!" Geriye doğru bir adım attı. "Ama sen..." Nefret ediyordu kendisinden, düzgünce hesap soramayıp zavallı gibi ağladığı için, iki kelimeyi bir araya getirmekten aciz duruma düştüğü için. "Sakın yaklaşma bana!" Geriye bir adım daha attığında, çimenlerin kamufle ettiği çukura girdi ayağı ve ardından bedenini yerde bulması bir oldu. Neyse ki ellerini iki yana koyarak önlemişti sert düşüşünü, bu yüzden pek fazla acımamıştı canı. Hızlı düşse de canını yakan o kadar şeyin arasında bu düşüş hiç sayılırdı gerçi.

"Balın lütfen... Doğru düzgün bir yerde oturup konuşalım!"

Hızlıca ayağa kalktı Balın. "Anlamıyor musun?" Hırsla sildi gözlerini, yaptığı baskının canını yakıyor oluşunu umursamadan. "Bitti! Anladın mı?" Çevrede kimse yoktu çığlıklarından rahatsız olacak. Olsa da umursamazdı zaten o haldeyken... "Bitti!" Bastıra bastıra söyledi her bir heceyi. "Başından beri Çınar'ı dinlemeliydim..." dediğinde, Baran da öfkelenmişti artık. "Haklıydı..." diye ekledi Balın.

"Saçmalıyorsun!"

"Bir daha yüzünü bile görmek istemiyorum!" Gözlerinin içine baka baka söyledi, tiksinç bir şeye bakarmış gibi yüzünü buruşturarak. "Eğer yaklaşırsan... Dünyanı başına yıkarım senin!" Arkasını dönüp yürümeye başladı. Hırsla attığı her adımda öfkesi daha da artıyor, nefreti kanına yayılmaya devam ediyordu. Sevdiği adamdan nefret ettiği gündü bugün. Hayatının mahvına sebep olan adamın, sevdiği adam olduğunu öğrendiği gün...

Arkadaşına ihanetinin yüzüne vurulduğu gündü bugün. Belki de bir daha asla elde edemeyeceği bir dostu kaybettiği gün...

İntikam ve öfke kavramlarının gerçekliğini ilk kez bu kadar yoğun hissettiği gündü bugün.

Ve bugün... Nefret etmeyi gerçekten öğrendiği gündü. Kendinden bile nefret ettiği gün... Bugündü.

ꕥ

"İnanmıyorum!" dedi Beren. Duydukları karşısında şaşkına dönmüştü ki sadece o değil hepimiz öyleydik. Sadece tepkisiz kalmayı seçmiştim. Yüzüme zafer gülüşü yerleştirmek istesem de bunun adice olduğunu bildiğim için hiçbir tepki vermedim fakat gözlerimde engel olamadığım, haklı çıkmanın gururu vardı.

"Gerçekten Baran mıydı arkandan gelen?" diye sordu Emir. Balın'a bakmıyor olsam da başını sallayarak cevap verdiğini görebilmiştim. "Şerefsiz!" diye ekledi öfkeyle. "Başından beri belliydi o pezevenkte bir şey olduğu!" Pot kırdığını cümlesini tamamladıktan sonra anlayabilmişti ancak.

"Emir!" diye fısıldadı Beren, uyarmak için. "Sussana!"

Emir'in bakışları önce Beren'e döndü. Sonrasında söylediklerinden duyduğu pişmanlıkla Balın'a... Herhangi bir şey söylemedi ama. Ne söyleyecekti ki hem? Pot kırmış

olsa da en nihayetinde gerçekleri dile getirmişti. Bu yüzden hiçbir suçu yoktu.

Oluşan sessizlikte bir an olsun bozmamıştım duruşumu, bakışlarım olduğu yere mıhlanmış gibi bir an olsun başka yere yönelmemişti hiç.

Ve sessizlik bozuldu dakikalar sonra...

"Bir şey söylemeyecek misin?" Balın'a çevirdim bakışlarımı. Gözlerinde gördüğüm mahcubiyet her an daha da artıyor gibiydi.

"Ne söylememi bekliyorsun ki?" deyip çevirdim yüzümü ondan.

"Çınar!.. Bağır, çağır! Ben demiştim, de... Hak etmişsin sonuna kadar, müstahak sana, de ama böyle susma... Lütfen!" Sesi hep ağlamaklı çıkıyor, titriyordu fakat bu cümleyi sarf ederken daha çok hissedilmişti bu.

"Üzüldüm... Senin adına!" dedim mesafeli bir şekilde. "İnsan yanlış seçimler yapabiliyor!" Gözlerinin içine bakmıştım bunları söylerken.

"Özür dilerim..." dedi tüm gece olduğu gibi. "Kendimden nefret ediyorum!" Burnunu çekti. "Asla affetmeyeceğim de!"

Beren girdi araya sonra. "Peki sonra ne oldu?"

Anlatmaya devam etmek için benden onay beklercesine gözlerini üzerime dikmiş duruyordu öylece. Tamam, soğuk yapıyordum fakat çok fazla abartmayı da istemiyordum. Başımı Balın'dan tarafa çevirdiğimde, bunu hangi amaçla yaptığımı anlamış olmalıydı ki dudaklarının kenarları belli belirsiz kıvrıldı memnuniyetle.

Balın tam gözlerimin içine bakarak, "Ödevi bırakmak istediğimi söyleyip eve döndüm ben de..." dediğinde, şaşkınlıkla iç çekti Beren.

"Onu biliyo..." Söyleyeceğini yarıda kesip sustu Beren çünkü bu kez pot kıran kendisi olmuştu. "Çınar bilmiyor tabii..." diye açıkladı hemen ardından.

"O günden sonra rahatsız etti mi hiç seni?" diye sordum bir anda. Halini gördükçe kurduğum duvardan bir tuğla eksiliyordu çünkü. Zorla mesafeli olmak zorunda değildim. İçimden geldiği gibi davranabilirdim gayet. Kimse çıkıp bana bunun hesabını da soramazdı değil mi?

"Hayır..." deyip aynı zamanda da başını salladı iki yana.

"Hangi yüzle arayacak ki? Yediği boklar belli pisliğin!" diyerek aniden öfke kustu Beren. "Bir de sessiz, iyi çocuk diyordum o kadar!" Emir'in ters ters bakmasına maruz kaldı bu söylediğinin ardından.

"Ararsa kıyameti koparacağımı biliyor çünkü..." Balın da öfkeliydi hâlâ, dişlerini sıktı. "Koparırım da!"

"Hiçbir şey yapamaz o artık, merak etme sen!" diyerek destek verdi Emir. "Yalnız değilsin, ağzına sıçarız o itin!"

"Bu kadar mı? Sonra bir şey oldu mu?" diyerek dağılan konuyu yeniden toplamaya çalıştı Beren.

"Olmadı..." dedi Balın. "Hepsi bu kadar!" Bacaklarının üzerinde ellerini kavuşturup çekingen bir şekilde izlemeye başladı ellerini.

Birkaç dakika boyunca ben Balın'a baktım, Emir ve Beren ise muhtemelen neden baktığımı merak ettiklerinden bana...

"Sadece bir şey sormak istiyorum!" deyip yönümü Balın'a döndüm hepten. Tedirginlikle kıpırdandı olduğu yerde.

"Evet..." dedi heyecanla. "Seni dinliyorum!"

Herkes tüm dikkatini bana yöneltmişti.

"Öyle ya da değil... Senden tek isteğim bana doğruyu söylemen?"

Başını salladı hemen. "Tamam!"

Üçü de ağzıma bakıyordu merakla. "Aşkı arkadaşlığın önüne koymayı seçecek kadar çok mu sevdin?" Basit bir soruydu görünüşte. İçimde ise alevler harlayacak kadar kuvvetli bir fırtına... "O kadar yılı silip atacak kadar, vazgeçecek kadar çok mu sevdin?" diye yineledim sorumu. "Bir hiç muamelesi görmeme değecek kadar çok sevdin mi?"

"Sevdim!" diye haykırdı içimdeki karanlığa hapsolmuş ses. "Arkadaşlığıma ihanet edecek kadar çok sevdim." Yeniden yükseldi içimdeki ses. "Kendimi hiç yerine koyacak kadar sevdim... Çok!"

Sorduğum sorulara kalbimden yükselen haykırışlarla birlikte verilen cevapların aksine, "Hayır!" dedi Balın, beklemediğim bir anda. Devamında bir açıklama yapmasını beklerken, oturduğu yerden aniden kalktı. Koşarak geldi yanıma ve tam karşımda durdu. Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Yemin ederim... Âşık bile değildim ki!" Dudaklarını ısırdı panikle. Ne açıklama yapacağını bilemiyor gibi görünüyordu. "Sadece..." Beren'e baktı kısa bir süreliğine. "Sadece o anki heyecanla... Biliyorsun, ilk kez böyle bir şey hissettim. Bu yüzden de kafamın dikine gidip kendimce bir şeyler yaşayayım dedim. Bu kadar ciddi olduğunu, öfkenin bu kadar fazla olacağını tahmin edemedim!" Sürekli sulanıp duruyordu gözleri. İçten dudaklarımı ısırıyordum, dayanamazdım yoksa, tutamazdım kendimi. "Vallahi bu kadar olacağını kestiremedim. Bir hevesle çıktım yola... Başka bir şey olduğundan değil!"

"Peki o zaman..." Yutkundum. "Kavgadan sonra neden peşimden gelmedin?"

"Çünkü..." Sustu, gerekli hazırlığı içinden yapmak için. Bu soruma vereceği cevabı öyle merak ediyordum ki... "Çünkü yine senin bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum."

"Kavga etmişim, ciddi olduğumu daha ne kadar gösterebilirdim sence?" diye sordum hafiften öfkeli çıkan bir sesle.

"Öyle ama... Ödevi terk edecek kadar, ortadan kaybolacak kadar ciddi olduğunu asla tahmin edemezdim. Bağırır çağırırsın... Kavga eder, birbirimizi yeriz, olay öyle kapanır sanıyordum!" diye açıklama yaptı. "Her şeyimizi böyle çözmez miyiz biz? Birbirimize girer, beş dakika sonra gülüşür barışırdık... Balın'la Çınar da bu değil mi?"

"Onlarla bu bir mi?"

"Ya, Balın İmge bu işte... Bilmiyor musun? Aptallık ede ede öğreniyor yapmaması gerekenleri... Hüsrana uğramadıkça, canı yakılmadıkça, düşmedikçe öğrenemiyor gerçeklerin ne kadar acımasız olduğunu. Her düştüğünde, Nar Adam'ına tutunmazsa nasıl ayağa kalkacak?" Son söylediği kalbimin derinliklerine ilişmişti. Tozlanmasın diye kalbimin üzerine örtülen kara örtüyü kaldırıp atmıştı sanki o an. "Ben çok pişmanım Çınar!" dedi affetmem için yalvarır gibi. "Seni o kadar özledim ki!" Her şey bir anda çıkıp gitsin istiyordum aklımdan. Yaşanan her şeyi, hissettiğim ne varsa unutayım gitsin istiyordum. Sarılalım kocaman, geçsin her şey...

"Ya Çınar!.." dedi Beren sesini çıkarabileceği en ince tonda kullanarak. "Hadi artık lütfen ya!" Ellerini çenesinin altında birleştirip sevimli bir görünüm almaya çalıştı. "Bak kızcağız her şeyi anlattı. Bir suçu yok, olaylar tahmin ettiğinin çok ötesinde gelişmiş! Boşuna iğrenç insanlar için

arkadaşlığınıza eziyet etmeyin artık!" Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi.

"Kızlar iki dakika bizi yalnız bırakır mısınız?" diye sordu Emir oturduğu yerde doğrularak. Beren'in anlamaz anlamaz bakışları karşısında, "Çınar'la bir şey konuşmak istiyorum. Özel!" diye kısa bir açıklama yaptı.

"Pekâlâ..." dedi Balın, Emir'e bakıp küçük bir gülümseme sonrasında Beren'e dönerek. "Hadi çıkalım Beren!.." Beren'i beklemeden salonun çıkışına yöneldi.

Emir, kızların arkasından giderek odadan çıkmalarından sonra arkalarından kapıyı kapattı. Oturuşumu doğrultup merakla Emir'in konuşmak istediği konuya girmesini bekledim.

Her zamanki oturduğu tekli koltuğa oturduğunda, iki koltuk yan yana olduğu için sesinin dışarıya gitmesine pek imkân yoktu. Buna rağmen yine de kollarını koltuğun kenarına yaslayıp olabildiğince eğildi bana doğru. Onun kadar olmasa da ben de eğildim kendisine doğru hafifçe.

"Bak kardeşim!.." diye girdi konuşmaya. Refleks olarak bakışları kapıya kaydı, sanki bir anda içeriye girecekler miş gibi hissettim o an. "Şu anki tavrının sebebini çok iyi biliyorum!"

"Hangi tavrım?" diyerek bilmezlikten geldim.

"Balın'a soğuk yapman işte! Açık konuşturma beni, Beren duyabilir." Tekrardan baktı kapıya. "Bak... Şimdi beni iyi dinle, tamam mı?"

"Tamam!"

"Beren'i ne kadar süre sevdim tek başıma biliyor musun?"

"Tek başına mı? Adam tutup toplu sevecek halin yok ya!" diye alay edip keyifle bir kahkaha attığımda, Emir'in kaşları çatıldı.

"Onu mu diyorum ben? Sus da dinle adam gibi!" Kızmıştı.

"Tamam, tamam!"

"İki yıl boyunca uzaktan sevdim Beren'i ben..."

"Evet?" diyerek lafını kestim istemsizce.

"Uzaktan... Bir gün bile yakınında olmadan sevdim onu. Her gün çaresizce uzaktan izleyerek... Bunun ne demek olduğunu anlatabilirim ama anlayamazsın yaşamadan. Kalbimin onu gördükçe nasıl çarptığını tarif edemem asla veya ben uzaktan tüm kalbimle onu severken, onun elini başkasının tutmasının ne demek olduğunu... Kalbimin o an nasıl sıkıştığını anlatamam..." Söylediklerini Balın için düşündüğümde bile kalbimin ritmi değişivermişti. "Yakınında olduğun halde sevdiğini söyleyememek nasıl hissettirir yaşamadım, bilmiyorum ama... Kardeşim, emin ol, uzaktan severken başkasının ona dokunduğunu izlemenin verdiği çaresizlikten daha ağır değildir!"

"İyi de..."

"İyisi kötüsü yok Çınar bunun. Bu kız senin arkadaşın görünüşte... Sana arkadaş olarak verdiği değer çok fazla, haline bakınca bu gayet ortada değil mi? Verdiği değer, akıttığı gözyaşları, bir gün, iki gün, hadi maksimum üç gün sürsün. Peki sen onun yanında olmazsan sonra ne olacak? Ben söyleyeyim sana!" Sesinin yükseldiğini fark edip sustu ve daha kısık bir tonda konuşmaya devam etti. "Bir gün adamın biri çıkacak karşısına... Tıpkı Baran gibi!" Bu söylediğiyle çatıldı kaşlarım. Baran'ı Balın'ın yanında düşündükçe deliye dönüyordum zaten. "Herifin teki çıkacak ve Balın'ın kalbini çalacak... Sonra ne olacak biliyor

musun? Köpekler gibi pişman olup, keşkeler içinde debelenirken bulacaksın kendini ama iş işten geçmiş olacak!" Söylediklerinin ihtimali bile endişeye düşürüyordu beni.

Hiçbir şey söylemeden önüme döndüm, söylediklerini idrak edebilmek için. O anda aklıma gelen anı, öfkeyle dişlerimi sıkmama neden oldu. Mesajcının... Yani Baran'ın bana ilk kez Balın'ı kaybetme korkusu yaşattığı gün canlandı gözümün önünde... İlk kez o gün tatmıştım kaybetme korkusunu. Onu kaybetme ihtimali altüst etmişti zaten her şeyi...

İhtimaller... Bir kurt gibi zihnini kemirir durur. Tek bir ihtimal üzerinde dans eder düşüncelerin ve bu ihtimal üzerinde dönen zihin kumarında, ruhun kaybeder. Bu kumarda hislerim iflas etmişti benim. Geçmişe dair tüm hislerim yitip gitmişti kalbimden, ruhumdan. Geriye onların küllerinden doğan daha coşkulu bir his miras kalmıştı bana. Miras kimin umurundaydı mutlu etmedikten sonra... Mutlu değildim. Arkadaşlığımıza bunu yaptığım için kendimi asla affetmeyecektim. Bu gece tüm sorunları çözüp, eskisi gibi olmak üzere adım atsam bile... Bu imkânsıza yakındı; çünkü gözlerinin içine bir başka bakacaktım artık...

Ellerini bir başka tutacak, kollarımı bedenine bir başka saracak ve onu bir başka kıskanacaktım.

Sevgim ebediydi ona karşı fakat artık daha güçlüydü. Bal zehirlemişti hislerimi, esir almıştı tüm vücudumu. Ne atabilmiştim bu zehri vücudumdan ne de onunla yaşamayı öğrenebilmiştim.

"Her şey o şerefsiz yüzünden!" dediğimde, sinirden gözlerime kadar yandığımı hissettim o an.

"Nasıl?"

"Eh be oğlum sen de! Anlatmıştım, hatırlamıyor musun?"

"Anlat bi' hatırlayacağım!" Dikkatle yüzüme bakmaya başladı.

"Hani bir akşam oteldeydim, bir anda mesaj gelmişti yine bundan. Balın'ı kaybetmemek için yarım saatin var, diye..."

"Ee?" İlk kez dinliyormuş gibi karşımda durması beni sinirlendirse de anlatmaya devam ettim.

"Önce tüm oteli arayıp sonra sahil boyu koşturdum. Sonra Balın'a yaptığı gibi bana da mesaj attı arkana bak diye ve Balın arkamdan çıkıverdi ya, her şeyden habersiz!"

"Hatırladım ya, tamam!" deyip elini alnına koydu Emir. "Ya şeyi merak ettim şu an..." Yeniden eğildi bana doğru. "Balın'ı nasıl getirttirmişti oraya?"

"Sahile mi?"

"Evet."

"O zamanlar samimi değildik hatırlıyorsan... Haliyle senin numaran Balın'da kayıtlı değildi. Başka numaradan benim adıma mesaj atmıştı, benim şarjım bitti bu Emir'in numarası, diye... O yüzden gitmiş sahilde beni bekliyordu saf saf!"

"Yemin ederim ruh hastası ya!" Hayretle geriye yaslandı. "Nasıl çalışıyor aklı herifin ya? Ben olsam kırk yıl düşünmeyle şunlardan birini bile planlayamam!"

"Kurnaz pezevenk!" dedim aynı şekilde arkama yaslanıp.

"Neyse, boş ver onu şimdi..." Tekrar doğruldu heyecanla. "Ne yapacaksın şimdi? Karar verdin mi?"

Başımı salladım çok ağır hareketlerle. O sırada kapı tıklatıldı birkaç kere ve hemen ardından açıldı. "Konuşmanız bittiyse gelebilir miyiz artık?" diye sordu Beren, araladığı kapıdan içeriye kafasını uzatıp.

"Gelin, tatlım!" diye onayladı Emir.

Önce Beren girdi odaya. Hemen arkasından Balın göründüğünde, tuhaf bir mutluluk kapladı kalbimi saniyeler içinde. İlk anlardaki ruhsuzluğumu hissetmiyordum artık. Sanırım olanları daha yeni yeni idrak etmeye başlıyordum. Bal Kız'ımın yanımda oluşunu... Sarılışımızı...

Kalbimin değişen ritmine kapılmamak adına duymazdan gelmeye çalıştım gürültüsünü. Balın henüz salonun ortasındayken kalktım ayağa. O anda Beren sevinçle kenara koştururken, Balın kalakaldı olduğu yerde.

Birkaç adım attım aramızdaki mesafeyi tüketmek için. Mesafeler yoktu artık, olmamalıydı. Mesafelere inat daha sıkı sarılmanın vakti gelmişti çoktan.

Kısa süreli sessiz bakışmanın gebe kaldığı gülüşlerimiz yüzümüze yerleştiği an, açtım kollarımı her zaman olduğu gibi. "Gel buraya!" Son birkaç adımı öldüren Balın oldu ve ardından özlemle itilen bedenlerimiz coşkuyla sarıldığında, sağ yanıma denk geldi kalbi, tamamlandı ruhum.

"Her şeye rağmen..." Yeniden ağlamaya başladı. "Lütfen..." Küçük bir hıçkırık döküldü dudaklarından. "Lütfen sonsuz olalım!" Yeni bir hıçkırık eşlik etti kelimelerin özgürlüğe attıkları adımlarına.

Saçlarına gömdüm yüzümü. "Sonsuz olalım!" diye fısıldadım. "Sonsuz olalım!"

On Yedinci Bölüm

Zamanın acımasız olduğunu söylerlerdi. İnsandan bir şeyleri alıp götürürmüş hep. Çalarmış hayatından birer parça yavaş yavaş. Günlerine kıyarmış acımadan. Sevdiklerini alırmış senden. Gençliğini yitirişini izlermiş kahkahalarla. Katiliymiş hislerinin.

Daima buna inanırdım ben de. Özellikle şu son birkaç ayda... Hep bir şeylerimin eksilişine şahit oldum çaresizce. İşin kolayına kaçıp zamanı suçladım hep; ama... Zaman bile insanın yaptıklarına göre bürünürdü rolüne. Her şeyde olduğu gibi bunda da ne olacağı elindeydi insanın.

Zaman, katili olmamıştı geçmişimin. Aksine kazandırmıştı bu kez. Kaybetmek üzere olan bir adama geçmişini, geleceği olsun diye sunmuştu.

İlk kez uyku dilenmemişti bedenim aylar sonra. Aksine huzur içinde bırakmıştı kendini uykunun kollarına. Yalvarmadan, uykusuzluktan canı acıya acıya güneşin doğuşuna şahit olmadan...

Yapbozun eksik parçası tamamlanmış, bir anlamı yokmuş gibi duran bütünlük karesi, o son parçayla anlam bulmuştu. Anlam bulmaya yeniden başladığımı hissediyordum. Eğer günlerin uykusuzluğu olmamış olsaydı şu an, kalbimin üzerinde kanat çırpan kelebeklerin neşesi yüzünden uyuyamamış olurdum.

Huzurlu bir gerinmeyle uyandım; karanlık tarafımı bana ait olmayan bir başka karanlığa gömdüğüm ilk günüme. Hislerimi öldüren karanlığım yoktu artık. Ruhumu zincirleyen karanlığım... Ayaklarıma prangalar vuran, düşüncelerime yanlışı aşılayan karanlığım... Kurtulmuştum ondan!

Uyku sersemi olduğum için bir süre hareketsizce gözlerimin günışığına alışmasını bekledim. Elimi siper ettim gözlerime o süreçte. Sonrasında iyice kendime geldiğimden emin olunca yan dönüp, hemen yanımdaki sehpanın üzerinde duran telefonumu aldım elime. Saat 10.00'du henüz.

Hemen çaprazımda duran koltuğa çevirdim bakışlarımı. Balın uyuyordu hâlâ. Güne onunla başlamadan geçen kaç günü devirdiğimi hesaplamaya çalıştım, yapamadım. Çoktu, sayısını aklımda tutamayacağım kadar çok...

Ellerimi yanlara koyarak doğrulup yastığımı da dik bir şekilde koltuğun kenarına sabitledikten sonra sırtımı yasladım. Görüşümün netleşmesi için gözlerimi kırpıştırdım hızlıca. Yüzümde ufak bir tebessüm ile Balın'a çevirdim bakışlarımı. Benim gibiydi o da... Dün geceki harap halinden eser yoktu şimdi, uyuyor olmasına rağmen. Kaşları çatık değildi mesela veya dişlerini sıkmamıştı. Gergin de durmuyordu hatları çünkü o da mutluluğa erişmişti dün gece benim gibi. Mutsuzluğu tatmıştık her ikimiz de. İkimiz için de mutluluk havuzunda yüzme vakti gelmişti.

Yarım saatten fazla bir sürenin ardından kıpırdanmasıyla korkup yastığımı düzelttim ve bedenimi kaydırıp yeniden uyku pozisyona geçtim çabuk davranarak. Kendisini izlediğimi düşünmesini istemiyordum, yanlış anlamasından korkmuştum.

"Bundan sonra böyle işte Çınar Duman!" diye mırıldandım çok kısık bir sesle. "Nefes alıp versen acaba yanlış anlar mı diye kuşkuya düşeceksin, iyi mi!" Ofladım

sıkıntılı bir şekilde. "Hay ben böyle sevmenin de arkadaşlığın da..." Tam o sırada susmak zorunda kaldım.

"Günaydın!" Kalbimin atışı öyle ani değişmişti ki bunu duyunca, bu sesi sadece ben değil Balın'ın da duyacağından şüphe edip korkmaya başladım, hatta söylediklerimi duymuş olma ihtimalinin aklıma gelmesiyle soğuk soğuk terlemem bir oldu.

"Gü... Günaydın!" diye kekeledim. Ellerimi başımın altında birleştirip başımı hafif kaldırınca, Balın'ı görmem kolaylaştı.

"Nar Tanem!" diye sıçradı yerinden enerji dolu bir halde. "Ben çok özledim dünden beri seni ya!" dedi tıpkı eski günlerdeki gibi. "Keşke sarılarak uyusaydık!" Bakışlarım gözleriyle buluştuğunda, sevimli bir tavırla sırıttı. Onun eski günlerimizde yaptığımız şeyleri hâlâ normal karşılıyor oluşunu kıskandım o an çünkü artık her isteği endişeye düşürüyordu beni. Eski günlerde yaptıklarımızdan bir tanesini şimdi yapsam, hislerim ifşa olacakmış gibi hissediyordum.

"Ufacık koltukta pek mümkün değil sanırım..." diye yanıtladım.

"Ay, sesini yerim ya!" Saçma bir şekilde utanmıştım, ilk kez. Tabii ki utanç duygusunu ilk kez yaşamıyordum fakat Balın'a karşı utanmayı ilk kez yaşıyordum, inkâr edemezdim. "O kadar özledim ki... Bundan sonraki hayatımı Çınarseksüel olarak geçireceğim yani o derece!"

Kahkaha attık ikimiz de.

"Bugün eve dönüyor muyuz?" diye sordu koltuğun ortasında dizlerinin üstüne oturup ellerini iki yana dayayarak. Omuz silktim, yattığım yerde ne kadar göründüğünden emin olamayarak. "Dönelim bence ya! Rahatsızlık vermeyelim daha fazla hem!"

"Ne rahatsızlığıymış o ayol?" diye içeri girdi bir anda Beren.

"Sana da günaydın tatlım!" dedi Balın sırıtarak.

"Günaydın, şekerim!" Koltuktaki dağınık olan yorgandan boşta kalan yere, Balın'ın yanına oturdu. "Nereye gidiyorsunuz?" diye yineledi sorusunu.

"Evimize!" Bastıra bastıra söyledi ve her hecesini dile getirirken ayrı bir keyif aldı bundan. "Tıpkı eski günlerdeki gibi!"

"Ay, sevinsem mi üzülsem mi şaşırdım! Ne güzel kalıyorduk burada birlikte..." Alt dudağını sarkıttı hafifçe. "Aman neyse! Eskisi gibi olun da aynı evde yatıp kalkmasak da olur."

"Aynen ya!" deyip bana döndü bakışları Balın'ın.

"Günaydın..." Miskin miskin salona girdi Emir, gözlerini ovalayarak. "Toplanılmış yine, bir ben eksiğim!" dedi tek tek yüzümüze baktıktan sonra. Her zamanki koltuğuna geçip bacaklarını koltuğun bir kenarından sarkıtırken, diğer kenarına da sırtını yasladı. Bakışları salonun içinde gezindi bir süre.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Beren.

Emir, Beren'i duymazdan gelip bana çevirdi bakışlarını. "Çınar, paketi atsana ya, yanında hemen!"

"Bekle..." deyip paketi uzanıp aldıktan sonra içinden bir dal çıkarıp dudaklarımla tuttum ve sonra paketin ağzını kapatıp tutabileceği şekilde Emir'e attım.

"Ne o ya?" diye sordu Balın, cırlayarak.

O sırada dudaklarımın arasındaki sigarayı yakmakla meşgul olduğumdan, Balın'a bakmamıştım bile.

"Kardeşim, parkeleri birbirine sürüp kıvılcım mı çıkarayım sigarayı yakmak için, çakmağı atsana!" diye söylendi Emir, hâlâ uykulu çıkan boğuk sesiyle.

"Sabah sabah ne emir buyurdun be!" diye homurdandım. "İstersen sen ciğerlerini yorma, senin sigaranı da ben içeyim!"

"Yok kardeşim, onu kendim halledebilirim çok şükür!" Pişkin pişkin konuşması sinirlerimi bozduğu için, çakmağı, isabet alıp poposuna fırlatmıştım. "Ah! Ulan!" diye bağırarak sıçradı yerinden. "Ne yapıyorsun ya!"

"Ya Çınar!.." diye seslendi Beren, tiz bir sesle. "Sevgilimin poposundan ne istiyorsun ya!"

"Az bile yapıyorum ona!"

"Ne!" dedi Emir, sahte bir şaşkınlıkla gözlerini kocaman açarak.

"Beren hadi kahvaltı hazırlayalım?" dedi aniden lafın ortasına girerek Balın.

"Ne?" dedim hayret içinde.

"Ne?" Kızıl saçlarını savurarak Balın'a döndü Beren.

"Ne?" diye sordu Emir. Şaşkınlıktan içine çektiği dumanda boğulup öksürmeye başladı.

"Ne?" diye karşıladı şaşkınlığımızı Balın.

"Ay, hoşuma gitti bu döngü, devam etsek mi?" diye sordu Beren kıkırdayarak.

"Ne?" diye sırıtarak sordu Emir yeniden, muhtemelen bir döngünün daha başlangıcını yapmak için.

"Yeter!" deyip araya girdim hemen, devam edilmemesi için.

"Aa, konuştu gudubet!" deyip yüzünü buruşturdu Beren. "Ben de bu ne zaman sorun çıkaracak acaba diyordum! Çıkarmazsan başımıza taş yağardı!"

Hemen atıldı Balın. "Deme öyle ya!" deyip acırmış gibi bakışlar atarak.

"Şu hale bak ya! Leğen gibi ağzını yaya yaya nasıl da savunuyor, nankör!" Beren yine güne tam anlamıyla Beren olarak uyanmıştı belli ki.

"Yuh! Benim ağzım büyük değil bir kere!" Parmaklarını dudaklarının üzerinde gezindirdi. "Büyük mü?" diye sordu emin olamayarak.

"İstanbul minyatürü gibi. Üç oda bir salon ev döşenir, şu haline bak!" deyip tiksinir gibi baktı Balın'ın dudaklarına Beren.

"Hadi oradan be!" deyip kaşlarını çattı Balın.

"Ne sandın? Herkes benim gibi olabilir mi hiç?" Daldırdığı elleriyle saçlarını geriye savurdu.

"Neyse, bırakın didişmeyi de şey diyeceğim ya..." Oturduğu yerde kendini kaydırarak sırtını yasladığı kenara şimdi başını yasladı. "Ben açım!"

"Ben de!" dedim, kuruduğunu yeni hissettiğim ağzımı hafifçe şapırdatarak.

"Ben de!" dedi hemen ardımdan Balın.

"Ben de!" Sırf eksik kalmamak için zaman kaybetmeden atılmıştı Beren de. "Ay, ne güzel olduk böyle bir arada ya!" Kısa sürelerle hepimize baktı tek tek. "Resmen yiyeceğim bizi!"

"Gerçekten ya!"

"Hadi hazırlayalım!" dedi Balın tekrardan.

"Bakıyorum da yalnızlık sana yaramış!" dedim gülerek.

"Bir şey yemiyordum ki hiç!" deyip omuz silktiğinde, kaşlarımı çattım karşılık olarak. "Kızma hemen, ne yapayım, canım istemiyordu!" diye açıklama yaptı.

Herhangi bir cevap vermeden yarısında olduğum sigaramı dudaklarıma götürdüm.

"Ayrıca..." diye yükseldi aniden Balın. Külü yavaşça küllüğe dökerken, bakışlarım Balın'a döndü. "Ne o elindeki?"

"Hangi elimdeki?"

Çenesinin ucuyla ve gözleriyle küllüğe uzanan elimi işaret etti. "O!"

"O ne?"

"Sigara işte, oğlum!"

"Sigara ne demek?" deyip sırıtmaya başladım.

"Gülme ya!" deyip çattı kaşlarını. "Hani içmek yoktu?"

"İçmiyorum ki zaten..."

"Tabii canım!" diyerek iğneledi. "Ne yapıyorsun o zaman?"

"Çekiyorum!" Sigarayı dudaklarıma götürüp bir nefes daha çektim. "İşte böyle!" Dumanı serbest bıraktım sonra.

"Neyse... Sonra bıraktırırım nasılsa!" deyip daha kazanamadığı zaferin gülüşünü attı şimdiden.

Birkaç dakikalık sessiz ve boş oturmanın ardından ilk ayaklanan Balın oldu. Gözüm dalmış bir halde hâlâ Balın'ın biraz önceki oturduğu yere bakıyordum. Balın'ın odadan çıkacağını sandığım sırada, onu bir anda yatağıma zıplarken bulmamla yüzümü ellerinin arasına alıp yanağıma kocaman bir öpücük kondurması bir oldu.

"Yahu ne oluyor sabah sabah?" diye söylenirken, yanaklarım hâlâ parmaklarının istilası altındaydı.

"Yerim seni ha!" dedi dişlerini sıkarak.

Çaresizlik içinde büzülen suratım güç bela Emir'e döndüğünde, bakışlarımızla anlattık birbirimize o anki düşüncelerimizi.

"Bak gördün mü Çınar Efendi!" dedi Beren, ellerinin tersini beline yerleştirerek. "Tek kuduran biz değilmişiz demek ki!"

Beren'e cevap vermedim. Balın'ı, yanaklarımla oynamayı bırakıp bir anda üzerime yayılarak sarıldığında yana devrilip, aynı anda kahkaha attık. Bizimle birlikte Emir ve Beren de gülmeye başladı.

"Artık kurtuluşun yok valla!" dedi Balın, kollarını sıkı sıkı sarmaya devam ederken. "Eski kaknem Balın yok bir süre..." Bir öpücük daha kondurdu ellerinden geriye kalan yanağımdaki boşluğa. "Çünkü çok özledim, o yüzden, gördüğümüzde midemizi bulandıran vıcık vıcık sevgi dolu bir insan olacağım bir süre!"

"Sıçtık!" deyip alt dudağımı dişledim.

"Ay, gerçekten bu kadar sevgi dolu Balın çok çirkinmiş!" dedi Beren de yüzünü buruşturarak.

Bakışlarımı yeniden Balın'a çevirdiğimde, gözüme çarpan detay bir kez daha dudağımı ısırmama sebep oldu. Narlı kolyesi tişörtünden dışarıya çıkmıştı. Hâlâ takıyordu fakat ben Balın'a olan sinirim yüzünden ne zaman olduğunu hatırlamasam da çıkarıp kaldırmıştım bir yere...

"Harbiden sıçtım!" dediğimde, bunun sebebinin Balın'ın bana olan düşkünlüğü yüzünden sandılar fakat asıl sebep o değildi, haberleri yoktu. Fark etmemiş olmalıydı, yoksa sorardı mutlaka veya tavrına yansırdı, anlardım. Hızlıca düşünmeye başladım nereye kaldırmış olabileceğimi. Bir türlü hatırlayamıyordum.

"Hadi be!" diye cırladı Beren. "Bırak çocuğu, yedin!" Oturduğu yerden kalktı. "Açlıktan geberiyorum, hevesli sisin madem o kadar, yürü hazırlayalım!"

"Tamam!" deyip kollarını ayırmadan önce son bir kere daha öpmek için uzandığında, elleri yanaklarımı kapattığı

için, aceleyle uzanan dudaklarının dudaklarımın kenarlarına dokunmasıyla ruhum bedenimden ayrılıyormuş gibi hissettim. Uyuştu sadece birkaç saniye içinde bedenim... Dudaklarımdan yayılan ateş tüm vücudumu kaplamıştı ve sanki sadece birkaç dakika içinde yanıp küle dönecekmiş gibi hissetmeye başladım.

Birkaç sahte öksürük eşliğinde doğrulurken, Balın da geriye çekilip gözlerimin içine baktı. Farkındaydı o da yaptığının... Yanakları da kızarmıştı hem. Eğer o şu hâlde bu kadar kızardıysa, muhtemelen ben deri değiştirmiş, büsbütün kırmızı olmuştum.

Ellerini saçlarına daldırıp karıştırırken gözlerini kaçırdı benden. "En iyi kalkayım ben..." dedi ben hariç her yere hızlı hızlı bakarken. "Kahvaltı..." Konuşamıyordu doğru düzgün.

"Aynen..." dediğimde, dilimin bile uyuşuk olduğunu hissettim. Vücudum öyle gerilmişti ki... Biraz daha zorlansa, ortadan ikiye kopacak gibiydi neredeyse.

"İyi o zaman..." deyip çıktı yataktan.

"Aynen!" diyebildim yeniden ancak.

"Bir şey mi kaçırdım?" diye sordu Beren, Balın'ın peşinden giderken. "Ne oldu birden ya?" diye sorduğunda, çoktan salondan çıkmıştı.

Kaskatı kesilmiş şekilde kalakalmıştım. Ne hareket edebildim ne bir şey söyleyebildim. Dudağıma götürdüm parmaklarımı ağır ağır. Sonra Balın'ın öptüğü yere usulca dokundum; sanki sert dokunsam silinecekmiş gibi hissettiğimden.

Aniden bir tebessüm yer etti yüzümde; küçükçe başlayıp anbean yayıldı, yayıldı... Artık gözlerimin içi bile gülüyordu, tahmin edebiliyordum.

"Ne oluyor lan?" diye sordu Emir şaşkınlıkla beni izlerken.

Cevap vermeden diğer elimi başımın altına alıp, dudaklarının dokunduğu yerde duran işaret parmağımı gezindirmeye devam ettim.

"Hey! Kime diyorum?"

Doğruldum yattığım yerde. Yatağın ortasında bağdaş kurarak oturup, dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak yüzümü yasladım.

"Oğlum, konuşsana, ne oldu?"

"Şu kapıyı kapatsana beş dakika..." dedim hâlâ sırıtırken. "Üzerimi değiştirdiğimi falan söyle!"

Hışımla kalktı uzandığı koltuktan ve koşarak kapının eşiğinden başını uzatıp, "Buraya gelmeyin on dakika, Çınar üzerini değiştirecek!" diye seslendi.

"Tamam!" Karşılık aldığı an kapıyı kapatıp üstüne bir de kilitledi.

"Anlat ne oldu?" diye sordu koşarak yanıma gelirken. "Hadi!" Üsteledi anlatmam için, hemen yanıma otururken. "Sırıtma şöyle, valla sinirlerim bozuluyor!"

"Az önce..." Hâlâ alt dudağımın kenarında duruyordu parmağım.

"Vallahi kafayı yiyeceğim!" deyip alnını tuttu. "Ulan ne bu halin, berduş berduş bakıyorsun! Harbi delirtme adamı anlat doğru düzgün!"

"Öptü..." diye fısıldayıp hemen ardından kendimi tutamayarak kahkaha attım.

"Ne?" diye bağırdığında, korkuyla gerilip kapıya döndüm hemen.

"Ne bağırıyorsun lan?" diye sorarken, istemeden bağırıp omzuna vurdum bir tane.

"Oğlum bırak şimdi bağırmayı, çağırmayı!" Şaşkınlıkla ayırdı gözlerini. "Ne demek öptü?" Heyecanla elini ağzına kapattı. "Nasıl öptü?" Alt dudağını ısırdı sevinçle. "Ne ara öptü? Anlat!"

"Az önce..."

"Ya kardeşim doğru düzgün anlatsana şunu!" deyip dizine vurdu. "Nasıl az önce öpüştünüz ya?" diye sordu şaşkınlıkla. "Ben o esnada neredeydim?"

"Emir!.." deyip gözlerinin içine baktım gülmeyi bırakıp. "Beynin mi yok kardeşim?"

"Niye?" diye sordu aptal aptal yüzüme bakarken.

"Neyini anlamadın acaba, bir saattir anlatıyorum burada her şeyi?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Nah anlatıyorsun!" diye itiraz etti. "Bir bok anlatmıyorsun ki... Habire lafı ağzında geveliyorsun!"

"Oğlum anlasana işte... Yanlışlıkla yanağımdan derken buradan öptü!" deyip yeniden parmaklarımla öptüğü yeri gösterdim. "Tam burası işte!"

"Oha!" Şaşkınlıktan ağzını kapatamamıştı.

"Evet!" deyip güldüm tekrardan. "Yanlışlıkla falan ama... Oğlum aklımı yitiriyordum lan!"

"Sevinsem mi üzülsem mi bilemedim!" deyip, elini hâlâ aralık olan ağzına kapattı. "Fark etti mi peki ne yaptığını?"

"Etmez olur mu? Yüzünün halini görmedin mi? Kireç gibi oldu!" Keyifle anlatıyordum olanı.

"İnanmıyorum ya, resmen gözümüzün önünde neler olmuş haberimiz yok!"

"Yemin ederim geberiyordum heyecandan!" Başımı salladım iki yana. "Vay be Çınar Duman! Şu düştüğün hale bak... Böyle şeyler hissedeceğin aklına gelir miydi hiç?"

"Yaa..." dedi Emir de usulca başını sallayarak. "Beren'le beni sevgili yapan kader sana neler yapmaz!"

"Harbiden ya..." dedim Emir'e bakıp.

"Yansın mı birer sigara?" diye sorduktan sonra koşarak az önceki oturduğu yerden paketi alıp geldi.

"Ama dudağım şey olur..." dedim fakat asıl söylemek istediğimi söyleyemeyip gevelemiştim sadece.

Doğru düzgün konuşamasam da Emir söylemek istediğimi anlamış olmalıydı ki cevap verdi. "O halde senin yerine de ben içeyim, ne dersin?"

"Olur!" deyip omuz silktim.

"Saçmalama da al şunu ya!" deyip bir dal uzattı ağzıma kadar. İstemeye istemeye dudaklarımı aralamamla sigarayı yerleştirmesi bir oldu. Ardından önce kendi sigarasını, ardından benimkini yaktı.

"Resmen öpüştünüz demek, he?" diye sordu benim adıma mutlu olduğunu belli eden bir gülüş eşliğinde.

"Resmen öptü!" deyip sırıttım.

"Şu haline bak lan!" deyip eliyle yüzümü gösterirken kahkaha attı. "Tıpkı liseli âşıklar gibi bakıyorsun yüzüme, ışıl ışıl!"

"Ben kurtulmaya çalışırken şu düştüğüm duruma bak. Aklımı kaybedeceğim düşünmekten artık!" Yüzümü buruşturdum acı gerçekler zihnime hücum edince. "Arkadaşlıktan öteye gidemem ben Emir!" Dudaklarımı ısırdım içten. "Ne düşündüğünü, ne hissettiğini biliyorum Balın'ın. Böyle şeyler hissetmem yanlış... Bir de bunları öğrenirse, onun gözünde değerimin yok olacağına eminim!"

"Neden olmasın be abi?"

"Olmaz Emir!.. Olmaz!" diye itiraf ettim gerçeği, hem ona hem de kendime. "Yani belkisi, acabası yok bu işin. İmkânsız böyle bir şeyin olması!"

"Bir şey diyeceğim?" Oturuşunu düzeltip tümüyle bana döndü yönünü.

"He?"

"Bahsettiğin olaylar var ya... Hani hislerini Balın'a karşı alevlendiren olaylar?"

"Evet?"

"O olayları sen tek başına yaşamadın. Aynı korkuları Balın da yaşadı. Aynı acıları o da çekti ve aynı ayrılığı o da tattı." Söylediklerini anlayıp anlamadığımı öğrenmek için susup gözlerimin içine baktı ve birkaç saniyelik sessizlik oluşturarak söylediklerini idrak etmem için zaman tanıdı.

Biraz sonra, "Evet?" dedim konuşmaya devam etmesi için.

"Aynı şeyleri onun da hissetmeye başlamadığı ne malum?" dediğinde, kafamın içindeki en ufak hücre bile harekete geçip, geçmiş günleri eşelemeye başladı.

Birkaç dakikanın ardından umutsuzluk içinde astım yüzümü. "Sanmıyorum!" diyerek konuşmaya başladım. "Yok öyle bir şey..."

"Neden ya? Neden olmasın?" diye üstelemeye devam etti. "Yani olmaması için bir sebep yok ortada!"

"Olması için de hiçbir sebebimiz yok!"

"Senin oldu ama? Demek ki yok değil!" Bilirkişi gibi konuşuyor, her söylediğimi çürütecek cevabı hazırda bekliyordu.

"Ben geri zekâlıyım!"

"Ben de!"

"Ne alaka şimdi sen?" diye sordum anlamaz anlamaz yüzüne bakıp.

"Ne bileyim. Akıllı olsam Beren'e âşık olmazdım!" diye açıklama yaptı.

"Haklısın..."

"Haklıyım..." Hâlâ saçma bir konuşma sürüp gidiyordu aramızda. "Bak... Yine bizden örnek vereceğim sana!" Sanki bilmediğim bir şey anlatacakmış gibi heyecanlandığını hissettim. Oysaki her detayını defalarca dinlemiştim, tüm ilişkilerine hâkimdim. "Ben Beren'e âşıkken, başka bir adamla ilişkisi vardı. Ne oldu sonra?"

"Senin gibi bir batağa düştü!" deyip güldüm her ne kadar moralim bozuk olsa da.

"Evet ama... Konumuz bu değil!" dediğinde, kendisi de gülmüştü benimle birlikte. "Yani kardeşim, demem o ki... İmkânsız ancak zaman alır!"

"Ne?"

"Boş ver, alakasız oldu. İçimden geldi diye söyleyeyim demiştim!" deyip saçlarını karıştırdı boştaki eliyle. "Beren'le ben bile sevgili olduysak, bu dünyada hiçbir şey imkânsız değil kardeşim. Ben bunu bilir bunu söylerim!"

"Biz eskisi gibi güzeliz. Bu hisler tehlikeli..."

"Nereden biliyorsun?" diye sorduğunda sinirlenmiş gibi görünüyordu, söylediklerini bir türlü önemseyip kabul etmediğim için. "Nereden?" Heceleyerek tekrar etti. "Kaç kere Balın'la bir ilişki yaşadın da çok biliyormuş gibi peşin peşin reddediyorsun?"

"Hayır!" diyerek çıkıştım bir anda. "Öyle ya da böyle... Bu hisler yarın bir gün geçip gidecek. Arkadaşlığımıza sadık kalacağım ben, Emir!"

Konuşmak için aralanan dudakları hiçbir şey söylemeden kapandı tekrardan. İkimizin de sigaraları bitene kadar hiç konuşmadık. Sonrasında ise izmariti küllüğe bastırırken, "Peki..." dedi usulca. "Sen nasıl istiyorsan öyle olsun kardeşim!.." Mutluluktan uzak, buruk bir tebessüm yer etti yüzünde. "Ben sadece sana ihtimallerden bahsettim. Hayat senin, karar senin. Pişman olma da gerisi önemli değil!"

"Aynen öyle!"

Birkaç dakika sonra Beren'le Balın izin isteyerek girdiler içeriye. Hazırladıkları kahvaltılıkları özenle masaya yerleştirdiler. Emir'le birlikte kalkıp yardım ettik hazırlamanın bitmesi için. Sonrasında pek fazla konuşma olmadan kahvaltı ettik. Bir ara, Beren, "Yarıyıl tatilinde hep birlikte bir yerlere mi gitsek?" diye ortaya bir laf atmıştı ve bunun üzerine birkaç şey konuşulmuş, belki de ertesi gün hatırlanmayacak planlar yapılmıştı.

"Tamam!" deyip çantamı koltuğun üzerine koydum. "Ben hazırım!" Alelacele giydiğim sweatimi uçlarından çekiştirerek düzelttim.

"O halde artık gidebiliriz!" deyip Balın da kalktı oturduğu yerden.

"Ya... Nedense içimde bir burukluk oldu." dedi Beren üzüntüyle kaşları çatılırken. "Balın neyse de... Çınar'la ne zamandır aynı evdeyiz. Bir hüzünlendim vallahi!" deyip dudak büzdü.

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsedim usulca. "Çok teşekkür ederim her şey için!"

"Ne teşekkürü?" dedi Emir, salona girerken. "Olur mu hiç öyle şey!" Misafirperver ev sahibi edasıyla tatlı tatlı kızdı söylediğime.

"Verdiğim rahatsızlık olduysa da... Arkadaş kahrı, kusura bakmayın artık!"

"Saçma saçma konuşmaya başladı bu yine!" deyip yanıma geldi. Sırtıma attığı eliyle usulca baskı yaparak sıvazlarken, "Al bunu, git buradan Balın!" deyip güldü.

"Seve seve!" deyip gülerek karşılık verdikten sonra dönüp Beren'le vedalaştılar. O sırada ben de Emir'le...

"Kasma bu kadar... Her şey zamanla olur, sen gönlünü ferah tut!" diye fısıldadı sarılmamızı fırsat bilerek. Kendini hafif geri çekip diğer taraftan da sarılmaya geçtiğinde, "Her şey gönlünce olur umarım!" dedi aynı fısıltıyla.

"Umarım..." deyip geriye çekildiğimde, kolunu sıktım hafiften, minnettarlığımı belli etmek amacıyla.

Beren ve Balın'ın da vedalaşması bittikten sonra koridora çıkan ilk ben oldum, diğerleriyse peşimden geldi.

"Berenciğim, sen de üzme Emir'i çok fazla, olur mu?" diye sorduğumda, kahkaha attı.

"Asıl o beni yoruyor yahu!"

"Haklısın ya... Senin işin de zor valla!" diyerek destek çıkıp onu mutlu ettim. Söylediklerinin desteklenmesine bayılıyordu çünkü.

"Yazıklar olsun be!" diye bağırdı en arkada gelen Emir.

Dış kapıyı açıp ayakkabılarımı giydim. Hemen ardımdan da Balın...

"Teşekkür ederim tekrardan!" deyip el salladım.

Balın ayakkabılarının iplerini bağladıktan sonra doğrulup Beren'in ellerini tuttu. "Bu iyiliğinizi asla ama asla unutmayacağım!" dedi sevecen bir gülümseme eşliğinde.

"Siz olmasaydınız şu an hâlâ evde sızlanıyor olurdum belki de..."

"Aa... Bu ne böyle, bir daha asla görüşmeyecekmişiz gibi konuşmalar!" diyerek kızdı Emir kapının eşiğine, Beren'in yanına gelip.

"Aynen ya... Teşekkür edip durmayın, hiç gerek yok! Arkadaşız biz. Birbirimizin iyiliğini düşünmeyeceğiz de ne yapacağız başka?"

"Haklısın ama... Ne bileyim ya, bu konu başka! Hassasiyetimi biliyorsun!" diye açıkladığında, sözlerinin sonundaki ifade, Emir'le göz göze gelmeme neden oldu.

"Hadi kaçtık biz!" dedim tekrardan, bir yandan da sırt çantamı düzeltirken.

"Güle güle!" diye seslendi Beren arkamızdan.

"Görüşürüz sonra yine!" dedi Emir de hemen ardından.

"Güle güle!"

Balın arkamdan geliyordu. İki kat indikten sonra nihayet apartmanın dışına çıkabilmiştik.

"Balın!.." deyip, son basamakları inerek yanıma gelmesini bekledim.

"Efendim?" diye sordu.

"Sen buradan bir taksiye bin, eve git..." Gözleri şaşkınlıkla anında kocaman açıldı.

"Sen?" diye sorup lafımı kesti.

"Benim bir işim var, bugün halletmem gerekiyor. Sonra geleceğim!" Pek açıklama yapmış sayılmazdım fakat en azından acil olduğunu anlaması yeterdi.

"Ben de geleyim?" diye sordu küçük bir çocuk gibi.

"Olmaz!" dediğimde, surat astı hemen. "Tek gitmem gerekiyor!"

"Peki o zaman!" diye kabul ettiği sırada, uzaktan görünen taksiye, bir adım yola çıkarak el salladım durması için. "Artık ayrılık yok, değil mi?" diye sordu hâlâ modu düşük dururken.

"Yok..." deyip bir adım attım Balın'a doğru. "Bundan sonra ne koşulda olursa olsun sorunlara karşı el ele duracağız." Saçlarına daldırdım yüzümü, küçük bir öpücük kondurdum. "Ayrıyken bir bok olduğu yok çünkü!"

Morali yerine gelip mutlulukla sırıttı. "El ele duracağız!" diye tekrar etti söylediğimi.

"Hadi... Taksi bekliyor!" dememle kendine gelip taksiye doğru adımlarını attı. Hızlıca taksiye bindikten sonra da camdan dışarıya başını uzatıp, "Akşam görüşürüz Nar Tanem!" diye bağırdı taksiyle önümden geçerken.

"Görüşürüz!" diye karşılık verdim. "Görüşürüz, Bal Kız!.." dediğimde, çoktan köşeyi dönmüştü taksi.

On Sekizinci Bölüm

Yol boyunca camdan içeriye girmedi Balın. Ara ara keyifle kahkahalar atıp, ezbere bilmediği birçok şarkıyı sesinin kötü çıkmasını önemsemeden söyledi birbirine karıştıra karıştıra. Hiçbir şeyin önemi yoktu artık gözünde; çünkü aylar önce kaybettiği ve onun için en değerli olan insanı yeniden kazanmıştı artık. Neden dış dünyayı önemsesindi ki artık?

Kendi evrenimiz var bizim. Kocaman bir evren. Satürn görse kıskanır, Jüpiter görse Neptün ile gıybetini eder, diyen onlar değil miydi?

Kendi evrenlerinde el eleydiler yeniden. Mutluluk bir güneş gibi doğmuştu dünyalarına. Çınar ve kendisi... Başka kimse olmasa da olurdu artık.

Taksi, evlerinin olduğu sokağa girmeden önce ödemişti taksimetrede yazan tutarı. Apartmanın önüne yaklaştığında ise araç daha tam durmadan kapıyı açıp inmişti bile. Taksicinin arkasından bir şeyler homurdandığını duysa da umursamayıp sevinçle sıçradı basamakların üzerinde ikişer üçer.

Apartman boşluğunda yankılanan tek ses, Balın'ın birkaç şarkının sözlerini birbirine karıştırarak ortaya çıkardığı yeni besteyi mırıldanmasıydı. Ceketinin cebinden anahtarlarını çıkardıktan sonra anahtar deliğine oturtmakta zorlanmıştı, heyecandan titreyen elleri yüzünden.

Kapıyı açar açmaz sonuna kadar aralayıp içeriye girdiği gibi, vücudunda dolaşan enerjinin verdiği güçle kapıyı olması gerekenden fazla çarparak kapattı. Bu da umurunda değildi. Nar Adam'ıyla eskisi gibiydiler artık. Bu ev, yalnızlığın pençesinde günden güne eridiği, karanlığa sığınmış gölgelerin, kendisine ve acılarına eşlik ettiği bir mabet değil; koskoca dört yılının her bir gününü dolu dolu yaşadığı, hayat defterini güzel anlarla doldurduğu ve her sayfasının başrolünde Çınar Duman'ın olduğu, geriye kalan sayfalara da istisnasız onun adını kazıyacağı bir ev olacaktı; tıpkı eskisi gibi.

Mutfağa koştu önce. Hızlıca etrafına bakındı. Çağrı'yla birlikteyken yiyip içtiklerinin bazı bulaşıkları duruyordu tezgâhın üzerinde. Hemen onları lavabonun içine koyup önlük bağlama gereği duymadan yıkadı güzelce.

Mutfakta işi bittikten sonra Çınar'ın odasına koşturdu. Günün çoğunu geçirdiği yatağın, kirlendiğini düşündüğü çarşafını çekip aldı tek hamlede. Büyük bir yumak halinde kucakladığı kirlileri banyoya götürüp çamaşır makinesine tıktı. Yeniden odaya döndü sonra. Tertemiz çarşafları neredeyse tek bir kırışıklık olmayacak şekilde özenle açtı. Yastıklara da kılıf geçirmeyi ihmal etmedi tabii...

Sıra balkona gelmişti. Çınar'ın odasından koşarak çıktığında, koridorda durmak zorunda kaldı çünkü kendisini rahatsız eden, iş yapmasına engel olan saçlarından kurtulması gerekiyordu. Hemen kendi odasına girip komodinin üzerinde duran lastik tokayı aldı. Aynanın karşısına geçip saçlarını iyice gererek sağlam bir topuz yaptı, tek bir tel bile yüzüne gelmeyecek sıklıkta. Topuzunu yaptıktan sonra her ihtimale karşı ellerini saçlarının üzerinde geriye doğru taradıktan sonra odadan çıkma vakti gelmişti.

Çıkmadan önce son bir kez hızlıca odasında göz gezdirdi dağınık bir yer olup olmadığına emin olmak için fakat odası

gayet düzgündü çünkü eve geldiği günden beri kıyafet değiştirmek dışında hiç kullanmamıştı odasını, yatağını. Tüm zamanını Çınar'ın odasında veya balkonda geçirmiş, uyuyacağı zaman da ya salondaki koltukta uyuyakalmış ya da Çınar'ın yatağını kullanmıştı.

Balkonun ne kadar tozlu olduğunu bildiğinden, direkt yıkamaya girişti. Fırça ve su yardımıyla bir güzel temizledikten sonra akşam belki yıldızları seyretmek veya sohbet etmek için çıkarlar diye minderler koymuştu her zamanki oturdukları yere.

Nefes nefese içeriye girdiğinde, soluklanmak için kendini balkon kapısının yanında duran tekli koltuğa attı. Geriye yalnızca salonu toparlamak kalmıştı ki bu onu pek zorlamazdı çünkü asıl zahmetli odalardaki işlerini bitirmişti.

"Vay Balın İmge vay..." dedi kesik kesik, hızlı hızlı alıp verdiği nefesleri arasından. "Seni de mi temizlik yaparken görecekti bu gözler?" Gururla etrafına bakındı. Salonda, uyuyup kaldığı koltuğun üzerindeki şal ve masadaki birkaç eşya dışında başka dağınıklık olmadığı için işi bitmiş sayılırdı neredeyse. "Ne zaman geleceği belli olmaz. Otur otur bitmez iş!" diyerek kendini gaza getirmeye çalıştı Balın. Aynı zamanda oturmaya devam ettikçe miskinleşeceğini ve işten kaçmak isteyeceğini bildiğinden, dinlenmede fazla süre tanımamıştı kendisine.

Koltuğun üzerindeki şalı katlamak üzere eline aldığı sırada kapı çaldı. "Ay, geldi mi yoksa?" dedi heyecanla. Şalı son bir kez daha katladıktan sonra bozulmadığından emin olarak dikkatlice koltuğun üzerine koydu ve dış kapıya doğru koşmaya başladı.

"Kim o?"

"Benim!" Yanıtı aldığı sesi duyunca, hayal kırıklığına uğramıştı fakat çok uzun sürmedi çünkü bugün üzüntüye yer yoktu kalbinde, hatta sadece bugün değil uzunca bir süre...

"Çağrı?" diyerek açtı kapıyı.

"Gelmişsin?" deyip müsaade istemeden girdi içeriye, sevecen bir gülümseme vardı yüzünde.

"Evet, evet geldim!" Arkasından kapıyı kapatıp Çağrı'nın peşinden salona girdi.

"Neler yapıyorsun?" diye sordu Çağrı, salonun ortasında ayakta dikilerek. "Dün arkadaşımla buluşmaya gidiyorum diye çıktın, çıkış o çıkış... Gelmedin, merak ettim!"

On günden fazla oluyordu Balın'ın Çağrı'yı tanıması. O gece Çağrı'ya her şeyi anlattıktan sonra neredeyse sürekli birlikte zaman geçirmişlerdi. Sohbet etmiş, zaman zaman birbirlerine dertlerini anlatmış, çok fazla olmasa da gülüp eğlenmişlerdi. Depresif zamanlarının son günlerini daha iyi geçirmesine yardımcı olmuştu yani. Bu yüzdendi samimiyetlerinin bu kadar ileri seviyede oluşu.

"Çağrı!.." dedi Balın, yüzünde kocaman bir gülüşle. "Sana bir haberim var!"

"Hayırdır?" Balın'ın gülüşü yüzünden, yüzündeki gülümseme daha da yayılmıştı. "Ne haberi?"

Balın hiçbir şey söylemeden aralarındaki birkaç adımlık mesafeyi koşarak kapattı ve çekinmeden mutluluğundan kendine görünmez bir kanat yapıp sevinç içinde kahkahalarla Çağrı'nın üzerine atlayarak sarıldı. Ayakları yerden kesilmişti hatta...

"O kadar mutluyum ki!" dedi kahkahaları arasında.

Çağrı da gülüyordu her şeyden habersiz. "Ne oldu ya?" dedi merak içinde. "Anlatsana, aşırı merak ettim!"

Balın mutluluğun getirdiği enerjiyle farkında bile olmadan kollarını daha sıkı sardı Çağrı'nın boynuna. "Eve dönüyor!" diye fısıldadı ve yeni bir sevinç kahkahası yükseldi boğazından. Bu haberi fısıldayarak vermesini yetersiz bulduğu için, "Çınar... Eve dönüyor!" diye haykırdı bir anda.

Çağrı'nın gülüşü eksilmedi yüzünden, dahası Balın'ın mutluluğuyla beslendi gülüşü. "Çok sevindim!" dedi usulca.

Balın, daha fazla rahatsızlık vermemesi gerektiğini idrak etmesiyle, kollarını bir anda çekip, bedenini Çağrı'nın bedeninden ayırması bir oldu. "Kusura bakma!" dedi birkaç adım geriye giderken. "Özür dilerim, bir an sevinçten... Şey oldu!"

"Önemli değil canım, ne demek!" deyip belli belirsiz tebessüm etti Çağrı. "Nasıl oldu?" diye sordu merakla.

"Buluşacağım dediğim arkadaşlarım var ya... Hani bahsetmiştim sana, Beren ve Emir!"

"Evet?"

"Onlar bizi bir araya getirdi. Onların evinde kalıyordu Çınar zaten. Çınar eve gelmeden ben gidip beklemeye başladım. Sonra o geldi ve..." Uzattı sonunu sanki heyecan katmak ister gibi. "Ben çıktım karşısına!"

Balın başka bir şey söylemeden Çağrı tahmin etti devamını. "Sonra konuşup anlaştınız?" Bilmiş bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

"Aynen öyle!" derken sevinç narası attı sanki.

"O halde..." Gülüşü kaybolmuştu Çağrı'nın. "Benim pabucum dama atılır!" Yine de şaka yaptığı anlaşılsın diye gülümsedi hafifçe. "Bana yol göründü artık desene!"

"Ay, saçmalama!" deyip yüzünü astı Balın. Daha doğrusu aşırı dozdaki mutluluğunu gizlemeye çalıştı sadece birkaç saniyelik.

"Öyle ama... Bence bana yer yok artık bu evde!" Çağrı bir anda içinde bir burukluk hissetmişti. Alışmıştı çünkü Balın'a. Ayrılmak da istemiyordu açıkçası.

"Ya hayır, deme ama öyle, üzülürüm!" deyip dudak büzdü küçük bir kız çocuğu gibi.

"Şey ya..." derken huzursuzca kıpırdandı Çağrı yerinde. "Madem bu birlikte geçireceğimiz son günümüz..."

"Hayır..."

Balın'ın konuşmasını, elini göğüs hizasında kaldırarak kesti Çağrı, kendi konuşmasına olanak sağlamak için. "Bu yüzden senden saklamak istemiyorum... Çok yeni bir şey zaten, ben bile yeni idrak ediyorum... Zaten bunun için cesaretimi toplayıp geldim!" deyip güldü hafifçe, başını yere eğerken.

"Anlamadım?" dedi Balın ve merakla Çağrı'yı dinlemeye devam etti.

"Sanırım ben de anlatamadım zaten." Bakışları Balın'ı buldu yeniden. "Anlatamayacağım da..." demesiyle birkaç adımla kapattı aralarındaki mesafeyi. İki eli de Balın'ın çene ve boyun arasındaki boşlukta yerlerini aldığında, dudaklarını içindeki korkuya kulaklarını tıkayarak Balın'ın dudaklarıyla buluşturdu. Dile getirmekten bile korkuyordu oysaki daha birkaç saniye önce. Şimdi ise düşlediği anın tam ortasındaydı.

Balın'ın herhangi bir tepki vermesine fırsat olmayacağı kadar kısa bir öpücüğün ardından geriye çekti dudaklarını Çağrı. Elleri hâlâ olduğu yerdeydi ama... Gözleri ise Balın'ın şaşkınlıkla büyüyen gözlerinde...

"Özür dilerim..." dedi düzensiz dışarıya çıkan nefesiyle birlikte. Balın hâlâ ne yapması, ne söylemesi ve nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu çünkü henüz son birkaç dakika içinde yaşananları idrak edemeyecek kadar geriden geliyordu. "Sadece... Sonra keşke demek istemediğim bir şeyi yaptım." diye açıkladı Balın'ın gözlerinin içine bakmaya devam ederken.

"Ben..." Balın'ın nutku tutulmuş, konuşamıyordu. "Bu olmamalıydı..." diyebildi yalnızca. Düzensizleşmişti kalbinin ritmi, kulaklarında duyuluyordu atış sesleri. Öfke pompalamaya başlamıştı sanki fakat yine de bunu dışarıya yansıtamamıştı.

"Hayır..." deyip bir adım geriye çekildi Balın. "Bu doğru değil..." Elini havada salladı.

"Biliyorum!" deyip açıklama yapmak için Balın'ın aralarında açtığı mesafeyi bir adım öne çıkarak yeniden kapattı. "Bu anı yaşanmamış sayalım olur mu?" diye sordu.

Balın elini alnına koyup birkaç saniye sakinleşmeyi bekledi. "Tamam!" dedi en nihayetinde konuşabilecek kadar sakinleştiğini hissettiğinde. "Bu an hiç yaşanmadı. Hiç!" Başını iki yana salladı bu yaşanılanı inkâr edercesine.

"Gitsem iyi olacak!" dedi Çağrı.

"Evet... İyi olur!" dediğinde, Çağrı salonun çıkışına doğru yürümeye başladı. Balın peşinden gitmeden olduğu yerde kalakalmıştı.

Çağrı, dış kapıyı açıp çok az araladıktan sonra durup tekrardan Balın'a baktı, arkası dönüktü. "Balın!" diye seslendi usulca. Hemen dönmedi Balın arkasına. Birkaç saniye duymamış gibi yapıp gözlerini sıkıca yumdu, her an kalbinde yenilenen heyecanı atabilmek için. Hiçbir şey söylemeden arkasına dönüp Çağrı'nın gözleriyle buluşturdu gözlerini.

"Hâlâ arkadaşız..." deyip tek nefes alıp vermelik kısa bir süre tanıdı kendisine Çağrı ve ardından, "Değil mi?" diye sorusunu ekledi.

Ne cevap vermesini gerektiğini bilmiyordu Balın. Bağırıp çağırmalı, Çağrı'yı bu yaptığına pişman mı etmeliydi, yoksa masum bir öpücüktü deyip umursamamaya mı çalışmalıydı?

Saniyeler içinde iki seçeneği de kendi içinde kurduğu mahkemeye sundu, oyladı ve karar alındı.

Başını usulca salladı Balın olumlu anlamda. "Arkadaşız..." diyerek kararını dile getirdi aynı zamanda da.

Çağrı'nın yüzünde memnun bir gülümseme yer etti. "Teşekkür ederim!" diye mırıldandı tebessümünü kaybetmeden.

Tam kapıyı açıp çıkmak üzereyken yeniden vazgeçti. Balın yine meraklı bakışlarıyla Çağrı'nın gözlerini hedef aldı. "Bu arada..." dedi Çağrı, dışarıya doğru attığı bir adımı geri çekerken. "Çınar'la yeniden eskisi gibi olmanıza çok sevindim, gerçekten!" Yeniden gülümsedi. "Üzülmek sana yakışmıyordu çünkü!"

"Teşekkür ederim!" Söyledikten sonra idrak etmişti ne dediğini ama bunu şu an için değil, on günden fazla bir süredir neredeyse her gün kahrını çektiğinden dolayı minnet borcu olarak görmüş, o yüzden teşekkür etmişti.

"Kendine iyi bak!" dedi Çağrı son olarak. Cevap gelmeyeceğini düşünerek adım attı kapıdan dışarıya.

Henüz kapı kapanmadan, "Sen de..." diye mırıldanarak karşılık verdi Balın. Kapıyı tamamen kapatana kadar aralıktan Balın'ın yüzüne bakmaya devam etmişti Çağrı. Sanki bir daha hiç göremeyecekmiş gibi. Veda eder gibi...

ꕥ

Apartmanın önüne geldiğimde, önce kendi etrafımda dönerek caddede göz gezdirdim özlemle. Sonrasında ise yıllarımın geçtiği evi sırtlayan apartmanı... Hayranlıkla bakar gibi baktım dakikalarca apartmanın dışına ve en sonunda da yaz projesinden önce her gün keyifle yaptığım şeyi yapmak üzere attım adımımı, basamakları koşarak çıkmak üzere...

Oysa, bu kez koşarak çıkmıyordum. Bu basamakları bile özlemiştim çünkü. Her birine sindire sindire atıyordum adımlarımı. Her birini ayrı selamlayarak...

Ve sonunda gelmiştim evimize. Kendi anahtarımla girmeyi düşündüm ilk önce fakat aylar sonra ilk kez geldiğim için zile basmak istemiştim.

Zile basıp istemsizce suratımda yer eden sırıtışla birlikte kapının açılmasını bekledim. Birkaç saniye sonra kapı

açıldığında, Balın'la göz göze gelmemle yüzünde tıpkı bende olan gülüşün belirmesi bir oldu.

"Hoş geldin!" dedi sevinçle.

"Hoş buldum!" deyip girdim içeriye. En son bu evden nasıl çıktığım aklıma geldi, doğrudan kapısı açık odamı görünce. Kıyafetlerimi nasıl toplayışım... Bir daha dönmeme kararı aldığım evimize gözlerimle veda edişim...

Balın'ın aslında bilmediği ama sırf bir araya geldiğimiz ilk günlerin heyecanıyla gaza gelip hazırladığı yemekleri yedik önce. Sonra en nefret ettiğim şeyden, bulaşıktan kaçtım. Balın onları yıkarken, özlediğim bir diğer şeyle, günümün çoğunu üzerinde geçirdiğim koltuğumla hasret giderdik.

Balın'ın işleri bittiği zaman da kahvelerimizi ve şallarımızı alıp balkona çıktık. Hava kararmıştı ki bunu beklemiştik zaten. Akşamları bir başkaydı çünkü gökyüzünün güzelliği.

Her zamanki oturduğumuz yerde duran minderlere yerleştik hızlıca. Sol taraftaki mindere ben, sağdakine ise Balın oturduktan sonra şalları omuzlarımıza örtüp sırtımızı duvara yasladık. Karşı binanın üzerinde göz gezdirdim. Yanan ışıkları takip ettim tek tek. Onları bile özlediğimi fark ettim o an. Her şeyiyle... Hayatımda büyük bir öneme sahip olan bu sokakla hasret gidermiştim.

"Bugün eve gelir gelmez temizlik yaptım biliyor musun?" dedi Balın hafifçe gülümseyerek.

"Ciddi misin sen?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet..." deyip başını salladı usulca. "Kötü günleri geride bırakıp nasıl temiz bir sayfa açtıysak hayatımızda, evimiz de öyle olsun istedim! Hayatımız da açtığımız yeni sayfaya yakışır şekilde..."

"Ellerine sağlık..." deyip gülümsedim ben de. Hemen ardından kahvemden büyükçe bir yudum aldım. Normalde her kahvenin yanında sigara içmeden duramazdım fakat şu an canım istemiyordu bile; çünkü keyfim yerindeydi. Evet, aslında bu kez de keyif sigarası yakmayı istemiştim ama ortamın güzelliğini saçma bir sigara kavgasıyla bozmak istemiyordum. Bu yüzden irademe sahip çıkıp, bu akşam sigaradan uzak durmayı seçmiştim.

"Bugün nereye gittim biliyor musun?" diyerek konuyu açtım çünkü sorunumu halletmiştim ve nedensizce o an değerini anlaması için Balın'la paylaşmak istemiştim.

"Nereye? Çok merak ediyorum!" dedi Balın ufak bir heyecan göstergesiyle. "Bensiz gitmek istediğini söyleyince çok korktum biliyor musun?" diye itiraf ettiğinde, istemeden gülmüştüm yüzündeki masum ifadeyi gördüğümde.

"Neden?" diye sordum gülerken.

"Çünkü sandım ki..."

"Ne sandın, Bal Kız'ım benim?" deyip kahveyi kenara, yere bırakıp Balın'a sarıldım.

"Yeniden bırakıp gideceksin beni sandım..." dediğinde, bu söylediğinin bir daha olmayacağını anlatmak istercesine sardım kollarımı.

"Bir daha asla gitmeyeceğim hiçbir yere!" dedim başımı başının üstüne koyup. "Hep buradayım artık, yanında!"

"Biliyorum ama... Korktum işte ne yapayım?" deyip daha da sokuldu.

"Korkmak da yok!"

Başını göğsüme yaslamak için bedenini hafifçe kaydırmak zorunda kalmıştı. Başını göğsümden çekip gözlerimin içine bakmak istediğinde, onun yukarıya, benim ise

aşağıya bakmam gerekmişti. Sevimli bir gülümseme bahşettiğinde, aynı şekilde karşılık verdim.

"Her neyse..." deyip yeniden yaslandı göğsüme. "Nereye gittin?" diye sorarak konuya döndü tekrardan.

Sol kolumu bedeninden çekip şalı omzumun üzerinden attım önce. Elimi boynumdan sweatimin içine daldırdım sonra. Zincirin bir tarafından tutup nar uçlu kolyeyi çıkardım dışarıya. "Bunun için!" Bedenini bedenimden ayırıp geriye çıktı ve gösterdiğim kolyeye döndü bakışları.

"Nasıl yani?" diye sordu anlam veremediği için. "Anlamadım!"

"Çantama koyduğum bir ara... Nedenini bilmediğim şekilde zincirinin kırıldığını fark ettim. Malum, depresyon sebebiyle kapalıydık, dışarıya çıkmamıştım hayli zamandır..." Söyleyeceklerimi tamamlamamı sırıtmam engelledi. "Ancak bugüne kaldı yaptırmak!"

"Ya Çınar!" deyip yeniden sarılıverdi. "Seni çok seviyorum!"

"Ben de..." dedim yeniden kollarımı sararken. "Ben de seni çok seviyorum!"

Dakikalar boyunca bu şekilde bekledik hiçbir şey konuşmadan. Sessizlik içinde kahvemi bitirdikten birkaç dakika sonra Balın bir anda geriye çekti kendisini. Anlam verememiştim bunu yapmasına. Şaşkınlık içinde Balın'ın yüzüne bakarken, onun yüzünde yine mutlu bir gülümseme vardı.

"Ne oldu?" diye sordum merak ettiğimden.

"Hadi dilek tutalım, eskisi gibi!" dedi heyecanla yerinde kıpırdanarak. "Çok özledim..." Gözleri parlamıştı heyecandan. "Hem bu bizim yeni hayatımızda ilk günümüz. Bizim için özel olan bir anla başlayalım buna... Güzel dileklerle!"

Gökyüzüne baktım önce. Yıldızlar tüm ihtişamıyla parlıyordu karanlık gecede. Öyle güzel ışıldıyorlardı ki... Hiçbiri geceden vazgeçmeyecek gibi görünüyordu. Sadakatle bağlıydılar gökyüzüne.

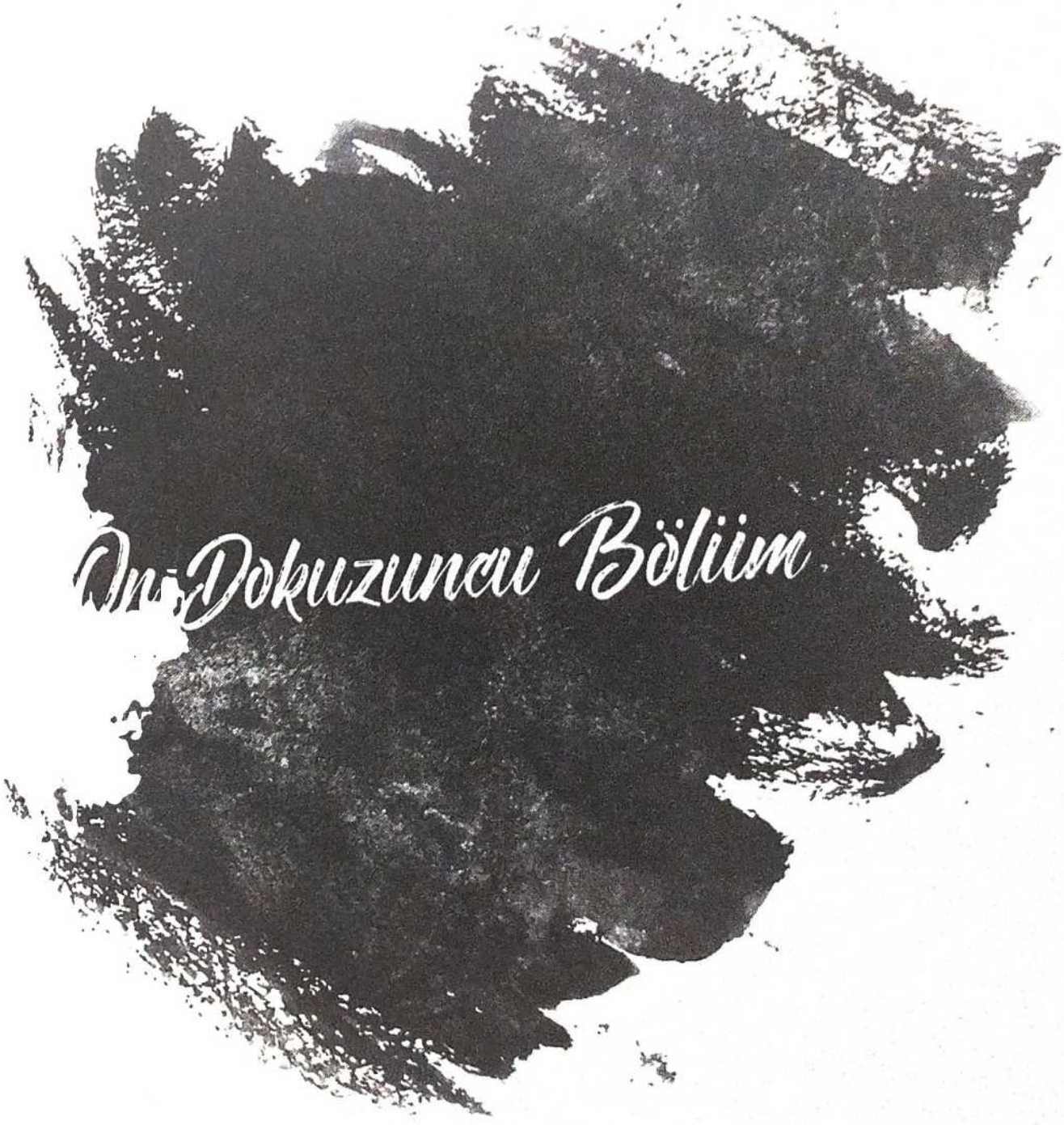
"Gel bu gece ne yapalım biliyor musun?" Balın sorgularcasına yüzüme baktığında devam ettim konuşmaya. "Baksana gökyüzüne, çok güzel. Beklemeyelim yıldız kaymasını falan. Bu kez dileğimizi gecenin güzelliğine sunalım!"

Heyecanla el çırptı Balın. "Olur!"

"Hadi o zaman!" dediğimde, ikimiz de doğrulduk oturduğumuz yerde. Balın dizlerinin üzerine oturdu, bense bağdaş kurarak. Ellerimiz ikimizin ortasındaki küçük boşlukta buluşup, parmaklarımız bir daha ayrılmayacakmışçasına kenetlendi birbirine.

"Dileğimizi biliyorsun?" dedi Balın. Hafifçe başımı sallayarak onayladım söylediğini. Bunun üzerine ikimizin de bakışları gökyüzüne döndü. Bir dakikaya yakın bir süre boyunca hayranlıkla izledik geceyi. Sonra bir arada olan parmaklarımız birbirlerine daha sıkı tutunduğunda, anlamıştık vaktin geldiğini.

"Lütfen..." diye başladığımda, gerisini Balın tamamladı. "Lütfen sonsuz olalım!"

On Dokuzuncu Bölüm

1 hafta sonra

"Çınar!" diye seslendi Balın odasından. Koltukta her zamanki miskinliğimle uzanıyordum umursuzca. Birkaç kere daha seslenmesine rağmen cevap veremeyecek kadar üzerimde üşengeçlik hissettiğimden, sessizliğimi muhafaza edip salona gelmesini bekledim.

Çok geçmeden salonun girişinde beliriverdi. "Neden cevap vermiyorsun ya?" diyerek kızdı. "Ben de uyuduysa üstünü örteyim diye geliyorum masum masum!" Sırıttım pis pis.

"Ne oldu?" diye sorduğumda, ellerini beline yerleştirmiş, çatık kaşlarıyla bana bakıyordu.

"Ben gidiyorum..."

"Nereye?" Başımın altındaki yastığı düzeltip ellerimi başımın altında birleştirdim, Balın'ı daha net görebilmek için.

"Beren aradı sabah..."

"Saat şimdi kaç?" diye sordum telefon uzağımda olduğu için.

"İkiye geliyor..." dedikten sonra telefonu arka cebine attı.

"Ne diye aradı Beren?"

"Alışverişe gidelim diye tutturdu. İndirim varmış..." Gözlerini devirirken yüzünü buruşturdu. "Hiç gitmek istemiyorum ama..."

"Git canım, niye gitmeyeceksin? Sen de bir şeyler alırsın belki." deyip omuz silktim, gitmeye heveslensin diye.

"Sen ne yapacaksın?" diye sorarken, bir yandan da dağınık topuzuna sahip çıkan lastik tokayı tek seferde çekip çıkardı saçından.

"Bilmem... Alem yaparım!" deyip dudak büzdüm.

"Ağzına sıçarım!"

"Ne?" deyip kahkaha attım çünkü Balın'ın böyle ani, aksi tepkileri her zaman güldürüyordu beni. Ayrı kaldığımız süre boyunca özlemini çektiğim her şeyi yeniden yaşadıkça da hoşuma gidiyordu.

"Kır kıçını otur adam akıllı evinde!" Elleri yeniden belindeki uygun yerlerine dayandı. Bu duruş Beren yüzünden bulaşmış olmalıydı. "Yoksa ben kafanı kırarım!"

"Peki..." deyip boyun büktüm sahte bir mağdur yüz ifadesi takınarak.

"Hadi kaçıyorum ben..." deyip odasına koştu. Birkaç saniye sonra çantasıyla birlikte yeniden salona geldiğinde, "Geç kalırsam bütün gün Beren'in çenesinden kurtulamam, biliyorsun!" Güldü. Öyle bir hale getirmişti ki bizi Beren... Belki de uzaktan çoğu insanın sevmeyeceği, itici gelecek tavırları bize sevimli geliyordu, hatta bazen sadistçe onun cazgırlığının hoşumuza gittiği bile oluyordu.

"Aynen, bekletme daha fazla!"

Koşar adımlarla yanıma gelip küçük bir öpücük kondurdu yanağıma. "Hadi görüşürüz!" deyip el salladı.

"Dikkat et kendine!" diye seslendim arkasından, çoktan salondan ayrılmıştı çünkü.

"Tamam!" dediğinde, dış kapıyı açmak üzereydi.

Birkaç saniye öncesinden ona dikkatle baktığımdan fark etmiştim ki "Balım!" diye seslendim arkasından. Aynı zamanda yattığım yerde doğrulup ayaklarımı koltuktan aşağı indirdim.

"Efendim canım?" diye sordu, o sırada bana dönüp bir eli açtığı kapının üzerindeyken.

"Saçların uzamış..." Evin içinde rahat etmek için topuz yaptığından daha yeni fark etmiştim.

Koridordaki aynaya yöneldiğinde, omzundan arkaya doğru bakıp, saçından bir tutam çekerek uzunluğunu görmeye çalışıyordu. "Gerçekten mi?"

En son yazın projeye gitmeden önce uçlarından kestirmişti hafifçe. "Evet..." dediğimde, yanına varmıştım çoktan. "Çok güzel olmuşlar!"

"Ya!" derken, sesi pek nadir duyabileceğim tonda incelmişti. "Haklısın, sırtıma ulaşacak neredeyse!" Son bir kez daha baktı ve sonrasında, "Neyse, neyse! Geç kalıyorum, sonra uzun uzun sevinirim saçlarıma!"

"Aynen, hadi!" deyip kapıyı sonuna kadar açarak çıkmasını kolaylaştırdım.

"Öptüm!" dediğinde, ayakkabılarını giyip birkaç adım ilerlemesinin ardından dudaklarını büzerek öpücük atıp merdivene yöneldi.

"Dikkatli in, geç kalıyorum diye bir kaza çıkarma başımıza!" derken, kesinlikle beni dinlemeyeceğini biliyordum, laf olsun diye söylemiştim sadece.

Çoktan bir katı koşarak indiğinde, görüş alanımdan çıkmıştı. "Tamam, ederim!" deyişini, apartman boşluğu iletmişti bana.

Küçük bir gülüş yüzümde yer ettiğinde, "Deli kız..." diye mırıldanarak kapıyı kapatıp içeriye geçtim.

Dün

"Hoş geldin kardeşim!" dedi Emir, karşılarındaki sandalyeye oturduğumda.

"Hoş geldin!" dedi Beren de hemen ardından.

"Biz kahve söyledik. Sen de ne içeceksen siparişini ver istersen." dedi Emir, önündeki menüyü önüme uzatırken.

Menüye bakmadan doğrudan garsonu çağırıp filtre kahve siparişi verdim. Garson masadan uzaklaştıktan sonra Beren heyecanla yerinde kıpırdanıp, "Neden koştur koştur buraya geldiğimizi açıklama vakti gelmedi mi sizce de?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Dur daha yeni geldik, konuşuruz elbet aşkım!" dedi Emir, geriye yaslanırken.

"Zaten buluşma amacımız bu değil mi?" dediğimde, Beren'in kocaman açılmış merak dolu bakışları bana döndü.

"Hadi anlat o zaman, ne bekliyorsun?" diye bağırdı fazla yüksek olmayan bir sesle. "Meraktan ölmemi falan bekliyorsanız söyleyeyim. Ruhum eridi meraktan, bedenimin iflas etmesi de an meselesi!" Ciddiymiş gibi gözlerini kocaman açа açа konuştu.

"Tamam aşkım bi' sakin ol!"

"Nasıl sakin olayım ya!" diye terslendi Beren. "Bana bak!" Balın'da gördükçe aklıma Beren'i getiren duruşu şu an sahibinde görebiliyordum. Ellerini beline koyup kibirle kaşlarını kaldırırken, "Yoksa sen biliyor musun neden burada olduğumuzu?" diye sordu Emir'e.

"Evet..." Ben inkâr etmesini beklerken, pişkin pişkin doğruyu söylemesi şaşırtmıştı; çünkü Beren'in çenesinden kurtulamama riskini almıştı.

"Neden anlatmadın bana o zaman ya?" diye cırladı Beren. "Ben de bilmiyorsun diye masum masum oturmuş, içim içimi yerken, Çınar gelse de her şeyi anlatsa diye bekliyordum!" diye kızıp, kollarını göğsünde birleştirerek geriye bıraktı kendini.

"Neyse Beren ya!" deyip kollarımı masaya koydum. "Anlatayım hemen, sen de rahat et, biz de!"

Emir bıkkınlıkla kaşlarını kaldırıp, "Bence de!" dediğinde, Beren'in dirseğini karnında buluverdi.

"Sus, senin dünyanı eve gidince burnundan getireceğim ama şimdi içimi rahatlatmam gerekiyor..." deyip saçlarını savurarak bana döndü. "Hadi Çınarcığım, anlat sen, ben seni her hücremle dikkatli bir şekilde dinliyor olacağım!" Dudaklarını büzdü Emir'e hâlâ tripli olduğunu belli etmek için.

"Bak şimdi Beren!.." deyip oturuşumu dikleştirdim. O sırada biraz önceki garson kahveyi getirdiği için konuşmaya devam edemeyip masanın kenarına koyulan kahveyi önüme çektim.

Garson, afiyet olsun, deyip masadan uzaklaştıktan sonra, "Evet dinliyorum!" dedi Beren konuşmaya devam etmem için.

"Şimdi seninle bir plan yapacağız!" dediğimde, Beren'in heyecandan masaya bi' çıkmadığı kalmıştı.

"Ne planı?" diye bağırdı heyecan ve sevinçle.

"Dinle işte..." deyip kahvemden bir yudum aldım. "Şimdi, senin üzerine düşen görevi söyleyeyim önce. Sen ne yapacaksın biliyor musun?"

"Ne yapacağım?" Doğru düzgün dinlemeyip sürekli lafa girmesine sinirlenmeye başlasam da sakinliğimi muhafaza etmek için büyük bir çaba eşliğinde anlatmaya devam ettim.

"Balın'ı arayıp alışverişe gitmek istediğini söyleyeceksin!" Anlayıp anlamadığını görmek için gözlerinin içine baktım birkaç saniye. "Anladın mı?"

"Anladım anlamasına da... Balın hayatta gelmez ki! Allah'ın pasaklısı ne anlar alışverişten!"

"Beren Milan'sın sen, kendine gel!" diyerek girdim lafa. Yüzünde oluşan gururlu tavır göstermişti doğru hamleyi yaptığımı. Kendisini öveceğimi anladığından, hemen böbürlenmeye başlamıştı bile.

"Biliyorum, tatlım!" derken, omuzları gururla kıpırdandı hafifçe.

"İstediğin herkese istediğin ne varsa yaptıracak kadar güçlü bir kadınsın!" Göz süzmeye de başladığına göre tav olmuş demektir. "Bu yüzden Balın'ı alışverişe ikna etmek saniyelerini bile almaz, biliyorsun!"

"Biliyorum!" dedi sırıtarak. "Bunu olmuş say sen!" deyip yönünü bana döndü hemen. "Sonra? Asıl plan ne?"

"Asıl planımız şu..."

"Planımız mı?" diye sorarken yeniden çatıldı kaşları, hışımla Emir'e döndü.

"Sen de ne yapıyorsun be abi? Sıçtıkça sıçıyorsun ağzıma, zevk mi alıyorsun anlamadım ki!" diye bana söylendi Emir.

"Bırakın şimdi onu bunu. Önemli!" diyerek ikisine kızdığımda, Beren hiçbir şey söyleyemeden dönmek zorunda kaldı. "Bakın... Bunu yapmak zorundayız, iyice dinleyin beni!"

"Tamam." dedi ikisi de aynı anda. "Dinliyoruz!"

"Beren, alışverişe götürmekle Balın'ı evden uzaklaştırmış olacak ki benim istediğim de bu zaten! Sonra Emir bizim eve gelecek. Sonra..."

"Sonra..." dedi Emir de benim gibi sırıtarak.

"Mesajcı avı!" dedik aynı anda.

"Ne?" diyerek neredeyse çığlık attı Beren şaşkınlık içinde. "Ne avı, ne mesajcısı? Ne planlıyorsunuz siz ya?" diye kızmaya başladı.

"Yaptıklarının hesabını sormayacak mıyız Beren?" diye sordum aynı şekilde kaşlarım çatılırken.

"Kaba kuvvet uygulayarak mı? Hanzo musunuz siz!"

"Kaba kuvvet uygulayacağımızı kim söyledi?" diye sordu Emir, yaslandığı yerden doğrulurken.

"Ne yapacaksınız peki? Ne demeye eve çağırıyorsunuz?" Bir Emir'e, bir bana bakıp güldü sahte bir şekilde. "Ah, pardon! Altın günü yapma ihtimaliniz çıkmış aklımdan!"

"Yemin ederim..." dedim tüm ciddiyetimle. "Sana yemin ederim Beren!.. Elimi bile sürmeyeceğim ona!" Tam gözlerinin içine baktığımdan, yaşadığı şüpheyi çok net görebiliyordum. "Güven bana Beren!.. Hiçbir şey olmayacak!"

"Ama..." deyip sustu. İtiraz etmek istemişti ama yapamadı. "Emin misiniz?"

Emir hafiften öne eğilip Beren'in gözlerinin içine baktı. "Hiç şüphen olmasın aşkım!" deyip elini beline koydu Beren'in.

Yaklaşık bir dakika sonra yeniden gözleri gözlerimle buluştu. "Pekâlâ..." dedi usuldan, çaresizlik olan bir ses tonuyla. "Size güveniyorum!"

Aynı günün sabahı

Saat 10.24

Normalde hiçbir kuvvet bu saatte uyandıramazdı beni fakat bugün farklıydı. Bugün birçok şeyin sona ereceği, çözüme kavuşacağı büyük gündü.

Yatağımdan bir atakla koşarak çıkıp koridorda parmak uçlarımda ağır adımlarla ilerleyerek devam ettim. Neredeyse nefes bile almayarak Balın'ın odasına girmek üzere kapalı olan kapısını tam olmasa da usulca ittim.

"Kahretsin..." diye homurdandım çok kısık bir sesle. "Ah be Balın! Kapatmazsın, kapatmazsın, şimdi kapatacağın mı tuttu!"

Herhangi bir ses çıkarmadan kapıyı başarıyla açtıktan sonra girişte birkaç saniye yerimde durup, Balın'ın ne durumda olduğunu gözlemledim. Hiçbir sorun yok gibi görünüyordu.

Parmak uçlarımda ilerlemeye devam ederek, bu kez hızlı adımlarla telefonuna doğru yöneldim. Ciddi anlamda nefesimi tutmuştum çünkü benim aksime Balın'ın uykusu epey hafifti ve çoğu zaman en ufak sese uyanırdı.

Yine başarılı bir şekilde telefonuna ulaştığımda, rehberinde hızlıca gezinip almam gereken numarayı alıp, telefonu sakince yerine koyduktan sonra geldiğim şekilde odadan aynı titizlikte ayrıldım ve odama döndüm.

Kapımı kapatıp yatağıma geçtikten sonra son arananlardan Beren'in ismini bulup arama tuşuna bastım.

Daha ilk çalışta açtı telefonu. Böyle olacağını tahmin ediyordum zaten çünkü Beren'di bu. Olaylı bir günde, kaosun başlaması için pusuya yatacak birisi varsa o da ta kendisiydi.

"Efendim?"

"Beren, ne durumdasın?"

"Hazırım, bekliyorum. Ne zaman aramamı istersin?"

"Sen niye sessiz konuşuyorsun ya?" diye sorup güldüm. Aslında sebebi benim de sessiz konuşmamdan kaynaklanıyordu fakat ben Balın yüzünden böyle konuşmak zorundaydım ama onun bunu yapması için bir gerekçesi yoktu.

"Ay, ne bileyim!" deyip güldü. "Heyecandan akıl mı kaldı!.."

"Her neyse... Şimdi arama, uyuyor mışıl mışıl. On ikiye doğru ararsan iyi olur, tamam mı?"

"Tamam o halde!"

"Görüşürüz!" dedikten sonra aklıma gelen soruyla atıldım hemen. "Beren, dur! Kapattın mı?"

"Heyecanlanma ayol, kapatmadım, buradayım. Ne oldu?"

"Emir ne durumda? Bak onu unutma sakın he! Uyandır."

"Tamam, tamam merak etme. Bende o iş!"

"İyi bakalım. Görüşürüz!" dedim tekrardan.

"Görüşürüz!" dediğinde, çoktan telefonu kulağımdan çek-

miştim.

Balın gittikten sonra koltuğa attım kendimi boylu boyunca. Birkaç telefon görüşmesinin ardından planımın hayata geçmesi için beklemekten başka bir şey kalmıyordu geriye.

Emir'i halletmem gerekiyordu önce çünkü onun yanımda olması önemliydi ve geç kalmamalıydı. Son aramalardan adına tıklayıp çalmaya başlayan telefonu kulağıma götürerek beklemeye başladım.

"Alo?" dedim açar açmaz. "Emir, neredesin?"

"Evden çıktık şimdi Beren'le!"

"Tamam, ben şimdi arıyorum öbürünü de... Sen de çabuk gel!"

"Yarım saate sendeyim..." dedi Emir, sesi uzaktan gelse de anlaşılıyordu.

"Tamam, sakın geç kalma!"

"Kalmam, hadi kapatıyorum."

"Görüşürüz!" deyip cevap vermesini beklemeden kapattım telefonu.

Yüzümde, yaşamama saatler kalan zaferin mutluluğunu taşıyan bir gülüş yer etmişti. Keyifle, aheste aheste rehberde adını aradım birkaç saniye. Sonunda adını bulduğumdaysa aramaya tıklamadan önce, "Başlasın kurtuluş günü!" dedim keyifle ufak bir kahkaha atarak. "Hadi bakalım, başlıyoruz..." dediğimde, telefon ilk çalışını duyurdu.

Tam telefon kapanmak üzereyken onaylanmıştı neyse ki aramam. Mesafeli bir ses karşıladı.

"Alo?"

"Baran..." dedim sesimdeki mutluluğu yansıtmamaya gayret ederek.

"Evet?"

"Çınar ben... Hatırladın mı?" Ne diyeceğimi bilemediğimden böyle giriş yapabilmiştim konuya.

"Hayır, hatırlayamadım!" dediğinde, kızgınlıkla çatıldı kaşlarım.

"Yaz projesinde birlikteydik hani..." dediğimde, kısa bir sessizlik oluştu.

"Ne istiyorsun?" diye sorduğunda, zaten mesafeli konuşmasına bir de soğuk bir tavır eşlik etmeye başlamıştı.

"Sadece konuşmak..."

"Bak sen... Konuşabiliyormuş!" deyip güldüğünde, o gülüşte saklanmış öfkeyi açıkça anlayabildim. "Derdin ne Çınar?" diye sorduğunda, artık sesinde yalnızca öfke hâkimdi. "Söyle ve kapat. Zamanım yok!"

"Böyle olmaz... Yüz yüze konuşmamız lazım. Önemli... Çok hem de!" Sesime pişmanlık duygusunu yansıtmaya çalışıyordum çok fazla olmamasına dikkat ederek. Belki pişman olduğumu, özür dileyeceğimi düşünüp keyifle karşıma dikilebilirdi.

"Seninle konuştuğumda, hayatımda nasıl bir değişiklik olacak çok merak ediyorum açıkçası!" Alaycı ve ukala tavrında hiçbir eksilme olmayışı sinirlerime dokunmuştu.

"Ne inatçısın be kardeşim!" deyip doğruldum en sonunda dayanamayıp. "Alt tarafı konuşup eski defterleri kapatmak istiyorum, o kadar!"

"Hayatımda açmaya layık göreceğim bir defter olduğunu mu düşündün sahiden?"

"Balın için..." dediğimde oluşan sessizlik, yüzümde memnun eden bir gülümsemeye sebep oldu çünkü doğru noktayı yakalamıştım sanırım.

"Pekâlâ..." diyerek isteğimi kabul ettiğinde, elimi zafer kazanmışçasına havada salladım. "Nerede?"

"Ben biraz rahatsızım, evden çıkamıyorum. Acil olmasa iyileştikten sonra dışarıda bir yerde görüşmek isterdim ama..." Gerekli açıklamayı yaptığımı düşünüp sustum ve asıl söylemem gerekeni söyleyerek devam ettim. "Sorun olmazsa, konumu atsam, eve gelir misin?" Bunu söyledikten sadece bir iki saniye sonra telefon yüzüme kapandı.

Bunun evet olduğunu varsayarak önce konumu gönderdim Baran'a. Ardından telefonumu kenara bırakırken, "Bak bakalım bugünden sonra sen mi güçlü ben mi, göreceğiz Baran Efendi!" deyip başımı salladım kibirli bir tavırla. "Göreceğiz..."

Birinci Bölüm

"Sabah sabah nereden çıktı bu alışveriş aşkı ya!" diye söylendi Balın, kollarını göğsünün altında birleştirerek. "Hayır, kendin kurtlandın, duramadın. Bana ne diye bulaşıyorsun?" diye devam etti.

"Ay, fena mı oldu, çıktık ne güzel!" Mağazalara doğru yürümeye başladılar; Beren halinden memnun, Balın ise eziyet çekermiş gibi bir yüz ifadesiyle. "Sıkılmadın mı evde otur otur... İçim şişti valla, sıkıntıdan can verecektim evin bir köşesinde!"

"Tabii canım, baksana, burası evden daha güzel zaten! Herkes aç köpekler gibi mağazalara saldırıyor!" Bunları söylerken bir yandan da etrafına bakınıyordu yüzünü buruşturarak.

"Sen merak etme, şekerim... Ben seni köpeksiz yerlere götüreceğim. Sus ve Beren Milan'a ayak uydur!" Küçük bir kahkaha atıp keyifle saçlarını savurduğunda, Balın herhangi bir şey söyleme gereği duymadı çünkü biliyordu düştüğü batağı ve ondan, saatlerini feda etmeden kurtulamayacağını... Bu yüzden en iyisi söylediğine kulak verip ayak uydurmaktı...

"Ne yapacağımızı anladın, değil mi?" diye sordum hâlâ içimdeki şüphe devam ederken. Her şey tam istediğim gibi olmalı, hiçbir pürüz çıkmamalıydı. Muhtemelen bu ilk ve son şansımdı çünkü.

"Kesin gelecek değil mi?" diye sordu Emir, doldurduğu suyu içtikten sonra mutfaktan çıkarken.

"Gelecek, gelecek!" dedim.

"Nereden biliyorsun? Söyledi mi geleceğim diye?"

"İlk başta burnunun ucuyla itip durdu, kabul etmedi ama Balın deyince yelkenleri suya indirdi pezevenk!" deyip hırsla telefona baktım. "Lavuğu görmen lazım bir de... Ben Çınar, dediğimde tanımazlıktan geliyor!"

"Puşt!"

"Ben ona göstereceğim ama Çınar Duman'ı. Hele bir gelsin bakalım..."

"Resmen bomba bugün patlayacak desene!" diyerek, salona girdi Emir heyecanlı bir şekilde.

"Aynen öyle!"

Bu konuşmadan sonra planımızı son bir kez daha anlattık birbirimize. Ardından son kontrolleri yaparken kapı çalınca, hazırlıksız yakalanıp irkildik aniden.

"Gerildim lan!" dedi Emir, kalbini tutarken.

"Sakin ol, salak salak hareket etme sakın!" diye tembihleyip kapıya doğru ilerledim. "Hazır mısın?" diye fısıldadım, elim dış kapının kulpunda hazır beklerken.

Emir'in başını sallayarak onay vermesiyle son bir kez derince bir nefes soluyup daha nefesi geri vermeden açtım kapıyı. Tam da beklediğim gibi, gelen Baran'dı. İstek-sizliği öyle belliydi ki yüzünden. Görmezden gelmeye çalışıp belli belirsiz bir gülümseme eşliğinde, "Hoş geldin!" deyip kenara çekildim. "Gelsene..."

Baran sonuna kadar açtığım kapıdan içeriye girerken, "Baya bir hoş geldim, baksana sevincime!" diye söylenerek geçti içeriye. Salona girdiği an dönüp gergin bir ifadeyle, "Bunun ne işi var burada?" diye sordu.

"Hayırdır? Sokağa çıkma yasağı var da benim mi haberim yok? Sana ne oğlum?" diye terslendi Emir, beklemediğim bir öfke patlamasıyla.

"Şşş..." deyip kaşlarımı çatarak baktım Emir'e. "Ne saçma saçma konuşuyorsun?" diye kızdım. Planımı bozacak hiçbir şey söylememesi için defalarca tembihlemiştim oysaki...

"Neyse..." deyip elimi Baran'ın sırtına koydum çok kısa süreliğine. "Geç otur istediğin yere!" Yanımdan geçip giderken, çok fazla olmasa da boyunun benden uzun olması sinirlerimi bozmuştu.

"Bak..." demesinin ardından susup, karizmasını bozmadan usulca tekli koltuğa oturarak geriye yaslandıktan sonra sağ ayak bileğini sol bacağının dizine koydu. "Ne konuşacaksanız, hangi sebeple buradayım onu da bilmiyorum... Bir an önce söyleyin, bitsin!"

"Lafı çok uzatmayacağım zaten..." dediğimde, sözümü kesti.

"Bir zahmet!" Ukalalığı anbean öfkemi tetiklese de irademi sonuna kadar kullanıp sakinliğimi korumaya çalışıyordum.

Son bir kez Emir'e baktım. Usulca gözlerini kapatıp açarak hazır olduğu işaretini verdiğinde, başlamamam için hiçbir sebep kalmamıştı artık. Gergin olması beklenen kişinin Baran olması gerekirken, son derece soğukkanlı duruşunu neredeyse taklit ederek aynı duruşu sergiledim önce. Ruhsuz bir yüz ifadesiyle geriye yaslanıp birkaç küçük öksürüğün ardından konuşmaya başladım.

"Her şeyi biliyorum!" dediğim anda, doğrudan karşıya bakan ruhsuz bakışları merakla bana döndü.

"Mesela?"

"Şu gereksiz ukalalığı kenara bırakıp benimle gerçekleri konuşmaya ne dersin öncelikle?" diye sorduğumda, duruşundan ödün vermedi.

"Sen konuşmaya başla, gerektiği yerde cevabını veririm ben!"

Öfkemi dizginlemek için derince soludum. "Mesajları atanın sen olduğunu biliyorum!"

"Ne mesajıymış o? Ayrıca numaramı benden habersiz bir yerden bulup arayarak rahatsız eden kişinin, beni mesaj atmakla itham etmesi ne kadar komik değil mi?"

"Boş yapma artık! Yaz projesi boyunca Balın'a da bana da atılan mesajların sahibinin sen olduğunu biliyoruz artık. Balın her şeyi anlattı bize!" diyerek üsteledim.

"Siz ciddisiniz?" derken tek kaşı havaya kalktı.

"Evet!"

Öksürerek boğazını temizledikten sonra duruşunu bozmadan, "Baştan anlatsana bana, Balın size ne anlattı?" diye sordu merakla çıkan bir sesle.

"Gerçekten haberin yokmuş gibi yapmaya devam edecek misin?" diye sordu Emir fakat Baran dönüp bakmaya bile tenezzül etmedi, tıpkı cevap vermeye tenezzül etmediği gibi.

"Seni dinliyorum Çınar!"

ꕥ

"Balın!" Heyecanla seslendi, tam karşısında oturan Balın'a. "Aklıma bir şey geldi!"

"Ne geldi?" diye sordu Balın yayılarak oturuşunu bozmadan. Fazlasıyla yorulmuştu çünkü. Mağaza mağaza Beren'in peşinde sürükleniyordu. Yalvarmaları sonucunda biraz dinlenme bahanesiyle zorla oturmuşlardı kafeye. Beren sonradan

alışverişe devam edeceğini sanıyordu fakat Balın şimdiden eve dönmek için bahaneler düşünmeye başlamıştı bile.

"Hazal'ı arayıp Çınar'la barıştığınızı söyleyeyim mi?" Şeytani bakışlar gözlerinde yer ettiğinde, Balın hızlıca, bu fikrin gerçekleşmesiyle Hazal'ın içine düşeceği durumu canlandırdı zihninde.

"Bilmem ki..." deyip omuz silkti Balın. "Nasıl olur?"

"Efsane olur, nasıl olacak!" diyerek fikrini destekledi Beren. "Hem o gün hastaneye ne için geldi sanıyorsun? Senin aşkından ölüp geberdiğinden değil ya!" Kollarını masanın kenarına yasladı. "Eğer ben ağzımdan kaçırmasaydım aptal gibi..." Çok kısa bir anlığına mahcubiyet yaşasa da hemen o hissi bedeninden uzaklaştırıp konuşmaya devam etti. "Çınar'ın geldiğini gözlerinin içine baka baka söyleyeceğinden adım gibi emindim!"

"Ben de anlam verememiştim zaten orada oluşuna..." deyip başını salladı hafifçe Balın, sanki olanı biteni daha yeni idrak edermiş gibi.

"Öyle tabii! Başka neden orada olsun yani, mantıklı bir açıklaması var mı?"

"Yok valla!" dedi Balın, en sonunda iyice tatmin olup. "Nasıl söyleyeceksin peki?"

"Güvercin göndereyim diyorum..." dedi alay ettiğini belli etmek için aptal bir yüz ifadesi takınarak. "Nasıl olacak ya, tabii ki telefonla arayarak!" demesiyle, telefonu eline alıp birkaç saniye içinde kulağına götürmesi bir oldu.

"Alo!" dedi keyifle Beren. "Hazalcığım, nasılsın, hayatım?"

"Ne istiyorsun Beren?"

"Ay, ne isteyeceğim ayol? Arayıp bir halini hatırını sorayım dedim!"

"Çınar'la ayrıldığımızı öğrendin, değil mi?" diye sordu Hazal keyifsiz bir şekilde. "Alay etmek için aradın..."

"Yok... Aklıma gelseydi onu da yapardım ama yoğundum biraz, aklımdan çıkmış tamamen!" dedi Beren geriye yaslanıp. "Ne yapıyorsun Hazalcığım? Nasıl gidiyor hayat?" Telefonu açtığından beri sırıtıyordu.

"Gerçekten gücüm yok seninle uğraşmaya Beren!.."

"Benim kadar güçlü olmadığını biliyorum zaten şekerim, sorun değil!" diye lafa atılarak bedenini öne doğru çıkardığında, Hazal'ın ofladığını duydu. Keyfi daha çok yerine gelmişti.

"Kapatıyorum ben!" dediğinde, paniklemişti Beren, söylemek istediğini söyleyemeden kapatacağı için.

Saniyeler içinde nasıl söyleyeceğini bulup sevinçle geriye yaslandı tekrardan. "Ay, peki madem... Ben de şimdi kapatacağımı söyleyecektim, Balın'la sözleşmiştik çünkü; akşam yemekte onlarda olacağız diye." Yutkunmaya harcadı çok kısa bir süreyi ve asıl kurşunu atma vaktinin gelişinin verdiği keyifle gerindi. "Malum..." dediğinde, istemsizce kabarmıştı göğsü. "Çınar'ın eve dönüşünün şerefine kutlama gibi olacak!"

Ve ardından neredeyse bir dakikaya yakın bir süre sessizlik hâkim oldu telefonda.

"Na... Nasıl?" diye kekeledi Hazal.

"Ay..." deyip elini ağzına kapattı Beren. "Bilmiyor muydun yoksa?" Sanki gerçekten pot kırmış gibi alt dudağını ısırdı. "Gerçekten inanamıyorum kendime! Hastanede de Balın'a aynı şeyi yapmıştım, şimdi de sen... Kim bilir nasıl üzüleceksin şimdi!" Sırıttı yeniden. Balın ise her şeyden habersiz Beren'in sırıtışına sırıtıyordu.

"Görüşürüz Beren!" demesiyle, Beren cevap vermeden görüşme sonlandırıldı.

Beren zafer gülüşüyle telefonu kulağından çekerken, "Yeterince görüştüğümüzü düşünüyorum tatlım!" dedi telefona bakarak.

"İnanmıyorum sana!" dedi Balın, ağzı açık bir halde Beren'e bakakalırken. "Şeytanın aklına gelmez senin aklına gelen!"

"Hak etti ama... O da seni üzmüştü!"

"Beni üzen sendin?" dedi Balın kaşlarını kaldırarak.

"Aman, konumuz bu mu şimdi? Onun varlığı insanlık için büyük travma zaten!"

"Oh olsun!" deyip geriye yaslandı Balın. "Nar Tanem'e iliş-menin bedelini ödedi, oh!"

ꕥ

Baran geleli bir saatten fazla oluyordu neredeyse. Önce mesajcıyı anlatmıştım başından sonuna... Atılan mesajlar-dan, oynadığı oyunlara... Tüm şüphelerimizden, kim ol-duğunu bulmak için izlediğimiz yollara kadar... Balın'la aramızdaki arkadaşlığın ne denli özel olduğunu anlattım sonra. Bize yaptıklarını... Hoş, bunları neden anlattığımı bilmiyordum fakat hiçbir detayı atlamadan ortaya dök-müştüm ve her anlattığımı da gerçekten haberi yokmuş-çasına dinlemişti. Yer yer sinirlendim bilmezlikten gelme-sine ama yine de sorun etmeden devam ettim anlatmaya.

Mesajcı konusuna hâkim olması için gereken her şeyi anlattıktan sonra Balın'ın açıklık getirdiği günü konuşma zamanı gelmişti. "Benden sonra Balın'la sahilde buluş-muşsunuz. Kayalıkların oradaki çimlerde..." diye girdim konuya. "Balın'ı oraya çağıran mesajcıymış. Yani mesajcı denen kişinin attığı mesajdan sonra gitmiş Balın oraya."

"Sonra?" Artık umursamaz değildi tavrı. Öfkeli ve me-raklı görünüyordu.

"Oraya gittiğinde bir not bulmuş. Ona sevgisinden bahseden bir notmuş... Notu okuduktan sonra da son bir mesaj daha gelmiş."

"Ne diye?"

Baran'ın sorusuna cevap vermeden önce gözümün ucuyla Emir'e baktığımda, onun da aynı heyecanla dinlediğini gördüm. Gerçi ben de her seferinde aynı korkuyu, aynı öfkeyi, aynı endişeyi hissederek anlatıyordum.

"Arkana bak, diye... Sonra kızcağız arkasına bir dönmüş ki..."

"Ben?" dedi Baran kaşlarını kaldırarak.

"Evet! Arkasındaki kişi senmişsin... Ya Allah aşkına, salağa yatmayı kesip kabul eder misin artık şu iğrenç oyununu?" dedim daha fazla dayanamayarak. "Hayır, neyi gizliyorsun, zaten Balın'ın karşısına çıkmışsın. Merak etme, bir şey olacağından değil, sadece amacını sormak istediğim için çağırdım seni buraya..."

"Evet!" dediğinde, içimde buz gibi bir şelale akmaya başlamıştı sanki. "Arkasındaki bendim!"

"Oh be sonunda!" deyip rahatlamış bir şekilde geriye yaslandı Emir.

"Bendim evet ama... Mesajları atan ben değildim!"

"Baran!.." deyip sinir bozukluğuyla istemeden güldüm. "Her şey ortada... İnkâr etmeyi bırak artık, lütfen!"

"Yemin ederim!" dedi bacağını indirirken. "Benim orada Balın'ın olacağından bile haberim yoktu. Ondan habersiz gittim oraya ben!" Yalan söyleyen bir insan bunu belli ederdi değil mi? Tedirgin davranışlarıyla ele verirdi kendisini... Eğer profesyonelse nasıl davranacağını bilir, ona göre davranırdı fakat yine de gözleri ele verirdi onu. Saklayamazdı asla çünkü gözler yalan söylemezdi. Baran öyle bir bakıyordu ki... Ya gerçekten yalancılığın zirvesinde herifin tekiydi ya da... Doğruyu söylüyordu!

"Peki... Madem mesajları atan sen değildin, o halde söyle bana!" Öne eğilip dizlerime yasladım dirseklerimi.

"Tam mesajcının Balın'ı çağırdığı anda buluşmak istediği yerde ne işin vardı?"

"Çünkü..." Yutkundu öfkeyle. "Oraya Hazal'la buluşmak için gitmiştim!"

Şaşkınlık saniyeler içinde istila ederken bedenimi, dilim mühürlenmiş gibi tek kelime bile edememiştim. Ne düşüneceğimi, ne yapacağımı, ne söylemem gerektiğini kestiremiyordum.

"Nasıl?" diye sordu Emir, benimle aynı şaşkınlığı paylaşırken. "Hazal ne alaka?"

"Bilmiyorum!" deyip omuz silkti Baran. "Bana buluşacağımız yeri, yani Balın'la karşılaştığım yeri tarif edip, önemli bir konu hakkında konuşmak istediğini söyleyerek beni oraya çağırdı."

"Nasıl ya?" deyip geriye yaslandı fakat bu kez soru olarak değil, şaşkınlığının dışavurumundan kaynaklanan bir tepkiydi yalnızca.

"Emin misin Hazal olduğundan?" diye sordum, hâlâ şaşkınlığımı atamamış olmama rağmen.

"Evet! Gerçekten böyle aptal şeylerle uğraşacak kadar zavallı olmadım henüz!" deyip arkasına yaslandı. "Zaten öyle olsam sizinle arkadaşlık ederdim!"

"Sana onca şey söyleyip itip kakmış o kadar... Neden ağzını açıp tek kelime etmedin?"

"Aynen?" diyerek sorumu yinelemiş oldu Emir.

Tüm planımın suya düştüğü yetmiyormuş gibi önemli sorulardan birine daha yanıt alamadan kapı çalındı.

"Kim bu ya?" diye söylensem de kalkmadım yerimden.

"Bizimkiler gelmiş olabilir mi?" Paniklemişti nedensizce Emir.

"Sado olabilir belki!" deyip, kapıdan göndermek için kalktım yerimden fakat kapı normal çalınmıyordu. Israrla ve aralıksız vuruluyordu kapıya ve bir yandan da zile basılıyordu.

"Yuh!" diye bağırdım koridordayken. "Yıkıp girseydin, çalmakla niye uğraşıyorsun ki!" Öfkeyle açtım kapıyı. Zaten şaşkınlık kanıma karışmış, vücudumda kol gezerken, şimdi biraz daha artmıştı.

"Balın?" dedim şaşkınlıkla. Eliyle kapıdan destek alıp eğilmişti ve nefes nefese görünüyordu. "Ne bu halin? Ne oldu?" diye sorduktan sonra Beren'e baktım. O da aynı haldeydi.

Balın doğrulduğunda, ağladığını gördüm. Endişeli bir sesle elimi yanağına koyup, "Balım ne oldu sana? Neden ağlıyorsun?" diye sordum kızarmış gözlerine bakarken. "Beren? Ne oldu, söylesenize?"

"Çınar!.." dedi güçlükle, hâlâ nefes nefeseyken. Konuşmaya devam etmeyi beceremeyince sarıldı aniden. Ağlaması daha da şiddetlenmişti sarıldıktan sonra. "Çok kötüyüm ben ya..." dedi burnunu çekerek.

"Ağlamadan anlat Balın, endişeleniyorum bak!" dediğimde, saçlarını okşuyordum yavaşça. "Hadi, söyle bana!" Omuzlarından tutup bedenimden ayırdım vücudunu. "Ne oldu?" Gözlerinin içine bakıyordum merakla.

"Baran..." dedi hıçkırıklar arasında. "Baran... Yine..." Konuşamıyordu bir türlü.

"Şey..." diye lafa atıldı Beren fakat neredeyse o da ağlayacak gibiydi, titriyordu sesi. "Baran yeniden mesaj attı Balın'a!"

"Ne?" diye bağırdım şaşkınlık içinde. "Nasıl mesaj attı ya?"

"Baya... Oturuyorduk bir kafede, aniden mesaj geldi. Hemen eve geldik biz de korkudan!" diye açıkladı Beren.

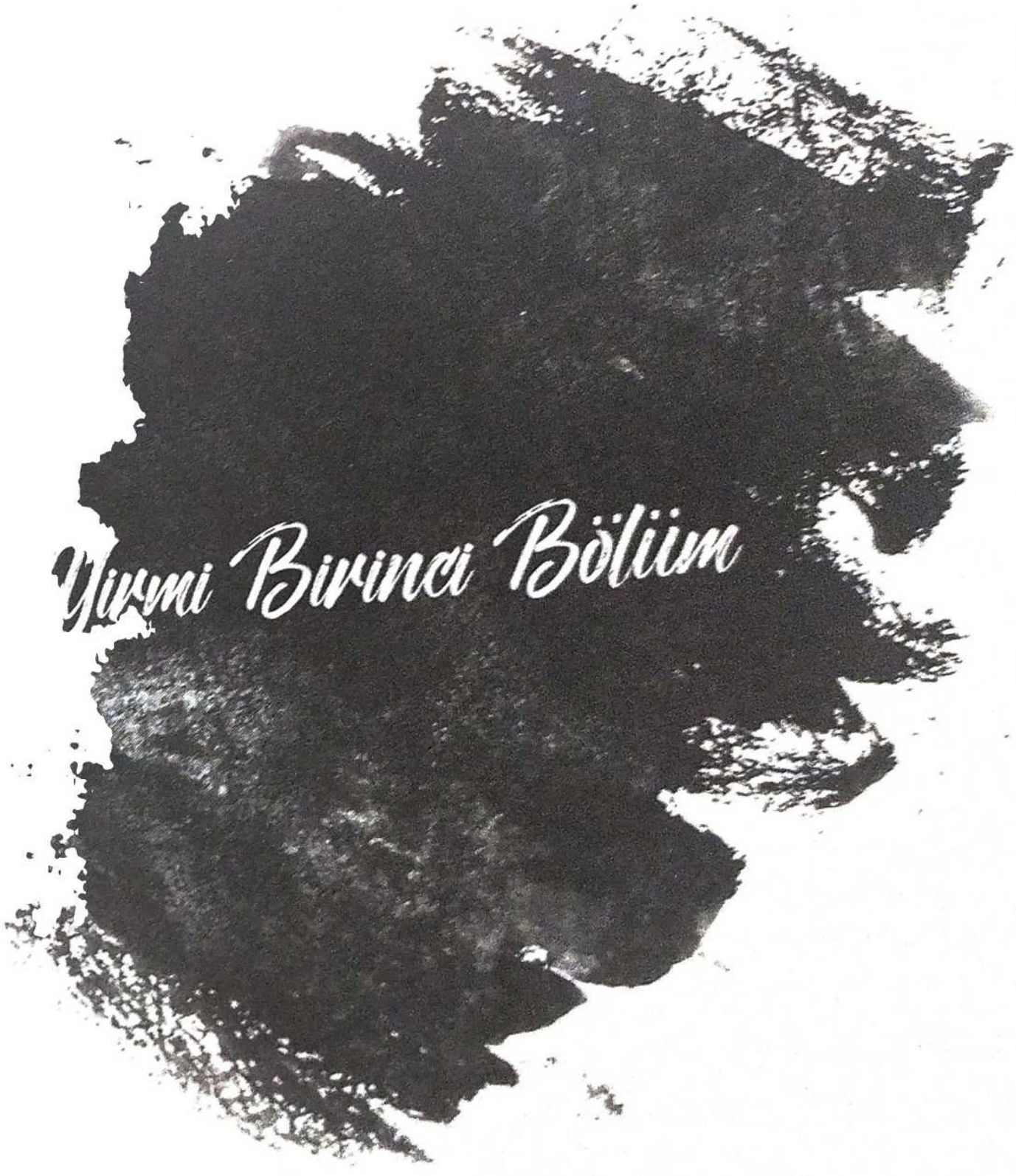
"İyi de..." Elimle salonu işaret etsem de hiçbir şey söyleyemeden geri döndüm kızlara. "Baran olarak mı, mesajcı olarak mı yazdı?"

Yeniden çekti burnunu Balın. "Mesajcı olarak!"

"Versene şu telefonunu sen!" deyip avcumu açtım göğüs hizasında, hemen önünde.

Titreyen elleriyle çantasını karıştırıp birkaç saniye içinde telefonunu bulduktan sonra açıkta beklettiğim avcuma bıraktı. Hızlıca mesaj bölümüne girip yabancı numaradan gelen mesaja tıkladım.

"Yeniden... Ha?"

Yirmi Birinci Bölüm

An geldi, nefret söylemlerine şahit olduk. An geldi itirafları işiten kulaklarımıza inanamadık. An geldi içimizin rahatladığını hissettik. An geldi endişelendik. An geldi mutlu olduk ve an geldi, kötülük yeniden çaldı kapımızı.

Balın salona girdiğinde, Baran'ı gördüğü an üzerine atlamak istese de ona engel olmuştum. Her şeyden habersiz, yeniden atılan mesaj karşısında yaşadığı korkunun etkisiyle bunu yapmak istemesi onun açısından doğru bir hareketti fakat ben biliyordum gerçekleri artık...

"Balın bir sakin ol!" derken, belinden tutup hareket etmesini kısıtlıyordum. "Bilmediğin şeyler var, bir dur!" diye bağırdığımda zapt edebilmiştim ancak.

"Ne duracağım Çınar!" diye bağırıp silkinerek kurtuldu ellerimden. "Bu değil mi her şeyin içine sıçan!" Nefretle dolan gözleri Baran'a döndü. "Bu değil mi daha yarım saat öncesine kadar aynı haltı devam ettirmeye çalışan!"

Baran sakince arkasına yaslanmış bizi izliyordu yalnızca.

"Ya sen ne kadar pişkin, utanmaz bir insansın ya!" dedi Beren hayret içinde Baran'a bakarken. "İnanamıyorum ya, şu rahatlığına bakar mısınız!"

"Kızlar!" deyip ayağa kalktı Emir. "Bir sakin olun, cidden!"

"Neden?" diye bağırdı Balın. "Neden ikiniz de başka kelime bilmiyormuş gibi sakinlikten bahsedip duruyorsunuz?"

"Çünkü bildiğinizi sandığınız şeylerin tamamı yanlış!" diye, Balın'dan daha çok bağırmamla durabildiler ancak.

"Ne?" diye sordu Beren. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

Balın hareketsizce önce Emir'e, sonra bana bakıp, "Nasıl yanlış?" diye sorduğunda, nutku tutulmuş gibiydi şaşkınlıktan.

"Otur şöyle de... Anlatayım!" dedi Baran, hiçbirimizin olmadığı ve muhtemelen de olamayacağı kadar sakin bir tavırla. Her birimiz hipnotize olmuş gibi uygun bulduğumuz yerlere oturduktan sonra sessizlik içinde Baran'ın konuşmasını bekledik. Ben öfkeli değildim artık ona; Balın'la yaşadıkları ilişki aklıma gelmediği sürece tabii... Üstelik onun mesajcı olduğunu iddia ederek, yaz projesinde onunla kavga edip hem yıl kaybetmiş hem de boşuna onu bununla itham ettiğim için şu an utanıyordum.

"Önce senin biraz önce sorduğun soruya cevap vereyim Çınar!" dedi, tek kolunu koltuğun kenarına koyarak.

"Ne sormuştu?" diye sordu Balın. "Bir dakika ya!" dedi hemen ardından. "Sen neden buradasın Baran? Ne işin var?" Bana döndü sonra. "Çınar?"

Artık yaptığım planın geçerliliği olmadığını anlamıştım ve devam etmeme de gerek kalmamıştı. "O halde sen gerçekleri anlatmaya başlamadan önce..." deyip oturduğum yerden kalktım. "Bugünün gerçeklerini itiraf edeyim önce!" Beren ve Emir'le göz göze geldiğimde, Beren tedirginlikle alt dudağını dişledi.

"Dün Emir, Beren ve ben bir araya gelip uzun süredir yapmak istediğim bir şey üzerine plan yaptık."

"Neymiş o?" diye sordu Balın. "Benim neden haberim yok?"

"Mesajcının Baran olduğunu biliyorduk hepimiz değil mi?" Baran'a döndü bakışlarım. "Yani öyle sanıyorduk!" diye düzelttiğimde, çok hafifçe başını salladı Balın. "Ben de düşündüm ki... Eğer Baran'a mesajcı olduğunu itiraf ettirip delil elde edersem... Onu hayatımızdan çıkarabilirim!"

"Bir saniye... Bir saniye, anlamadım ben! Ne delili toplayacaksın?" diyerek tekrardan sözümü kesti Balın.

"Bak şimdi, baştan anlatıyorum... Bugün Beren seni neden alışverişe çağırdı biliyor musun?"

"Neden?" diye sorup Beren'e çevirdi bakışlarını.

"Çünkü evden uzaklaşman gerekiyordu. Sabah sen uyanmadan gizlice telefonundan Baran'ın numarasını aldım önce. Sen evden çıktıktan sonra da Emir geldi. O sırada da Baran'ı aramıştım konuşmak üzere buraya gelmesi için..." Balın da Baran da şaşkınlıkla planımızı dinliyordu.

Önce salonun köşesindeki masanın üzerinde duran telefonu aldım hızlıca. Sonrasında ise ortadaki sehpanın üzerinde duran telefonu aldım. Sol elimdeki telefonu kaldırdım havaya. "Bu benim telefonum!" Sonra diğer elimdeki telefonu gösterdim. "Bu da Emir'in..."

"Gerçekten bu kadar ucuz musunuz?" diye sordu Baran. Devamını dinlemeye gerek kalmadan anlamış olmalıydı.

Onu duymazdan gelerek devam ettim anlatmaya çünkü Balın hâlâ anlamaz anlamaz bakıyordu yüzüme. "Bir telefonu video çekmek için ayarlayıp o köşeye yerleştirdik... Diğerini ise sesin uzak kalma ihtimaline karşılık konuşmanın ortasına koyduk. Bu şekilde, Baran mesajcı olduğunu itiraf ettiğinde, onu sonsuza kadar hayatımızdan çıkarmak için kayıtlarla şantaj yapıp kurtulacaktık ondan!"

Balın hayretle ağzını açtı. Gözlerinin parladığını görmemle içim rahatlamıştı çünkü anlattıklarımı anladığını belirten tepkilerdi bunlar. "Anladım..." dedi yavaş yavaş.

"Ben hâlâ ucuzluğunuza acıyorum!" dedi Baran istifini bozmadan.

"Neler anlattı ki?" diye sordu Beren merakla.

"Anlatıyorum..." deyip kaşlarını kaldırarak onay vermemizi bekledi.

"Dinliyoruz!" dedim anlatmaya başlasın diye.

Tam konuşmak üzere dudaklarını araladığında kapı çaldı yeniden. Ben dâhil birkaç kişi aynı anda ofladık, bir türlü konuya dönemediğimiz için. Meraktan çatlıyorduk çünkü.

Koşarak kapıya bakıp gelen kim olursa olsun müsait olmadığımızı söyleyerek savuşturmayı düşünüyordum. Önce mercekten baktım gelenin kim olduğunu öğrenmek için. Ardından kapıyı açtım.

"Çağrı?" Bir haftalık kısa bir süredir tanıyordum onu. Beren ve Emir'in hastanede gördük diye bahsettikleri, benim sevgili olduklarını düşündüğüm o bilinmez adam meğersem Çağrı'ymış. Sado'nun yeğeni...

"Ne yapıyorsunuz Çınar?" diye sordu Çağrı.

"Oturuyorduk arkadaşlarla ya!" dedikten sonra kapıdan çevirmenin ayıp olacağını düşünüp içeriye davet ettim. Konuşulanları içeridekiler dışında kimsenin duymaması gerekiyordu ama Çağrı da olan biten her şeyi bildiği için ondan gizleyecek bir şeyimin olmadığını düşünüyordum. "Gelsene!" deyip kapıyı iyice açtım.

"Ayıp olmasın?" diye sorarken, tereddütle bir adım attı içeriye.

"Yok, yok, sorun olmaz. Geç, mesajcı hakkında gelişmeler var!"

"Öyle mi?" diye sorarken, koridorda ilerlemeye başladı. Ben de hızlıca kapıyı kapatıp seri adımlarla peşinden salona girdim.

"Çağrı'ymış, sorun yok..." diyerek girdim salona. Emir ve Beren birkaç gün önce bize geldiklerinde tanışmışlardı Çağrı'yla. Birbirlerine yabancı oldukları tek kişi Baran'dı o yüzden.

"Çağrı, Baran... Baran, Çağrı..." Yapmam gereken klişe tanışma sahnesini hızlıca geçiştirdikten sonra ikilinin arasında karşılıklı olarak memnun oldum nezaketi de yaşandı ve sonrasında Çağrı da uygun bulduğu ilk yere oturdu.

"Tamam... Sorun kalmadı, artık başlayabiliriz!" deyip, dağılan konuyu yeniden topladım.

"Önce senin soruna cevap veriyorum?"

"Soru neydi?" diye sordu Balın.

"Sen arkanı döndüğünde Baran'ı görüp bağırdın çağırdın ya hani... O zaman sana neden açıklama yapmadı?" diye sordum.

"Aynen!" deyip oturuşunu düzeltti Balın. Merak içinde geriye yaslanırken, "O kadar laf söyledim, neden ağzını açıp tek kelime etmedin?" diye aynı soruyu yineledi.

"Ne çok seviyorsunuz insanlara yapmadıkları şeyleri yapıyormuş gibi etiket yapıştırmayı!" dediğinde, ilk kez kızarken gördüm Baran'ı. "O zaman açın kulaklarınızı da iyi dinleyin!" Dişlerini sıktığını gördüm, hareket eden çene kemikleri sayesinde. "Ben orada Hazal'ı beklerken..."

"Ne? O ne alaka?" diye sordu Balın şaşkınlıkla gözleri iri iri olmuş bir şekilde.

"Dinle... Anlayacaksın hepsini!" deyip susturdum.

"Ben orada Hazal'ı beklerken, Balın'ı arkası dönük gördüğümde şaşırıp yanına gittim. O vakitler hâlâ sevgili olduğumuzu sanıyordum..." derken gözlerimin içine baktı, sanki inadıma söylermiş gibi. "Ve kavgadan sonra epey bir zaman geçmiş olmasına rağmen görüşmemiştik. Kendi haline bırakmıştım üzgün olduğunu düşünerek. Orada görünce de arkasından gidip iyice yaklaştıktan sonra, arkana bak, deyip sürpriz yapmak istedim fakat Balın arkasını döner dönmez bağırıp çağırmaya, ağlamaya başladı. Vurdu, kırdı... Düştü, kalktı! Neye uğradığımı şaşırmıştım ve hayret içinde, karşımda sinir krizi geçiren kızı izlemekle kalmıştım yalnızca. Sonra bir şey demeye kalmadan, bir daha yüzünü bile görmek istemiyorum, deyip gitti yanımdan."

"Neden peşinden gitmedin ki sonra?" diye sordu Beren.

"Gitmedim çünkü ben o tepkisinin sebebini ne sanıyordum biliyor musun?" Tek tek yüzümüze baktı beşimizin de ve sonrasında bakışlarının son durağı olan Balın'ın gözleriyle buluşup, öylece devam etti anlatmaya. "Çünkü ben arkadaşlığını, birkaç günlük hoşlandığı çocuğa tercih ettiğini düşünüp kavga yüzünden araları bozulduğu için... Eh, haliyle kavganın diğer tarafı ben olduğuma göre benden vazgeçtiğini ve Çınar'ı seçtiğini anlayarak, ona saygı duymuştum."

"Sen..." deyip sustu Balın, mahcup bir şekilde başını yere eğerek. Bunu yapan sadece Balın değildi gerçi. Utanç içindeydim aynı şekilde. Bakamıyordum Baran'ın yüzüne. "Sen ciddi misin Baran?" Sesine bile yansımıştı hissettiği utanç.

"Gerçekten inanmıyorum... Bu fedakarlığı yapmaz herkes. Hakkında o kadar kötü şey düşünmüştüm ya!" dedi Beren de aynı utancı paylaşırken.

"O günden bu yana arayıp sormayışımın sebebi de bu... Evet, gerçekten seviyorum Balın'ı ama saygının olmadığı bir ilişkiyi sevgi tek başına sırtlayamaz, düşer kalır bir yerde. Az çok biliyorsunuz yalnızlığa olan düşkünlüğümü. Balın öyle tepki verdikten sonra arkadaşını seçtiği için sevinmiştim onun adına hatta; çünkü Çınar'ın ne kadar özel olduğunu biliyorum onun gözünde. Eğer Çınar yerine beni seçmiş olsaydı, Balın'ın sevgiye olan sadakatinden şüphe ederdim zaten..." Baran konuştukça, utanıyor, yerin dibine giresim geliyordu. Diğerlerinin de böyle düşündüğünü, alıp verdikleri nefesten bile hissedebiliyordum. "O yüzden o andan itibaren Balın'ı dostuna, kendimi yalnızlığa emanet ettim!"

"Baran, ben..." diye başladı konuşmaya Balın. "Ne diyeceğimi bilmiyorum ama... Ben... Ben çok özür dilerim senden!" dedikten sonra gözlerinin içine bakabildi ancak.

"Gerçekten Baran, kusura bakma!" demekten başka bir şey gelmedi elimden.

"Biz ne düşünmüşüz, adam ne yapmış ya..." dedi Emir, takdir edercesine. "Helal olsun, ne diyeyim! Gerçekten kusura bakma, hakkında çok yanlış düşünmüşüz!"

"Siz de haklısınız, üzmeyin kendinizi. Kim olsa aynısını düşünürdü." Belli belirsiz bir tebessüm belirdi yüzünde. "Bu mesajcı denen her kimse... Beni de oyununa alet etmiş demek ki!"

"Aynen öyle!" dediğimde, Balın atıldı hemen.

"Hazal konusu ne peki?"

"Baran'a mesaj atmış Hazal, o çimenlerde önemli bir konuyu konuşmak istediğini belirten." Mahcup ifadesi, yerini şaşkınlığa devretti yine.

"Nasıl yani?" diye sordu elini ağzına kapatarak. "O halde mesajcı Hazal mı?" Baran gerçeği anlattığından

beri aklımda dönüp duran ve sürekli ötelediğim ihtimali dile getirmişti Balın. İstemezdim bunun doğru olmasını. Balın'ın haklı çıkacağından değil de... Hazal gibi masum görünen bir kızın böylesine düşmüş olması yaralardı beni.

"Muhtemelen..." deyip omuz silkti Emir.

"Kesin odur!" diyerek net konuştu Beren, Emir'in aksine.

"Yine de direkt suçlamak yerine bir konuşun istersenız, sonra ona karşı da utanmayın!" diye uyardı Baran.

"Sen ve Hazal'dan şüpheleniyorduk zaten. Senin olmadığın kesinleştiğine göre geriye bir tek isim kalıyor..." diye açıkladı Balın.

"Hazal..." diyerek sonunu getirdi Beren de Balın'ın sözlerinin.

"Ne yaparsınız bilemem ama... Benden söylemesi!" dedi yine aynı umursamaz ifade yüzündeki yerini alırken.

Mesajcı konusu üzerine uzun uzun konuşmalar geçti aramızda. Hava kararda iyice... Acıktığımız için yemek söyledik. Bilmem kaçıncı kahvelerimizi bitirdik farkında olmadan. Aramızdan ilk ayrılmak isteyen Çağrı olmuştu. Sado'nun yalnız kalmış olma ihtimali yüzünden fazla ısrar etmemiştik kalması için.

Baran'la da ilk kez bu kadar çok konuşma şansımız olmuştu. Arkadaş olacak ve insana zararı sıfır, iyiliği sonsuz olacak bir karaktere sahipti. Sevmiştim yani... Bir kez daha insanlığın kırılmaz önyargısının kurbanı olup utançla son bulan bir tanışma yaşamıştım.

Baran çoktan gitmek istemişti, insan sevmezmiş çok, öyle söyledi çünkü. Sessizliği, yalnızlığı severmiş. Bir an kıskanır gibi olmuştum hayatını. Sessizlikte, yalnızlıkta insana sonsuz sadakatle bağlı olurdu çünkü. Onlarla dolu bir hayat... Çoğu zaman sığındığım şeyler olsa da hayatımın merkezinde yer etmelerini istemez, izin veremezdim.

Yemeklerimiz gelmişti sonra. Bir yandan yemeklerimizi yiyor, diğer yandan muhabbet ediyorduk. Konu mesajcıdan uzaklaşmış, normal bir şekilde havadan sudan sohbetlere dönmüştü. Hepimizin ilgi odağında Baran vardı bu akşam. Ona karşı mahcubiyetimizden midir, yoksa karakterini kuşatan gizemden midir emin değildim ama onunla sohbet etmek sıkıcı değil, aksine eğlenceli geliyordu.

Yemek masasında yemeklerimiz bitmesine rağmen oturmaya devam ediyorduk sohbet bölünmesin diye. O sırada kapı çaldığında, Balın'la ben kıyaslandığımızda, uçta oturan ben olduğum için kapıya bakmak zorunda olan da ben olmuştum.

Ağız alışkanlığı olduğu için, "Ben bakarım!" dedim masadan kalkarken, zaten benden başka kimse kalkmaya yeltenmemişti.

Salon ile dış kapı arasındaki mesafeyi koşarak kapattıktan sonra kimin geldiğine bakmadan doğrudan açtım kapıyı bu kez Sado'dur diye çünkü sabahtan beri her kapı çalışında onun geldiğini düşünmeme rağmen onun dışında herkes toplanmıştı eve. Geriye bir tek o kalmıştı, bu yüzden onun geldiğine emindim.

Gülerek açtığım kapının ardında bekleyen yüz, şaşkınlığa doğru adımlamama neden oldu. Hayretle gözlerimi kırparken, ne diyeceğimi bilemedim ilk birkaç saniye.

"Merhaba Çınar!" dediğinde, sesinden önce sesindeki kibir ulaştı kulağıma sanki.

"Hazal?" diye sordum hâlâ şaşkınlığın etkisi devam ederken.

"Girebilir miyim?" diye sorduğunda, kapıyı daha da açtım cevap vermek yerine. Hiçbir şey demeden salona yürüdü doğruca.

Neden geldiğini, ne yapacağımı bilemeyerek merak içinde kapıyı hızlıca kapatıp peşinden gittim Hazal'ın.

Salona girdiğimde, masadaki herkes yönünü Hazal'a dönmüş, şaşkınlık ve sessizlik içinde ona bakıyorlardı. Balın'ın bakışlarında ise yoğun bir öfke vardı.

"Hazal!.." dedim uyarı niteliğinde. Yüzüne bakıldığında, o kadar zaman yüz yüze baktığım Hazal'ın ifadesi yoktu çünkü. Farklıydı... Tanıyamayacağım kadar farklı.

"Neden öyle bakıyorsun Beren?" diye sordu aniden.

"Ne?" diye cırladı Beren öfkeyle kaşlarını çatarken.

"Sabah beni aradığında istediğin şey canımı acıtmak değil miydi?" diye sordu aynı donuk ifadeyle. Sanki hiçbir ifade yokmuş gibiydi yüzünde fakat gözlerine baktığımda... Binlerce his birbirine girmişti ve içinde kopan fırtınaların önüne kattıklarının enkazı altında kalmamız çok yakınmış gibi geliyordu. "İşte karşındayım... Bizzat gör istedim!" deyip ellerini açtı iki yana.

"Deli mi ne?" deyip elini göğsüne koydu Beren cıklayarak. "Kafayı yemiş bu!"

"Peki sen Balın!.. Çınar'a olan hislerimi her daim yalanladın, inanmadın! Senin inanman önemli değildi tabii ki... ama Çınar'ı neden zehirledin?"

"Bana bak!" deyip hışımla masadan kalkmaya çalıştı Balın fakat Emir engel olmuştu kalkmasına. İsabetli bir ataktı bu çünkü eğer kalkarsa, olaylar, içinden çıkılmaz bir hâl alırdı. "Sen ne konuşuyorsun kızım?" diye bağırdı Balın. "Ne bok olduğunu bilmiyor muyuz sanıyorsun, bir de geçmişsin karşıma vıdı vıdı duygu sömürüsü yapıyorsun!"

Hazal güldü yalnızca. Bu acı bir gülüştü...

"En başından beri Balın'ın sana iyi gelmediğini düşünürdüm Çınar!.." Ağlamaktan kızaran, rengi coşkun denizleri andıran mavi gözleri gözlerimle buluştu en nihayetinde. "Senin ona verdiğin değer öyle büyük, öyle kıskanılacak kadar güzel ki..." derin bir iç çekiş kesti sözünü. "Ama o bunu hak etmedi hiçbir zaman."

"Yemin ederim öldürürüm ben bu kızı!" deyip yeniden öfkeyle yükseldi Balın.

"Balın bir sakin ol!" deyip susturduktan sonra konuşmasına devam etmesi için yeniden Hazal'a döndüm.

"Günlerce uzaktan izledim seni..." diyerek devam etti konuşmaya. "Nasıl güzel sarıldığına... Ne kadar güzel sevdiğine... Güven dolu kollarına..." Gözünden bir damla yaş süzüldü usulca, gülümsediğinde. "Hayranlıkla izledim. Kalbine âşık olmuştum ben. Her şeyinle... Kalbinle kusursuz bir adam olduğunu düşündüm!" Dudaklarını birbirine bastırdığında, sicim sicim akıyordu yaşlar. "Hâlâ aynı fikirdeyim. Gerçekten..." Engel olamadığı yaşlar intikam alırcasına ıslatıyordu yanaklarını. "Gerçekten çok güzel sarılıyorsun..." Yutkunmaya çalıştığında, boğazında düğümlenen kelimeler susmasına sebep olmuştu. Hızlıca gözlerini kırpıştırırken, "Ama... Sevemedin Çınar Duman!" Dişlerini öfkeyle birbirine bastırdığında, karşısında ne yapacağımı şaşırmıştım o an. Aniden değişen ifadesi ürkmeme neden olmuştu hatta. "Beni sevemedin!" Bir hıçkırık yükseldi boğazından.

"Hazal!.." deyip bir adım yaklaştığımda, elini kaldırıp durmama neden oldu.

"Yanındayken hep olabildiğince az konuşurdum." Gülümsedi. "Neden biliyor musun?" Nedenini öğrenmek istermiş gibi usulca hareketlendi kaşlarım. "Çünkü benim seni sevdiğim gibi senin beni sevmediğini biliyordum en

başından beri... Zamanımızın kısıtlı olduğunu ve..." Keskin bir bıçakla tek seferde kesilen cümlesinin ardından gömüldüğü sessizlik, aslında acıyan canının çığlıydı. "Ve bir gün benden gideceğini... Bu yüzdendi az konuşmamın sebebi. Susup, sevdiğim adamın sesini kulağıma, yanında olup yüzünü hafızama kazıyayım diye; çünkü seninleyken konuşmayı seçseydim eğer, günün birinde yalnız kaldığımda kulaklarımda senin sesin olması gerekirken, kalbimde pişmanlık dolup taşacaktı. Zaten canım acırken, üstüne bir de keşkelerin yükü eklenecekti. Ağır gelirdi. Çok ağır..." İki yana salladı başını. "Her şeyinle her şeyim olmanı istedim ama sen..." Konuşurken dudakları titriyordu. Eliyle Balın'ın olduğu tarafı işaret etti. "Sen zehri seçtin Çınar!"

Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Yapacak hiçbir açıklamam yoktu. Haklıydı belki de bir yerde. Onu hak ettiği gibi sevemediğim doğruydu çünkü. Beni sevdiği gibi onu sevmediğim... Doğruydu!

Gözyaşlarını sildi ellerinin tersiyle. Göz altları daha kızarmıştı beyaz tenli olduğu için. Kibirle kaldırdı başını, duruşunu dikleştirdi. Onu her şeye rağmen karşımda güçlü bir kadın olarak görmek güzeldi. "Bir daha çıkmayacağım karşına..." dedi kesin bir ses tonuyla, ağlamamak için dudaklarını iyice bastırarak. "Dilerim... Yanan canımın ahı seni bulmasın." dediğinde, biraz önce kuruladığı yanakları ardı arkası kesilmeyen yaşlarla yeniden ıslanmaya başladı. "Çünkü..." Küçük bir iç çekiş engel oldu konuşmasına. "Çünkü canım çok acıyor..." dedi artık gözyaşlarından çekinme gereği duymadan. "Öyle ki... Canım bile bana acıyor!" İki yana salladı başını. Gözleri daha binlercesini haykırmak ister gibi bakıyordu fakat dili... Dili yetmiyordu acısının ne denli büyük olduğunu yansıtmaya.

İyice fenalaşmaya başladığında, koşar adımlarla terk etti salonu. Peşinden gitmek istediğimde, masadakiler engel oldu buna.

"Bırak gitsin!" dediler aynı anda.

Gözyaşları aktı... Aktıkça kalbimde yaralar açtı sanki, nefes alış verişim dahi güçleşmeye başladı. Çaresizce baktım arkasından, çekip giderken. Kapıdan son defa çıkışına şahit oldum ve sonra acısını haykırırcasına çarpan kapının gürültüsüne...

Epey geç olmuştu. Baran, Hazal'dan sonra pek duramayıp gitmişti. Hepimizin tadı kaçmıştı çünkü. Emir ve Beren bu gece bizimle kalacakları için üzerlerini değiştirip rahat rahat oturmaya karar vermişlerdi.

Yaşananlar unutulmuştu üçlü arasında. Normal konulara dönülmüştü. Gülebiliyorlardı da... Bense hâlâ içimde bir yerlerde yayılan sızıya kulak vermiş, kendimi dinliyordum öylece.

Balın mutfağa gitmişti bir şeyler içmek istediğini söyleyerek.

Gece yarısını geçiyordu artık. Bugün yaşananların yükü fazla ağırdı hepimiz için. Kaldıracak gücü bulamıyordum kendimde, hatta bir yerden sonra kopmuştum sanki, idrak etmekte zorlanır olmuştum.

Gün bitsin istiyordum, uykuya teslim edeyim bedenimi; fakat istediğim çoğu şeyin olmadığı gibi bu da olmamıştı. Balın feryat ederek gelmişti salona, koşa koşa. Öfkeyle çatılmıştı yine kaşları bilmediğim bir sebepten. Gözlerinde korku vardı biraz... Elleri ise titriyordu.

"Ne oldu?" diye sorduk merak içinde Balın'a bakarken. Emir, Beren ve ben öylece Balın'a bakıp, bir yandan

da sorduğumuz sorularla yine neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Balın ise dehşete düşmüş bir şekilde telefonunun ekranına bakakalmıştı.

"Ne o, söylesene Balın?" diye sordum bıkkın bir sesle. "Bıktım gerçekten, olay, olay, olay! Ne oldu söyle uzatmadan?" Öfkeyle dolup taşmıştı kalbim.

"Gerçekten yoruldum ya!" dedi Beren.

"Yine..." dedi Balın, korkunun ele geçirdiği gözleri bize baktığında. "Yine... Mesaj attı!"

Oturduğum yerden fırlarcasına kalktım hemen ve salonun ortasında duran Balın'ın yanına gittim koşarak. "Ver bana!" deyip aldım elinden telefonu.

Korkuyla çarpmaya başlamıştı kalbim. Tek seferde anlamakta zorlanacak kadar bulanıktı zihnim. Tekrar tekrar okumak zorunda kaldım mesajı.

"Sadakat... Balın İmge! Sadakatin bittiği yerde her şey biter. Artık mecbursun buna... Aşka olan sadakatini gösterme vakti geldi! Çekilme vakti..."

Öylesine hücum etmişti ki sinir kalbime... Öfkeyle sıktığım dişlerimin kırılacağını düşünmüştüm neredeyse. Emir telefonu elimden alıp şaşkınlıkla okurken, Beren Balın'ı sakinleştirmek adına türlü laflar söyleyip koltuğa oturması için onu yönlendirdi. Sonrasında ise salonun ortasında dikilen Emir'in yanına gidip mesajı okumaya başladı.

Bense telefon kulağımda, aramanın onaylanmasını beklerken, salonun kenarında volta atıyordum. "Aç şunu, aç!" diye bağırdım sıktığım dişlerimin arasından.

Telefonun çalma sesi kesilip aramanın açıldığı an, karşıdan herhangi bir cevap gelmeden daha fazla kendime engel olamayıp avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. "Sen ne istiyorsun bizden, ne?" Sinirden titreyecek raddeye gelmiştim artık. "Yetmedi mi artık? Gözümde daha

ne kadar küçüleceksin Hazal, söylesene?" Gecenin bir yarısı olmasını umursamadan bağırıyordum.

"Çınar!.." Korkuyla titredi sesi.

"Bana bak Hazal! Kes sesini de beni dinle!" Boğazım kuruyup çatlamaya başlamıştı sanki. Acıyla yüzümü buruştururken, güçlükle yutkundum. "Bir daha... Bizim hayatımıza o pis elini de dilini de uzatmayacaksın. Anladın mı?" Soru soruyordum görünüşte fakat hiçbiri cevap gerektiren sorular değildi; çünkü vereceği cevaplar umurumda değildi. "Sakın! Bunu bir daha yaparsan eğer... Canını fena yakarım senin!" deyip kapattım telefonu yüzüne.

Telefonu geniş koltukta boş bulduğum yere fırlatıp, hemen yanındaki boşluğa da kendim oturdum. Herkesin nutku tutulmuştu, bir şey söyleyen olmadı.

Dakikalar süren sessizlik, sinirimin büyük bir bölümünü alıp götürmüştü içimden. Gerginlikten kaslarımın ağrıdığını hissediyordum net bir şekilde. Başım çatlıyordu, gözlerim yanıyordu hatta.

"Bitti!" diyerek bozdum ortamda hâkim olan sessizliği. "Bundan sonra cesaret edemez!"

"Kesinlikle!" dedi Emir destek çıkmak için.

"Kılını bile kıpırdatamaz!" dedi Beren de hemen ardından.

Hâlâ üzgün görünüyordu Balın. Oturduğum yerden kalkıp yanına gittim hemen. Ben ona doğru yürürken, o da ayağa kalkmıştı. "Üzülme artık!" deyip sarıldım her zamanki gibi kollarımın güven vermesi için. "Korkma, geçti!" Saçlarının arasına gömdüm yüzümü, küçük bir öpücük kondurdum. "Güven bana... Her şey çok güzel olacak artık!" Balın da kollarını sıkıca sarıp göğsüme yasladığı başını salladı usulca.

Beren ve Emir'in bakışlarına denk geldiğimde, onlarla ne çok şey paylaştığımızı fark ettim o an. Ne çok şey

yaşadığımızı... Kısa sürede birbirimize karşı olan sevginin ne denli büyük olduğunu...

"Gelin buraya!" deyip açtım kollarımı. İkisi birden koşarak gelip zaten sarılmış halde olan Balın ve bana sarıldılar kocaman.

"Sizi seviyorum!" dedim kollarımın yetebildiğince sarılmalarına karşılık vermeye çalışarak. "İyi ki sizinleyim!"

"İyi ki!" diye karşılık verdiler.

"Bizi seviyorum!" dedi Beren mutlulukla kıkırdarken. "Hem de çok!"

Birkaç dakika süren sarılma faslımızın sonuna gelip bedenlerimizi ayırdığımızda, oturmalarına engel oldum günün yorgunluğunun verdiği sızlamaları fark ederek. "Uyuyalım artık!" dedim hepsine tek tek bakarak.

"Güzel günlere uyanmak için kapatalım gözlerimizi bu kötü güne..."

Final

2 gün sonra

Bitmez sandığın her şeyin sonu yarından da yakındır aslında sana. Sen ona asla ulaşamayacağını düşünürsün fakat o son, yanı başında beklemektedir hep. Sonlar yarınlarda gizlidir, yarınlar içinde.

Yarınlar için yaşar insan. Her gün bunun için açar gözlerini sabaha. Bugünlerinin gebe kaldığı yarınlara erişebilmek için...

İşte... Nihai son gelip çatmıştı. Mutluluğun değerini bilmek için mutsuzluğu tatmak gerek demiştim. Yaşadım en derinden mutsuzluğu, sarılıyorum şimdi mutluluğuma gönülden.

Yabancı değildi uyku bedenime. Yalnızlığa sığınmıyordum artık veya sessizliğe... Hislerimde boğulmak da yoktu artık. Kötü günler çekilmişti hayatımızdan, güzel günleri yoğurmak ise benim elimdeydi.

Aylardır canımızın yanacağını bile bile doğduk küllerimizden, her defasında daha fazla yanmayı göz göre göre. Yandık, yandık ve yandık... Her gün biraz daha savruldu küllerimiz, her gün biraz daha eksildik. Eksildikçe daha

sıkı tutunduk birbirimize. Belki kaybettik ama biz olmaktan hiçbir zaman vazgeçmedik.

Artık bitmişti. Dünümüz ve bugünümüz güzel yarınlara gebeydi artık... Bitmişti acı, bitmişti keder. Korkmak yoktu.

Peş peşe çalınan kapı çekip almıştı düşüncelerin elinden beni. Uykunun kollarında huzur bulan bedenim gerinirken, güçlükle araladım gözlerimi sabaha.

"Kim bu saatte ya?" diye homurdandığımda, hiçbir kelime net çıkmamıştı ağzımdan. Kalkıp bakmak istesem de bedenim bu düşünceme karşı koymuştu. Yastığımı düzeltip diğer yastığıma da sarılarak uykuma devam etme hayaliyle arkamı döndüm.

Yeniden tıklatıldı kapı... Ardından zile basıldı birkaç kez.

"Hay o kapıya vuran elinize sıçayım!" deyip fırlattım sarıldığım yastığı. "Ne oluyor lan sabah sabah!" Hışımla kalktım yataktan söylene söylene.

Uyku sersemi olduğumdan sağa sola çarparak yürüdüm. Tek gözüm açık şekilde ilerleyerek çıktım odamdan güçlükle. O sırada Balın da söylenerek kendi odasından çıkmıştı.

"Ne oluyor ya?" diye sordu uyku mahmurluğuyla gözlerini ovalarken.

"Ne bileyim!" deyip kapıya doğru ilerledim miskin adımlarla.

"Ay, hâlâ çalıyor her kimse, bu ne yüzsüzlük be kardeşim!" diyerek kızdı Balın.

Mercekten baktığımda kapıyı açmam gerekirken, bakışlarım Balın'a döndü şaşkınlıkla.

"Kim o?" diye sordu merakla hemen, yüzümdeki ifadeden şaşkınlığımı anlamış olmalıydı...

Balın'a cevap vermeyip tedirginlikle açtım kapıyı hemen, bir yandan da üstümü başımı hızlıca düzelterek.

Şaşkınlıktan tüm uyku terk etmişti bedenimi. Daha saniyeler önce açamadığım gözlerim yuvalarından fırlama riski taşıyacak kadar çok açılmıştı şimdi neredeyse.

"Bu... Buyurun?" diye sordum karşımda duran iki polis memuruna. "Buyurun memur bey?"

Elimle tuttuğum kapı aniden çekiştirilerek daha da açıldı ve hemen ardından Balın belirdi yanımda. "Ne oluyor Çınar?" diye sorduğunda, korkulu bakışları önce polislere, sonra bana döndü.

"Bilmem!" deyip omuz silktikten sonra polislere çevirdim bakışlarımı tekrardan.

"Çınar Duman siz misiniz?" diye sordu diğerine göre bir adım önde olan polis.

"E... Evet, benim!" Şaşkınlıktan kekelemiştim.

"Hazal Karakaya'yı tanıyor musunuz?" diye sordu aynı polis, anlam veremediğim kadar soğuk bir tavırla.

"Evet, neden soruyorsunuz Memur Bey?" İyice merak ediyordum artık.

"Hazal Karakaya..." Ağzına bakıyordum endişeyle, neler olduğunu bir an önce anlamak için. "Bu sabah evinin önünde ölü bulundu..."

"Ne?" Şaşkınlıkla çığlık attığını duydum Balın'ın. Sonrasında söylenenlere hâkim olamamıştım... Uğultudan ibaretti sesler artık. Kafamın içinde canımı yakacak

yükseklikte bir çınlama vardı. Elimle kapıdan tutunarak güç aldım, görüşümün bulanıklaştığını hissediyordum.

Güçlükle yutkunduğumda, boğazımda kanayan yaralar varmış da tuz basılmış gibi yakıp geçti. "Nasıl?" diye sordum konuşmakta zorlanarak. "Nasıl ölü bulundu?"

"İntihar! Balkondan atlamış..." diye cevap verdi soğukkanlılıkla.

"Emin misiniz intihar olduğuna?" Haberi aldığım andan beri kafamın içinde beliren ağrı, söylenenleri anlamamı ve konuşmamı zorlaştırıyordu. Canımın acısıyla çatıldı kaşlarım.

"Adınızın geçtiği bir not bırakmış, intihar olduğu kesin!"

Çıldırmışçasına çarpan kalbim çoğu söylenenin kulağıma ulaşmasına engel olmuştu. Şaşkınlığın istila ettiği bedenim irademe dışında hareket ediyordu artık. Ne ara evden çıktığımı, ne ara kendimi karakolda bulduğumu hatırlayamayacağım kadar bulanıktı zihnim.

Balın hemen yanımda oturuyor, elimi tutuyordu sıkıca. En az benim kadar üzgün görünüyordu, olması gerektiği gibi; çünkü her ne yapmış olursa olsun, bir insanın ölümü söz konusuydu.

Haberi getiren polis memuru girdi odaya. Balın'la birlikte merakla ona bakıyorduk. Ağzımın içindeki kuruluk yüzünden konuşamayacakmışım gibi hissetmeme rağmen içim içimi yediği için zor olsa da konuşmak üzere araladım dudaklarımı.

"Not... Notu okuyabilir miyim?"

Çınar!..

Eğer bu notumu okuyorsan şu an, çoktan ölmüşüm demektir. Bana kızgın olduğunu biliyorum.

Belki de bu notu yazmamalıydım ama...

Yapmam gereken son bir şey varsa eğer, o da bu...

Özür dilemem gerektiğini biliyorum.

Belki buna hakkım olmadığını düşünüyorsun fakat... Ruhumun huzur bulmasını istiyorum.

Titreyen ellerim, sürekli akan yaşlar engel oluyor kalbimi yakıp kavuran hislerimi yansıtmama.

Çınar!..

Seni kazıdım aklıma, kalbime...

Seninle ayrılıyorum bu dünyadan. Senin hayatından nasıl çıktıysam aniden, bu dünyadan da aynı şekilde ayrılıyorum. Yaşattığım her şey için çok ama çok özür dilerim.

Sen çok güzel seviyorsun. Zararsız ve huzur dolu kalbin... Benim sevgim ise zehirdi.

Bedenim direnemedi bu zehre daha fazla...

Veda etme vakti geldi sanırım. Kendine iyi bak güzel adam!.. Seni son anıma kadar sevdiğimi unutma sakın...

1 ay sonra

Gece hiç olmadığı kadar güzeldi şimdi... Gece güzel, an güzel... Tek bir battaniye altında yıldızları seyrediyorduk. Hava her zamankinden daha soğuktu bugün. Bu yüzden Balın iyice sokulmuştu bana; kollarını belime sarmış, başını omzuma yaslamıştı.

"En son bu evden, şehirden ayrılmadan önce ne kadar masum bir hayatımız vardı..." dedi Balın, gülümsediğini tahmin edebiliyordum. Yaz projesi için şehirden ayrılmadan önceki son günlerimiz canlandı zihnimde hızlıca. Balın'ın söylediği gibi tek derdimizin, ne yememiz gerektiğini düşündüğümüz; gelen tek mesajın, odadan odaya birbirimize attığımız mesajlardan ibaret olan; dış dünyaya ihtiyacımız yokmuş gibi fazla büyük sayılmayan bu evimizde huzur içinde yaşadığımız günlerin özlemiyle sızladı burnum.

"Şimdi ama..." diye konuşmaya devam ettiğinde, sözün gerisini getirmek üzere atıldım.

"Her şey değişti..." dedim hüzünlü bir ses tonuyla. "Kalemizde büyük bir gedik açıldı..."

"Biz eskisi gibiyiz ama!" diyerek araya girdi Balın.

Söylediğine cevap vermeyip konuşmama devam ettim. "Hayatlarımız değişti..." diye ekledim. "Hayatımızdaki insanlar değişti... Yeni insanlar eklendi..." Susup gökyüzüne baktım hayranlıkla. Parıldayan yıldızlar kadar özgür olmak istedim önce. Hemen ardından onların da özgür olmadığı gerçeği vurdu zihnimin kıyılarına. Hislerime tutsak olduğum gibi tutsaklardı geceye.

"Birçok şey değişti işte!" deyip dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bizden eksildi biraz... Kalbimize ağır gelecek yükler atıldı!"

Balın geriye çekilip bana baktığında, bakışlarım ona döndü birkaç saniye sonra. "Sadece hayatımızı değiştirmedi

yaşananlar..." dediğimde, zihnimin karanlığına pusmuş cesaret gün yüzüne çıktı bir anda. Aylardır korkuyla titreyip saklanan cesaret, şimdi tüm bedenime hâkimdi neredeyse. "Hislerim!" diye kendim bile idrak etmekte güçlendiğim itirafımı, tam gözlerinin içine bakarak dile getirmiştim.

Gecenin karanlığında simsiyah görünen ela gözleri şaşkınlıkla parladığında, kalbimin ritmi değişti bir anda. Ne yapacağımı şaşırıp tedirgin olsam da söylemiştim artık. Nasıl yaptığımı, neden yaptığımı bilemesem de... Bitmişti! Diğerleri gibi bunda da sona gelmiştim. Mutlu veya mutsuz... Sonu yazmak için, sonuna kadar adım atmam gerekiyordu.

Ve attım!

"Çınar!.." diye fısıldadı adımı. Sıcak nefesi çarptığında tenime alev alacakmış gibi hissettim ve saniyeler içinde buz gibi olan parmak uçlarımı...

"Özür dilerim!" deyip başımı yere eğdim. Her şeyi göze alıp, gözümü karartarak ettiğim itiraf, masalın kötü sonu olacaktı muhtemelen. Bakışlarım yerde gezinirken, Balın'ın bağırıp çağıracağı ânı bekledim çaresizlik içinde. Hiçbir şey söylemeyecektim artık. Belki saniyeler, dakikalar sonra kıyamet kopacaktı ve bu Balın'ı son görüşüm olacaktı. İşte bugünden sonra değişecekti asıl hayatlarımız...

Yüzüme uzandı eli... Yanağıma dokundu usulca. Çeneme dokundu, başımı kaldırmamı ister gibi. Beklediğini yapıp kaldırdım başımı. Pişmanlık duygusu kemirirken içimi, korkuyla gözlerinin içine baktım. Kaybetme korkusuyla...

"Seni seviyorum!" dediğinde, eriyormuş gibi hissettim. Öyle hızlı çarptı ki kalbim, canım acımıştı.

Şaşkınlıkla aralandı dudaklarım. "Balın?" dediğimde, sesimin ona ulaşabileceğinden emin bile değildim.

"Evet..." deyip gülümsedi mutlulukla. "Evet!"

"Sen..." Konuşmama engel oldu şaşkınlığım. "Nasıl?"

"Hayatımda olduğun sürece... Ne sıfatla olduğunun bir önemi yok artık!" dedi Balın. "Aylarca seni kaybettiğim için delirdim günden güne!" Gözlerinde gördüğüm karmaşa, hislerinin karmaşasıydı. Gözlerinin dolduğuna şahit oldum saniyeler içinde ve ardından usulca süzülmeye başladı bir yaş.

Gökyüzü hislerimize yoldaş olmak ister gibi değişti aniden. Gecenin karanlığının yoğunluğu arttı aniden. İçimde kopan fırtınaya özenircesine yağmaya başladı yağmur şiddetle.

Şaşkınlığımla verdiğim savaşta galip geldiğim an sıyrıldım aklımı karıştıran tüm düşüncelerden. Hayal veya gerçek... Kalbimin sesine kulak verdim yalnızca. Usulca yaklaştım Balın'a.

Bir rüyanın içindeysem şayet... Uyanmamak için dua ederken, buluştu dudaklarım dudaklarıyla. Bir hayal ise bu an... Hayalimde tutsak kalmak için yalvararak kapandı gözlerim...

Ve ben Çınar Duman... Müebbet yemiş duygularım özgürdü artık. Ardına gizlendiğim buğulu camları parçalayıp atmıştım. Hislerimin ayaklarıma pranga olduğu gün gitmiştim ondan; fakat dayanamamıştı yalnızlığa sığınan bu aciz bedenim onsuzluğa.

Kendimden geçmişsem de sevdiğim kadından geçememiştim. Yine ona dönmüş, onun varlığıyla yeniden var olmuştum. Küllerimden doğmak yoktu artık.

Küllerimizden doğmak vardı!

Sonra

Ben küçük bir çocuktum; yaşadığım acılardan tecrübe edindiklerimi kendime rehber bilerek yaşadım, öğrendim. Ben küçük bir çocuktum; masal gibi bir dostluk diledim, buldum. Ben küçük bir çocuktum; masumiyetimize uzanan kötü kalplerle savaştım, yendim.

Ve...

Ben, artık çocuk değildim. Kazandım... Kaybettim. Yaralar aldım, mükafatlar elde ettim. Düştüm... Kalktım. İnanmadığım aşkın en güzeline ulaştım. Masal gibi bir dostluğu da masallardaki gibi aşkı da biliyordum artık.

Gökyüzünden dilediğimiz sonsuzluk, avuçlarımızın arasındaydı şimdi. Mutlu sona gelmiştik. Yaralar vardı hâlâ izi kalan, kanayan; ama her şeye rağmen mutluyduk artık, biz olmak tek yolumuzdu.

"Özür dilerim..." derken, elim toprağın üzerinde gezindi. "Benim yüzümden yaptığını biliyorum bunu..." Daha aylar önce saçlarını okşadığım kadının toprağına dokunabiliyordum şimdi. "Keşke..." deyip sustum. Soluğum kesilmiş gibi hissetmiştim. Derin bir nefes çektim içime. "Keşke, hayatta olsan..." Kimse ölmeyi hak etmiyordu. Ölüm en kolay kaçıştı fakat kaçmamalıydı kimse. Ölümden kaçmalıydı aksine.

"Sana öyle kızgınım ki!" deyip başımı yere eğdim. Bir yerlerden beni izlediğine, duyduğuna inanıyordum. "Böyle olmayabilirdi..." diye açıklama gereği duydum, kızgın olduğumu söylediğim için sanki üzüldüğünü düşünerek. "Her şey farklı ve güzel olabilirdi Hazal!" Kaybedişin acı hançeri saplandı boğazıma, yutkunmak zorunda kaldım. "Güzel bir hayatın olabilirdi..."

"Çınar!.." Balın'ın sesi ilişti kulağıma. Mezarın kenarında oturduğum için omzumun üstünden arkaya baktım hiçbir şey söylemeden.

"Gidelim mi artık?" diye sordu Emir mezar taşının yanında, Beren'le yerlerini alırken.

Balın'ın elini hissettim omzumda. "Üzme artık kendini..." Omzumu sıvazladı usulca. "Hadi..."

"Evet!" dedi Beren sevinçle. "Güzel bir tatile çıkıyoruz bugün, kimseyi üzgün görmek istemiyorum!" Daha Balın'la barıştığımız ilk gün aklına koymuştu bu kar tatilini Beren. Üzerinden o kadar zaman geçmesine rağmen unutmamış, hepimizden gizli planı yapıp ancak geçen hafta bize bildirmişti. Tüm bu yaşananları geride bırakmamızın şerefine planladığını söylemişti güya... İhtiyacımız varmış, öyle dedi. Haklıydı da aslında. Gerçekten ihtiyacımız vardı.

"Tamam..." deyip çektim elimi toprağın üzerinden. "Gidelim!" Elimle yerden destek alarak kalktım oturduğum yerden. Son bir kere daha baktım gitmeden önce mezara. Veda edercesine...

Balın, Beren ve Emir, arabaya doğru yürümeye başlamışlardı çoktan.

"Hoşça kal..." diye fısıldayıp, dudaklarımı birbirine bastırdım mahcup bir şekilde. "Huzur içinde uyu..."

Arkalarından arabaya doğru yöneldim hızlıca. O sırada cebimde telefonun titrediğini hissettim. Yürümeye devam ederken bir yandan da telefonu çıkardım ceketimin cebinden.

Birisinin aradığını düşünmüştüm uzun uzun titrediği için fakat peş peşe gelen iki mesaj yüzünden olduğunu anladım. Tuş kilidini açıp mesajlar kısmına girmeden birkaç bildirim sesi duydum, diğerlerinin telefonundan gelen...

Merakla çatıldı kaşlarım, hızlıca açtım mesajları.

"Üzgünüm..."

"Hazal öldü... Ben değil!"

Dehşete düşmüş bir ifadeyle hızlıca telefon rehberinde geziniyordu Murat Hoca. Gergin görünüyordu, fazlasıyla gergin...

Aradığı numarayı bulduğu an sinirini çıkarırcasına tıkladı ekrana sert bir şekilde. Telefonu kulağına götürüp aramanın yanıtlanmasını beklerken, odanın içinde volta atıyordu.

Sonuna kadar çalmasına rağmen cevaplanmadı araması. "Aç şu telefonu!" diye homurdanırken arama tuşuna tekrardan tıkladı.

Yine sonuna kadar çalmıştı telefon, sabrı tükeniyordu artık. Öfkeyle dişlerini sıktı. Tam bu aramanın da cevapsız kalacağını düşündüğü sırada karşı tarafın sesini duydu.

"Alo?"

Odanın içinde yürümeyi kesip olduğu yerde durdu. "Şimdi sana bir şey soracağım..." diyerek başladı konuşmaya. "Ve doğruyu söyleyeceksin!"

"Dinliyorum?" dedi karşı taraf.

Derin bir nefes soludu Murat Hoca. Aklında dönüp duran, içi içini yiyen bu soruya cevap bulması gerekiyordu çünkü.

Hızlıca yutkunduktan sonra sorusunu dile getirmek üzere araladı dudaklarını.

"Hazal'ın ölümüyle bir alakan var mı?"

Derin bir sessizlik oluştuğunda, delirecekmiş gibi hissediyordu. Güçlükle soludu ve sessizliği bozarcasına seslendi karşı tarafa.

"Çağrı, sen ne yaptın!"

Devam edecek...

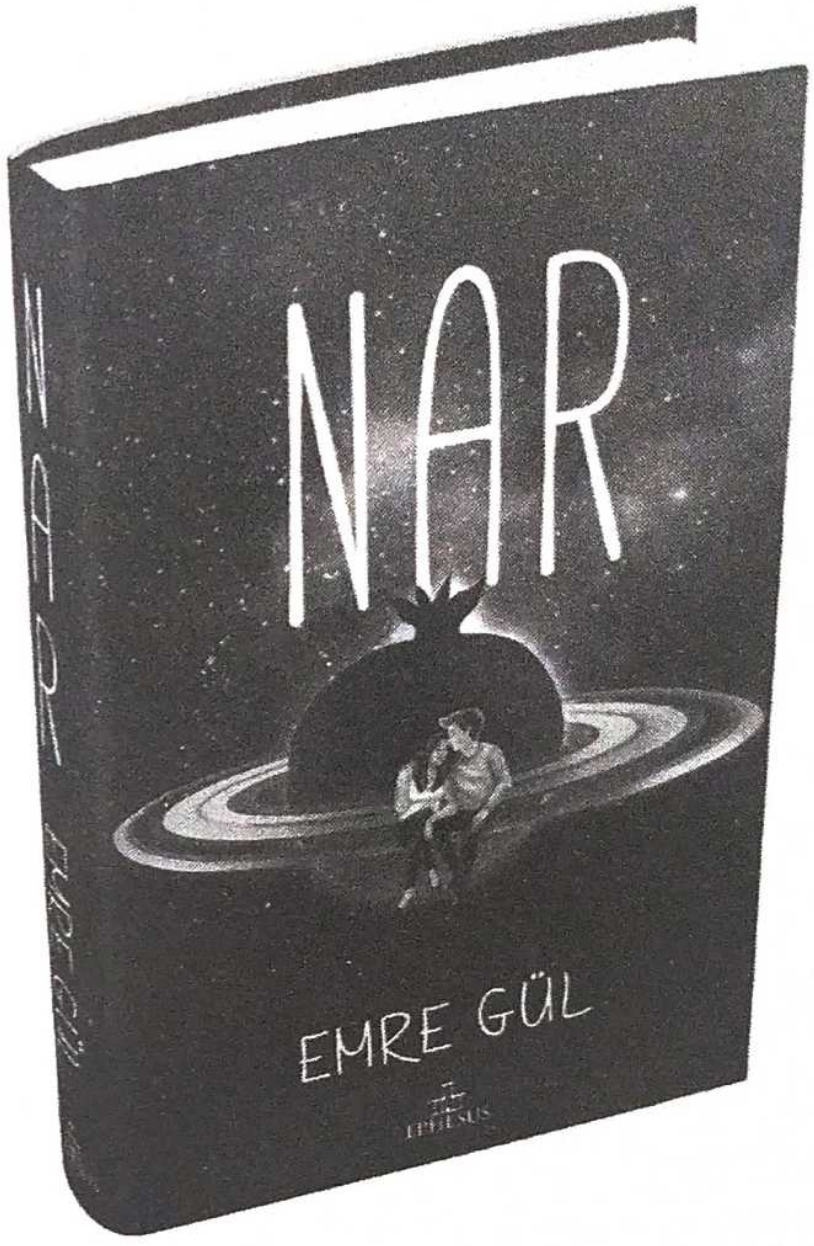
Sonsuz olmak için sonu görmek gerek. Sonun başlangıcındayız. Her son bir başlangıç derler ya... Bir sona daha ulaştık. Bir sonraki başlangıca dek, elleriniz... Ellerimiz kenetli kalsın birbirine. Ayrılmayalım. Çünkü... Çünkü daha bizim anlatacak, sizin de dinleyecek çok şeyiniz var!

Ben ailemin en küçük çocuğuyum. Küçüklüğümden beri hep bir kardeşim olsun istemişimdir. 14 yıl önce bu dileğim gerçek olmuştu fakat sadece bir ay sonra kardeşimi kaybettim. On dört yıl önce bir tanesini kaybetmiş olsam da ne mutlu bana ki iki yıldan beri yüzlerce, binlercesine sahibim. Sevginin en güzel yüzünü bana gösteren insanlara... Size teşekkür ederim.

Hep yıldız kayarken dilek tutulurdu değil mi? Onlar saatlerce bir yıldız kaymasını bekleyip o kaydıktan sonra tutmuşlardı dileklerini; çünkü onlar için, kayan yıldız gökyüzüne ihanet etmişti. Bu yüzden dileklerin ona değil, gökyüzünden vazgeçmeyen tüm yıldızlara sunmuşlardı. Sırf âşık olduğu adama ulaşmak uğruna saçlarına kıyan Rapunzel'in masalını dinlediğinden beri, masal gibi bir dostluğun, masallardaki aşklardan daha değerli olduğuna inanan Çınar Duman'ın, dört yıldır aynı evi paylaştığı bal kızı Balın İmge ile olan dostluğu bir yaz tatili projesiyle bir şehirden diğerine uzanacaktır.

Proje için seçilen diğer altı öğrenciden kimisi bu ikiliyle samimi dostluklar içerisine girer, kimisi de gizli kimlikler ardında çeşitli oyunlar düzenlemekten geri kalmaz.

Ve bir de mesajcı...

İkili, hemen her gün bir şekilde kendilerine ulaşan mesajcıyı bulmak için çabalarlar. Çıktıkları yolda daha birçok şeyi de beraberinde getirir zaman. Bir şeyler değişir, bir şeyler gelişir fakat ikili her şeye rağmen dostluklarına sıkıca tutunmaktan vazgeçmez.

"Lütfen... Lütfen sonsuz olalım!"

Masallarla doğar insan. Hikâyelerle büyür, romanlarla ölür.

Nice masallar dinledim. Kulağıma fısıldanan hikâyelerle anladım her şeyin masallardaki kadar tozpembe olmadığını. En nihayetinde romanlarla öğrendim insanların göründüğü kadar masum olmadığını...

Küçük bir çocuktum, masal gibi bir dostluk diledim, buldum. En güzel anları onunla yaşadım. Fakat... Artık çocuk değildim. Kazandım, kaybettim. Düştüm, kalktım. İnanmadığım aşkın en güzeline ulaştım. Masal gibi bir dostluğu da yaşadım, masallardaki gibi aşkı da.

Bir mesajla hayatının tüm dengesini kaybeden Çınar Duman, bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bildiği halde her şeyi geride bırakıp gider. Öfkeyle aldığı bu kararının düşündüğü kadar kolay olmadığını, kafasının içinde susmak bilmeyen geçmişi ile anlamıştır.

Eski hayatına yeniden döndüğünde hiçbir şey bıraktığı gibi değildir artık. Yalnızca Balın İmge... O günün enkazından kendisi gibi o da kurtulamamıştır hâlâ. Yaz projesiyle dostluklarına düşen gölgenin karanlığından kurtulmak için çabalayan ikili, ilişkilerindeki çatlakları onarmaya çalışırken olaylar yine hiç tahmin etmedikleri bir yönde gelişmeye devam eder.

"SARILALIM. KALBİN SAĞ YANIMA DENK GELSİN.
DENK GELSİN Kİ RUHLARIMIZ TAMAMLANSIN!"

37.50

epheususyayinlari.com
facebook.com/epheususyayinlari
instagram.com/epheususyayinlari
EPHESUS